

**Leo Trotskij:
Om Frankrike 1934-36.**

Innehållsförteckning

Författarens förord.....	4
I Vart går Frankrike?.....	6
Den borgerliga demokratins sammanbrott.....	6
Bonapartismens ursprung i Frankrike.....	7
Kommer bonapartismen att bestå länge?.....	7
Radikalpartiets roll.....	8
”Medelklasserna”, Radikalpartiet och fascismen.....	9
Måste ”medelklasserna” oundvikligen gå över till fascismen?.....	10
Är det sant att småbourgeoisin är rädd för revolutionen?.....	11
En allians med radikalerna skulle bli en allians mot medelklasserna.....	12
Arbetarmilisen och dess motståndare.....	14
En arbetarmilis måste byggas.....	17
Beväpningen av proletariatet.....	18
Men nederlagen i Österrike och Spanien.....	21
Enhetsfronten och kampen om makten.....	23
Inte ett program för passivitet, utan ett program för revolutionen.....	24
II Än en gång, vart går Frankrike?.....	26
Hur en revolutionär situation uppstår.....	27
Dagskraven och kampen om makten.....	31
Kampen mot fascismen och generalstrejken.....	37
Socialism och väpnad kamp.....	45
Proletariatet, bönderna, armén, kvinnorna, ungdomen.....	48
Varför Fjärde internationalen?.....	51
Slutsats.....	57
III Aktionskommittéer – inte Folkfront.....	59
Lärdomar av inträdet i SFIO (utdrag ur ett brev).....	62
IV Frankrike vid vändpunkten.....	64
V Det avgörande skedet.....	74
VI Den franska revolutionen har börjat.....	78
VII Ett revolutionärt mellanspel i Frankrike.....	81
Bilaga: Ett handlingsprogram för Frankrike.....	85
1. Fascism och krig hotar!.....	85
2. Den franska borgarklassens planer.....	86
3. Avskaffa ”affärshemligheterna”.....	86
4. Arbetarnas och böndernas kontroll över bankerna, Industrin och handeln.....	87
5. För arbetarna.....	87
6. Nationalisera banker, nyckelindustrier, försäkringsbolag och transportväsende.....	88
7. Monopol på utrikeshandeln.....	88
8. Förbundet mellan arbetare och bönder.....	88
9. Social service för kollektivet.....	89
10. Upplös poliskåren, politiska rättigheter åt soldaterna!.....	89
11. Rätt till nationellt självbestämmande, inklusive separation.....	90
12. Mot kriget, för ett Socialistiskt Europa Förenade Stater!.....	90
13. Till försvaret av Sovjetunionen.....	91
14. Ned med borgarnas ”Auktoritära stat”! – För arbetar- och bondemakt!.....	91
15. Kampen för arbetar- och bondekommunen.....	92
16. För en enda församling.....	93
17. Borgarklassen ger aldrig upp frivilligt!.....	94

(Översättning från engelska, Göran Källqvist, utom bilagan ”Ett handlingsprogram för Frankrike”, som tidigare funnits publicerad i **Övergångsprogrammet**.)

Författarens förord

Denna pamflett innehåller ett antal artiklar som skrivits vid olika tillfällen under de senaste 2½ åren, eller mer exakt från uppkomsten av det fascistiska-bonapartistiska-rojalistiska blocket 6 februari 1934 till den stora masstrejken i maj-juni 1936. Vilken våldsam svängning av den politiska pendeln! Folkfrontens ledare vill naturligtvis tillskriva denna svängning åt vänster till sin förutseende och intelligenta politik, men så är inte fallet. Treparti-överenskommelsen var en tredje gradens faktor under den politiska krisens utveckling. Kommunisterna, socialisterna och radikalerna förutsåg ingenting och styrde ingenting. Händelserna ägde rum ovanför deras huvuden. Det (för dem) oväntade slaget 6 februari 1934 tvingade dem att lämna gårdagens paroller och teorier och söka frälsning i en allians med varandra. Lika oväntade tilldelade strejken i maj-juni 1936 detta parlamentariska block ett slag, som det inte kan hämta sig från. Det som vid första påseende kan se ut som Folkfrontens höjdpunkt är i själva verket dess dödskamp.

Eftersom de olika delarna i denna pamflett publicerades vid olika tillfällen, och återspeglade de olika stadierna i den kris som Frankrike genomled, kommer läsaren att finna oundvikliga upprepningar. Att ta bort dem vore att förrycka strukturen i varje del, och – vilket är viktigare – skulle beröva arbetet sin dynamiska karaktär, som återspeglar dynamiken hos själva händelserna. Författaren har valt att behålla upprepningarna. Det kan till och med visa sig vara till viss hjälp för läsaren. Vi lever i en tidsperiod då marxismen likvideras inom arbetarrörelsens ledning. Den franska arbetarklassens politiska och fackliga ledarskaps officiella lära består numera av de mest vulgära fördomar. Gentemot detta ledarskaps konstgjorda röst genljuder den revolutionära realismens röst som ”sektierismens” röst. Det är än mer nödvändigt att inför de avancerade arbetarna *om och om igen upprepa* den marxistiska politikens grundläggande sanningar.

Här och var, eller i andra av författarens tillfälliga uttalanden, kanske läsaren kan hitta enskilda motsägelser. Vi tar inte bort heller dessa. Dessa förmenta ”motsägelser” återspeglar faktiskt bara, att under processens olika stadier har olika sidor av samma fenomen betonats olika mycket. På det hela taget tycker vi att denna pamflett har klarat händelsernas prövningar. Måhända kommer den att göra dem mer förståeliga.

Utan tvivel kommer den stora strejkens dagar också att kunna ta åt sig äran av att ha vädrat ut den föråldrade, stillastående atmosfären i arbetarorganisationerna, och rensat dem från reformismens och patriotismens smitta, i ”socialisternas”, ”kommunisternas” och ”fackets” olika varianter. Detta kommer inte att komma till stånd omedelbart eller av sig själv. Framför oss ligger en envis ideologisk kamp på den hårda klasskampens grund. Men krisens förlopp kommer att visa att bara marxismen kan analysera händelsernas samband, och på ett riktigt sätt förutsäga deras vidare utveckling.

Februaridagarna var den enade kontrarevolutionens första allvarliga offensiv. Maj-junidagarna 1936 förkunnar den proletära revolutionens första mäktiga flodvåg. Dessa två milstolpar visar två möjliga utvägar: den italienska eller den ryska. Den parlamentariska demokratin, i vars namn Blumregeringen verkar, kommer att krossas till stoft mellan dessa två kvarnstenar. Oavsett vilka särskilda stadier som uppkommer, tillfälliga kombinationer och grupperingar, delvisa attacker och reträtter, taktiska episoder, så finns hädanefter bara valet fascism eller proletär revolution. Det är innebörden i denna bok.

10 juni 1936, Leo Trotskij.

I Vart går Frankrike?

Den borgerliga demokratin sammanbrott.

Efter kriget ägde det rum en hel rad segerrika revolutioner i Ryssland, Tyskland, Österrike-Ungern och senare i Spanien. Men det var bara i Ryssland som arbetarklassen tog hela makten i sina händer, exproprierade sina utsugare och skapade och bibehöll en arbetarstat. Överallt annars medförde ledarskapens misstag att arbetarklassen trots segern stannade halvvägs. Som ett resultat av det gled makten ur deras händer, ändrades från vänster till höger och blev ett byte för fascismen. I en rad andra länder föll makten i händerna på en militärdiktatur. Ingenstans kunde parlamentet försona klassmotsättningarna och säkra en fredlig utveckling av händelserna. Konflikterna löstes med vapen i hand.

Under lång tid trodde det franska folket att fascismen inte rörde dem. De hade en republik där alla frågor, med hjälp av den allmänna rösträtten, togs om hand av det enväldiga folket. Men 6 februari påtvingade flera tusen fascister och rojalister, beväpnade med revolverar, klubbor och rakblad, landet den reaktionära regeringen Doumergue, under vars beskydd de fascistiska banden fortsätter att växa och beväpna sig. Vad har morgondagen i sitt hägn?

I Frankrike, liksom i andra europeiska länder (England, Belgien, Holland, Schweiz, de skandinaviska länderna), existerar det givetvis fortfarande parlament, val och demokratiska rättigheter, eller vad som återstår av dem. Men i samtliga dessa länder skärps klasskampen, precis som tidigare i Italien och Tyskland. Den som tröstar sig med orden "Frankrike är inte Tyskland" är en obotlig idiot. Samma historiska lagar verkar i alla länder, nämligen den kapitalistiska nedgångens lagar. Om produktionsmedlen förblir i händerna på ett litet antal kapitalister, så har samhället ingen utväg. Det är dömt att gå från kris till kris, från nöd till misär, från dåligt till sämre. Kapitalismens förfall och sönderfall uttrycks på olika sätt och olika snabbt i olika länder. Men processens grundläggande drag är desamma överallt. *Borgarklassen leder sitt samhälle mot en fullständig bankrott.* Den kan inte garantera vare sig bröd eller fred åt folket. *Just därför kan den inte längre tolerera det demokratiska systemet.* Den tvingas krossa arbetarna med fysiskt våld. Men det går inte att få stopp på arbetarnas och böndernas missnöje bara med hjälp av polis. Ofta är det också omöjligt att få armén att marschera mot folket. Det börjar med sönderfall och slutar med att stora delar av armén går över till folkets sida. Därför tvingas finanskapitalet skapa speciella väpnade band som är tränade att bekämpa arbetare, precis som vissa hundraser tränas att jaga villebråd. Fascismens historiska funktion är att krossa arbetarklassen, ödelägga dess organisationer och undertrycka de politiska fri- och rättigheterna, i en situation där kapitalisterna är oförmögna att styra och härska över nationen med hjälp av den demokratiska apparaten.

Fascismens mänskliga material kommer i huvudsak från småbourgeoisin. Den har ruinerats av storkapitalet. Den har ingen utväg i det nuvarande samhällssystemet, men känner inte till något annat. Fascisterna styr deras missnöje, indignation och förtvivlan från storkapitalet, och riktar det mot arbetarna. Man kan säga att fascismen är en handling där småbourgeoisin ställer sig till sina bittraste fienders förfogande. Storkapitalet ruinerar medelklasserna, och eggas sedan den förtvivlade småbourgeoisin mot arbetarna med hjälp av hyrda fascistiska demagoger. Bara med hjälp av dessa mordiska medel kan den borgerliga regimen upprätthållas. Hur länge? Tills den störtas av en proletär revolution.

Bonapartismens ursprung i Frankrike.

I Frankrike är rörelsen från demokrati till fascism bara i sin linda. Parlamentet existerar, men har inte längre den makt det har haft, och kommer aldrig att återfå den. Parlamentets majoritet skrämdes nästan till döds av 6 februari, och gav makten till Doumergue, frälsaren, skiljedomaren. Hans regering står ovanför parlamentet. Den grundar sig inte på den ”demokratiskt” valda majoriteten, utan direkt och omedelbart på den byråkratiska apparaten, polisen och armén. Därför kan inte Doumergue tillåta några friheter för statstjänstemän eller statsanställda i allmänhet. Han behöver en foglig och disciplinerad byråkratisk apparat, i vars topp han kan hålla sig kvar utan risk att ramla ner. Skrämda av fascisterna och den ”gemensamma fronten” tvingas parlamentsmajoriteten böja sig för Doumergue.

För närvarande skrivs mycket om den kommande ”reformen” av konstitutionen, rätten att upplösa deputeradekammaren etc. Dessa frågor har enbart ett juridiskt intresse. I politisk mening är frågan redan löst. Reformen har fullbordats utan det behövdes en resa till Versailles.¹ Genom att de fascistiska väpnade banden trädde fram på arenan kunde finanskapitalet höja sig ovanför parlamentet. Häri ligger det viktigaste i den franska konstitutionen. Allt annat är illusioner, frasmakeri eller medvetet lurendrejeri.

Doumergues (och hans möjliga efterträdare, exempelvis Tardieu) nuvarande roll är inte ny. En liknande roll har under andra omständigheter spelats av Napoleon I och Napoleon III. Bonapartismens viktigaste innehåll är att ”rädda nationen” med hjälp av en militärbyråkratisk diktatur. Napoleon I representerade bonapartismen i borgarklassens impulsiva ungdom. Napoleon III:s bonapartism uppstod när borgarklassen redan hade börjat bli flintskallig. I Doumergues person möter vi den kapitalistiska nedgångens senila bonapartism.

Regeringen Doumergue utgör de första stegen i övergången från parlamentarism till bonapartism. För att hålla balansen behöver Doumergue vid sin högra sida de fascistiska och andra band som förde honom till makten. Att kräva att han ska upplösa den Patriotiska ungdomen, Croix de Feu, Camelots de Roi, etc – inte på pappret utan i verkligheten – är att kräva att han ska såga av den gren han sitter på.

Det är naturligtvis möjligt med tillfälliga vacklingar åt den ena eller andra sidan. En alltför tidig fascistisk offensiv kan således framkalla en viss svängning åt ”vänster” i regeringens topp. Doumergue skulle tillfälligt släppa fram Herriot i stället för Tardieu. Men för det första har ingen sagt att fascisterna skulle försöka en för tidig statskupp. För det andra leder inte en tillfällig svängning åt vänster i toppen till att utvecklingens allmänna inriktning ändras. Det skulle bara skjuta upp kraftmätningen.

Det finns inte längre någon väg tillbaka till en fredlig demokrati. Oundvikligt och oemotståndligt leder händelserna fram till en sammanstötning mellan arbetarklassen och fascismen.

Kommer bonapartismen att bestå länge?

Hur länge kan nuvarande övergående bonapartistiska regimen bestå? Eller med andra ord: hur lång tid har arbetarklassen på sig att förbereda sig inför den avgörande striden? Det finns givetvis inget exakt svar på denna fråga. Men det går att slå fast vissa faktorer för att bedöma hur fort processen utvecklas. Den viktigaste faktorn är frågan om *Radikalpartiets* omedelbara öde.

Själva det faktum att den nuvarande bonapartistiska regimen har uppkommit hänger som vi redan

¹ Under den franska parlamentariska proceduren diskuteras konstitutionella reformer vid ett gemensamt möte mellan senaten och deputeradekammaren i Versailles.

har sagt samman med att inbördeskriget mellan det politiska livets två ytterligheter har inletts. Regeringens viktigaste materiella stöd är polisen och armén. Men den stöds också politiskt av en del av vänstern – av det Radikala socialistpartiet. Detta massparti har sin bas inom städernas och landsbygdens småbourgeoisier. I ledningen sitter ”demokratiska” företrädare från städernas och landsbygdens storbourgeoisier, som har givit folket tillfälliga små reformer, men ännu oftare demokratiska fraser, som (i ord) har skyddat folket från reaktionen och prästerskapet, men som i alla viktiga frågor har drivit storkapitalets politik.

Under hotet från fascismen, och än mer från arbetarklassen, känner sig Radikalsocialisterna tvungna att lämna den parlamentariska ”demokratins” läger till förmån för bonapartismens läger. Precis som kamelen för sin föräres piska, går radikalerna ner på knä för att låta den kapitalistiska reaktionen ta plats mellan pucklarna. Utan radikalernas politiska stöd skulle regeringen Doumergue för närvarande inte vara möjlig.

Om Frankrikes politiska utveckling jämförs med Tysklands, skulle Doumergues regering och dess möjliga efterträdare motsvara Brünings, Papens och Schleichers regeringar, som fyllde tomrummet mellan Weimarrepubliken och Hitler. Men det finns en skillnad som *kan* få en enorm politisk betydelse. Den tyska bonapartismen uppkom när de demokratiska partierna hade rasat samman och nazisterna växte oerhört snabbt. De tre bonapartistiska regeringarna i Tyskland hade alla en mycket svag egen bas, och balanserade på ett rep som hade spänts tvärs över avgrunden mellan de två fiendelägren – arbetarklassen och fascismen. Samtliga dessa tre regeringar föll mycket snabbt. Arbetarklassen var splittrad och var inte förberedd för kamp, den var vilse, lurad och förråd av sitt ledarskap. Nazisterna kunde ta makten nästan helt utan strid.

Ännu så länge utgör inte den franska fascismen någon masstyrka. Å andra sidan har bonapartismen ett stöd, inte säkert eller särskilt stabilt men icke desto mindre ett masstöd, i radikalerna. Dessa två fakta har ett inre samband. På grund av sin bas är Radikalpartiet småbourgeoisins parti. Fascismen kan bara bli en masskraft genom att erövra småbourgeoisin. Med andra ord *kommer fascismen i Frankrike främst att utvecklas på Radikalpartiets bekostnad*. Denna process har redan inletts, om än bara dess första stadier.

Radikalpartiets roll.

Resultaten i de senaste kommunalvalen kunde och borde ha förutsetts. Ytterligheterna, det vill säga reaktionärerna och arbetarpartierna, vann och centern, det vill säga radikalerna, förlorade. Men vinster och förluster är ännu så länge försumbara. Hade det handlat om parlamentsval skulle dessa utvecklingstrender utan tvivel ha blivit mer omfattande. För oss har dessa förskjutningar ingen annan betydelse än att de är symptom på förändringar i massornas medvetenhet.

De visar att den småborgerliga centern redan har börjat lämna plats åt de två ytterligheterna. Det betyder att resterna av den parlamentariska regimen alltmer kommer att försvinna. Ytterligheterna kommer att växa. Sammanstötningen mellan dem kommer allt närmare. Det är inte svårt att inse att denna process är oundviklig.

Radikalpartiet hjälper storbourgeoisin att upprätthålla småbourgeoisins hopp om en successiv och fredlig förbättring av sin situation. Radikalerna kunde fylla denna roll så länge småbourgeoisins ekonomiska situation gick att stöda och tolerera, så länge det inte var frågan om massfattigdom, så länge småbourgeoisin hade kvar sin tro på framtiden. Visserligen har radikalernas program alltid stannat på pappret. De har inte genomfört någon verklig social reform till de arbetandes fördel, och inte heller kunde de ha gjort det. Det tillät inte storbourgeoisin, som innehar alla verkliga maktmedel: bankerna och börsen, pressen, de höga tjänstemännen, de främsta diplomaterna och

arméstaben.

Då och då gav radikalerna sina anhängare små allmosor, speciellt på landsbygden. Med hjälp av dessa gåvor upprätthöll de folkmassornas illusioner. Det fungerade fram till den senaste krisen. Nu är det dock uppenbart även för den mest efterblivne bonde att det inte handlar om en vanlig, övergående kris som det fanns gott om av före kriget, utan om en kris för hela samhällssystemet. Den kräver djärva, beslutsamma åtgärder. Vilka? Bonden vet inte. Ingen har berättat det han borde ha fått höra.

Kapitalismen har utvecklat produktionsmedlen till en så hög nivå att de förlamas av folkmassornas fattigdom, som har orsakats av just denna kapitalism. Därmed har hela systemet börjat förfalla, vittra sönder och ruttna. Inte bara är kapitalismen oförmögen att ge arbetarna nya sociala reformer, eller ens små allmosor. Den är tvungen att ta tillbaka det den en gång gav. Hela Europa har gått in i en tidsålder av ekonomiska och politiska motreformer. Det är inte reaktionens nyckfullhet som ligger bakom politiken att plundra och kväva massorna, utan det kapitalistiska systemets sönderfall. Det är ett grundläggande faktum som varje arbetare måste inse, för att inte låta sig luras av tomma fraser.

Det är just därför som de reformistiska partierna ett efter ett faller samman och förlorar sina styrkor i hela Europa. Samma öde väntar den franska radikalerna. Bara idioter kan tro att Daladiers kapitulation eller Herriots förräderi inför reaktionen beror på tillfälligheter eller att dessa två beklagansvärda ledare skulle ha dålig karaktär. Nej! Stora politiska händelser har alltid djupgående samhälleliga orsaker. De demokratiska partiernas nedgång är ett allmängiltigt fenomen vars grundval är själva kapitalismens sönderfall. Storbourgeoisin säger till radikalerna: ”Nu finns det inte tid för skämt. Om ni inte slutar flörta med socialisterna och lova folket guld och gröna skogar, kommer jag att kalla på fascisterna. Inse att 6 februari bara var en första varning!” Varefter radikalkamelen går ned på alla fyra. Han kan inte göra annat.

Men radikalismens räddning ligger inte längs den vägen. Genom att i folkets ögon länka sitt öde till reaktionen påskyndar den bara sitt eget slut. De förlorade rösterna och mandatet i kommunalvalen är bara början. Radikalpartiets sammanbrott kommer att gå allt snabbare. Frågan är vem detta oundvikliga och oemotståndliga sammanbrott kommer att gynna – den proletära revolutionen eller fascismen.

Är det den revolutionära socialismen eller den fascistiska reaktionen som på ett djärvt och omfattande sätt kommer att bli först att erbjuda medelklasserna det mest övertygande programmet, och (vilket är viktigare) vinna deras förtroende genom att i ord och handling visa sin förmåga att undanröja varje hinder på vägen mot en bättre framtid?

Denna fråga avgör Frankrikes öde för många år framåt. Inte bara Frankrikes utan hela Europas. Inte bara Europas utan hela världens.

”Medelklasserna”, Radikalpartiet och fascismen.

Efter nazisternas seger i Tyskland har partierna och grupperna inom den franska ”vänstern” talat mycket om att det är nödvändigt att stanna nära ”medelklasserna”, för att på så sätt blockera vägen för fascismen. Renaudel och hans fraktion bröt sig ur Socialistpartiet i syfte att närma sig radikaler. Men när Renaudel, som lever på teorier från 1848, sträckte ut händerna till Herriot, visade det sig att denne hade båda händerna upptagna, den ena av Tardieu och den andra av Louis Marin.

Det innebär ingalunda att arbetarklassen kan vända ryggen åt småbourgeoisin och lämna den åt sitt öde. Åh nej! För att kampen mot fascismen, för att inte tala om maktövertagandet, ska lyckas är

det ett nödvändigt villkor att närma sig bönderna och småbourgeoisin i städerna, och vinna dem till vår sida. Men problemet måste hanteras på rätt sätt, och för att kunna det måste man klart inse ”medelklassernas” karaktär. Inom politiken finns, särskilt i tider av kris, inget farligare än att upprepa allmänna formler utan att analysera deras samhälleliga innehåll.

Dagens samhälle består av tre klasser: borgarklassen, arbetarklassen och ”medelklasserna” eller småbourgeoisin. När det kommer till kritan är det förhållandet mellan dessa tre klasser som avgör landets politiska situation. Samhällets viktigaste klasser är borgarklassen och arbetarklassen. Det är bara dessa två klasser som har en egen, klar, sammanhängande och självständig politik. Småbourgeoisin kännetecknas av att vara ekonomiskt beroende och socialt olikartad. Dess övre delar är direkt knutna till borgarklassen. Dess lägre skikt blir ett med arbetarklassen och faller till och med till trasproletariatets nivå. På grund av sin ekonomiska situation kan småbourgeoisin inte ha någon egen politik. Den vacklar alltid mellan borgarklassen och arbetarna. Dess övre delar drar den åt höger, dess lägre förtryckta och utsugna skikt är i vissa situationer förmögna att snabbt svänga åt vänster. Dessa motsägelsefulla förhållanden mellan olika skikt inom ”medelklasserna” avgör radikalernas förvirrade och grundligt bankrutta politik, deras vacklan mellan en kartell med socialisterna för att lugna sin bas, och ett nationellt block med den kapitalistiska reaktionen för att rädda borgarklassen. *Radikalismens slutgiltiga sammanbrott inleds när borgarklassen, som själv befinner sig i en återvändsgränd, inte längre tillåter den att vackla.*

Småbourgeoisin, städernas och landsbygdens ruinerade massor, börjar förlora tålamodet. Den intar en alltmer fientlig attityd mot sina egna övre skikt. Den börjar bli övertygad om att dess politiska ledarskap är bankrutta förrädare. Fattigbonden, hantverkaren, den lille köpmannen, blir övertygade om att det finns en avgrund mellan dem och alla dessa borgmästare, advokater och politiska affärsmän av typ Herriot, Daladier, Chautemps med flera, som i sitt sätt att leva och i sina uppfattningar är högborgerliga. Det är just denna småbourgeoisins desillusion, otålighet, förtvivlan, som fascismen utnyttjar. Dess agitatorer brännmärker och förbannar den parlamentariska demokratin som stöder karriärister och korrumpierade politiker men inte ger något åt de arbetande. Dess demagoger hytter med näven åt bankirer, rika köpmän och kapitalister. Deras ord och gester motsvarar känslorna hos småägare som trängts in i en återvändsgränd. Fascisterna visar djärvhet, angriper polisen och försöker med våld driva ut parlamentet. Det gör intryck på den förtvivalade småborgaren. Han säger till sig själv: ”Det finns alltför många bedragare bland radikalerna, och de har definitivt sålt sig till bankirerna. Socialisterna har sedan länge lovat att avskaffa utsugningen, men de går aldrig från ord till handling. Kommunisterna förstår man inte alls – idag gäller en sak, imorgon en annan. Låt oss se om inte fascisterna kan rädda oss.”

Måste ”medelklasserna” oundvikligen gå över till fascismen?

Renaudel, Frossard och deras gelikar inbillar sig att småbourgeoisin framför allt tycker om demokratin, och att man därför måste hänga radikalerna i rockskörten. Vilken fruktansvärd förvirring! Demokratin är bara en politisk form. Småbourgeoisin bryr sig inte om skalet utan kärnan. Den vill rädda sig från fattigdom och misär. Om demokratin inte klarar av det – så åt helvete med demokratin! Varje småborgare resonerar eller känner på detta sätt.

Fascismens viktigaste sociala och politiska grund är den lägre småbourgeoisins växande revolt mot sina egna ”bildade” övre skikt i kommunstyrelser, distrikt och i parlamentet. Till detta kommer också den krisdrabbade intellektuella ungdomens hat mot advokater, deputerade och uppkomlingar bland ministrarna. Den småborgerliga intelligentsians lägre skikt reser sig mot dem högre upp.

Innebär det att det är oundvikligt och ofrånkomligt att småbourgeoisin övergår till fascismen? Nej, en sådan slutsats vore skamlig fatalism.

Det som verkligen är oundvikligt och ofrånkomligt är att radikalismen och de politiska grupperingar som anknyter till deras öde kommer att gå under.

Under den kapitalistiska nedgången finns det inte längre utrymme för partier som strävar efter demokratiska reformer och ”fredliga” framsteg. Oavsett vilken väg händelserna i Frankrike tar, så kommer radikalismen att försvinna från scenen, förkastade och föraktade av den småbourgeoisin som den definitivt förrätt.

De dagliga erfarenheterna kommer att övertyga medvetna arbetare om det riktiga i vår förutsägelse. Nya val kommer att leda till nya nederlag för radikalerna. En efter en kommer stora delar av partiet att kapas bort, folkmassorna där nere och skrämde karriärister där uppe. Avhopp, splittringar och förräderier kommer att ske utan uppehåll. Inga manövrar eller block kan rädda Radikalpartiet. Det kommer att dra med sig Renaudel-Deat och companys ”parti” i avgrunden. Radikalpartiets sammanbrott är ett oundvikligt resultat av det faktum att det borgerliga samhället inte längre kan klara sina svårigheter med hjälp av så kallade demokratiska metoder. Det är oundvikligt med en splittring mellan småbourgeoisins bas och dess ledning.

Men det innebär på intet vis att de massor som stöder radikalismen *absolut* måste sätta sitt hopp till fascismen. De mest demoraliserade delarna, de mest deklasserade och vinningslystna av medelklassens ungdomar, har säkert redan gjort sitt val i denna riktning. Det är främst ur denna källa som de fascistiska banden uppstår. Men de viktigaste delarna av städernas och landsbygdens massor har ännu inte gjort sitt val. Just på grund av att de tvekar röstar de fortfarande, om än utan förtroende, på radikalerna. Men denna tvekan och obeslutsamhet kommer inte att bestå under årtal, utan i månader.

Den kommande periodens politiska utveckling kommer att ske med feberartad hastighet. Först om småbourgeoisin sätter sin tillit till en annan väg kommer den att förkasta fascismens demagogi. Denna andra väg är den proletära revolutionens väg.

Är det sant att småbourgeoisin är rädd för revolutionen?

Parlamentariska idioter, som anser sig känna folket, älskar att upprepa: ”Man får inte skrämma medelklasserna med revolutionen. De tycker inte om ytterligheter.” I denna allmänna form är detta påstående helt felaktigt. Så länge affärerna går bra, och så länge han hoppas att de ska gå ännu bättre imorgon, föredrar naturligtvis småägaren ordning och reda.

Men när han har förlorat dessa förhoppningar blir han lätt rasande och kan tänka sig att ta till de värsta ytterlighetsåtgärder. Om det inte var så, hur skulle han annars ha kunnat stöta den demokratiska staten och föra fascismen till makten i Italien och Tyskland? För den desperata småbourgeoisin är fascismen framförallt en kraft som bekämpar storkapitalet, och de tror att fascismen till skillnad från arbetarpartierna som bara pratar, kommer att använda våld för att få mer ”rättvisa”. På sitt sätt är bonden och hantverkaren realist. De inser att man måste använda våld.

Det är falskt, ja tredubbelt falskt, att hävda att småbourgeoisin inte går över till arbetarpartierna på grund av att den är rädd för ”ytterlighetsåtgärder”. Tvärtom. Den lägre småbourgeoisin, de stora massorna, ser bara arbetarpartierna som parlamentariska maskiner. De tror inte på deras styrka, och inte heller på deras kampförmåga, eller deras beredskap att föra kampen till slutet.

Och om det är så, är det då värt besväret att ersätta radikalismen med dess parlamentariska bröder på vänsterkanten? Så resonerar eller känner den halvt exproprierade, ruinerade och missnöjde småborgaren. För att kunna utveckla en riktig politik är det nödvändigt att förstå denna böndernas, hantverkarnas, tjänstemännens, de lägre funktionärernas etc psykologi – som har sitt ursprung i den

sociala krisen. Småbourgeoisin är ekonomiskt beroende och politiskt splittrad. Därför kan den inte driva en självständig politik. Den behöver en ”ledare” som ingjuter mod i dem. Detta individuella eller kollektiva ledarskap, det vill säga en person eller ett parti, kan någon av huvudklasserna stå till tjänst med – antingen borgarklassen eller arbetarklassen. Fascismen enar och beväpnar de uppsplittade massorna. Ur människodamm organiserar den stormtrupper. På så sätt ger den småbourgeoisin en illusion av att vara en självständig kraft. Den börjar inbilla sig att den verkligen kommer att styra landet. Det är inte konstigt att dessa illusioner och förhoppningar stiger småbourgeoisin åt huvudet!

Men småbourgeoisin kan också finna sin ledare i arbetarklassen. Det visade sig i Ryssland och delvis i Spanien. I Italien, Tyskland och Österrike rörde sig småbourgeoisin i denna riktning. Men arbetarpartierna levde inte upp till sin historiska uppgift.

För att få småbourgeoisin till sin sida måste arbetarklassen vinna deras förtroende. Och för att kunna det måste den ha tilltro till sin egen styrka.

Den måste ha ett klart handlingsprogram och måste vara redo att med alla medel kämpa om makten. När arbetarklassens revolutionära parti har härdat den inför den avgörande och skoningslösa kampen, säger den till bönderna och till småbourgeoisin i städerna: ”Vi kämpar om makten. Här är vårt program. Vi är beredda att diskutera förändringar i detta program med er. Vi kommer bara att använda våld mot storkapitalet och dess lakejer. Med er önskar vi sluta en allians på grundval av ett klart program” Bönderna kommer att förstå detta språk. Men de måste tro på arbetarklassens förmåga att gripa makten.

Och för att det ska bli möjligt måste enhetsfronten rensas från alla tvetydigheter, all obeslutsamhet, alla tomma fraser. Man måste inse hur läget är, och verkligen slå in på den revolutionära vägen.

En allians med radikalerna skulle bli en allians mot medelklasserna.

Renaudel, Frossard och deras gelikar tror verkligen att en allians med radikalerna är en allians med ”medelklasserna”, och därmed ett hinder för fascismen. Dessa personer ser bara parlamentariska skuggor. De bortser från massornas verkliga utveckling och jagar istället efter ”Radikalpartiet”, som har överlevt sig själv och samtidigt vänder ryggen åt dem. I denna epok av stora samhälleliga kriser tror de att en allians mellan klasser i rörelse kan ersättas av ett block med en parlamentarisk klick, som är komprometterad och dömd att försvinna. En verklig allians mellan arbetarklassen och medelklasserna handlar inte om parlamentarisk statistik, utan om revolutionär dynamik.

En sådan allians måste skapas och smidas fram i kamp. Hela innebörden i den nuvarande politiska situationen ligger i det faktum att den förtvivlade småbourgeoisin börjar bryta med den parlamentariska disciplinens ok och den konservativa ”radikala” klickens förmynderi, en klick som alltid har lurat folket och nu definitivt har förrått det. Att i denna situation gå samman med radikalerna är att utsätta sig för massornas förakt och knuffa småbourgeoisin i armarna på fascismen, som deras enda räddare.

Ett arbetarparti får inte göra fruktlösa försök att rädda de bankruttas parti. Tvärtom måste det med alla krafter påskynda massornas redan pågående frigörelse från radikalernas inflytande. Ju större entusiasm och djärvhet det lägger ner på denna uppgift, ju säkrare och snabbare förbereder det en verklig allians mellan arbetarklassen och småbourgeoisin. Man måste närma sig klasser i rörelse. Man måste ställa sig i ledningen för dem och inte svansa efter. Historien ändrar sig snabbt. Ve den som halkar efter!

När Frossard inte låter Socialistpartiet avslöja och försvaga Radikalpartiet och snabba på dess

sönderfall, så agerar han inte som socialist utan som konservativ radikal. Bara ett parti som tror på sitt eget program och strävar att samla hela folket bakom sig har rätt att existera historiskt. Annars är det inget parti utan ett parlamentariskt kottteri, en klick karriärister. Det proletära partiet har inte bara rätt, utan det är också dess grundläggande plikt att befria de arbetande massorna från borgarklassens ödesdigra inflytande. Denna historiska uppgift är särskilt angelägen nu, när radikalerna mer än någonsin kämpar för att dölja reaktionen, lugna och lura folket, och på så sätt förbereda fascismens seger. Och vänsterradikalerna? De kapitulerar för Herriot, precis som Herriot kapitulerar för Tardieu.

Frossard vill att alliansen mellan socialisterna och radikalerna ska leda till en ”vänster”regering som ska upplösa de fascistiska organisationerna och rädda republiken. Det är svårt att tänka sig en mer grotesk blandning av demokratiska illusioner och politisk cynism. När vi säger att *det som behövs är en arbetarmilis* (vi skriver mer om det nedan), opponerar sig Frossard och hans anhängare: ”Mot fascismen ska man inte kämpa med fysiska utan ideologiska medel.” När vi säger att det enda som kan undergräva fascismens grundvalar är en djärv mobilisering av massorna, som bara kan ske i kamp mot radikalismen, svarar samma herrar: ”Nej, det är bara Daladier-Frossards polisregering som kan rädda oss.”

Vilket ynkligt pladder! Radikalerna har haft makten. De överlämnade inte makten till Doumergue därför att de saknade hjälp av Frossard, utan på grund av att de var rädda för fascismen, på grund av att de var rädda för (stor-) bourgeoisin, som hotade dem med rojalistiska rakblad, och främst på grund av att de var rädda för proletariatet som hade börjat resa sig mot fascismen. För att kröna det hela gav Frossard själv, som hade blivit skrämmd av radikalernas oro, Daladier rådet att kapitulera.

Om man för ett ögonblick antar att radikalerna hade gått med på att bryta alliansen med Doumergue för att istället gå i allians med Frossard – uppenbarligen en föga sannolik hypotes – så skulle de fascistiska banden med polisens direkta hjälp ha gått ut tredubbelt fler på gatorna. Tillammans med Frossard hade radikalerna i så fall genast krupit under bordet eller gömt sig på sina ministertoaletter.

Men låt oss göra ett ännu mer fantastiskt antagande: Daladier-Frossards poliser ”avväpnar fascisterna”. Löser det problemet? Vilka ska i så fall avväpna samma poliser, som med höger hand ger tillbaka till fascisterna vad de tagit med den vänstra? Detta skämt att polisen skulle avväpna fascisterna skulle bara leda till att deras auktoritet i egenskap av kämpar mot den kapitalistiska staten ökar. Att slå mot de fascistiska banden är bara effektivt i den utsträckning de samtidigt isoleras politiskt.

Samtidigt skulle inte en hypotetisk Daladier-Frossard-regering ge något åt varken arbetarna eller de småborgerliga massorna, eftersom den inte skulle bryta med det privata ägandet. Det går inte att hjälpa bonden, hantverkaren eller småköpmannen utan att expropriera bankerna, de stora handelsföretagen, industrins och transportväsendets nyckelsektorer, utan monopol på utrikeshandeln och en rad andra djupgående åtgärder. Daladier-Frossard-regeringens passivitet, oförmåga och lögn skulle framkalla en storm av protester inom småbourgeoisin, och definitivt leda in den på vägen till fascismen, om... om denna regering vore möjlig. Men vi måste minnas att Frossard inte är ensam. Samma dag (24 oktober) som den återhållsamme Zyromsky i *Le Populaire* gick till angrepp mot Frossards försök att återuppliva kartellen, skrev Cachin en försvarsartikel i *l'Humanité* för ett block med Radikalsocialisterna. Han, Cachin, hälsade med entusiasm det faktum att radikalerna hade förklarat sig vara för ”ett avväpnande av fascisterna”.

Visserligen sa radikalerna att de var för att avväpna alla – inklusive arbetarorganisationerna. Visserligen skulle en bonapartistisk stat i första hand rikta sådana åtgärder mot arbetarna.

Visserligen skulle de ”avväpnade” fascisterna nästa morgon få dubbelt så många vapen av polisen. Men varför oroa sig med så dystra tankar? Alla behöver vi förhoppningar. Så går Cachin i Wels och Otto Bauers fotspår, som på sin tid också sökte räddningen i en avväpning genomförd av Brüning och Dollfuss' polis.

När Cachin gjorde den senaste 180 graders svängen, så likställer han radikalerna med medelklasserna. Han ser bara de förtryckta bönderna genom radikalismens prisma. För honom utgörs alliansen med de arbetande småägarna av ett block med parlamentariska karriärister, som äntligen börjar förlora småägarnas förtroende.

Istället för att underhålla och underblåsa böndernas och hantverkarnas gryende revolt mot de ”demokratiska” utsugarna, och leda denna revolt i riktning mot en allians med proletariatet, förbereder Cachin sig för att stöda de bankrutta radikalerna med den ”gemensamma frontens” auktoritet, och på så sätt leda in de mest utsugna småborgarnas revolt på fascismens väg.

I den revolutionära politiken tar teoretiskt slarv alltid en grym hämnd. För stalinisterna är varken ”antifascism” eller fascism konkreta begrepp, utan två tomma säckar som de fyller med vadhelst som kommer i deras händer. För dem är Doumergue en fascist, precis som dessförinnan Daladier var en fascist. Faktum är att Doumergue är en kapitalistisk utsugare från småbourgeoisins fascistiska flygel, precis som Herriot också är en utsugare från den radikala småbourgeoisin. För närvarande sammansmälter dessa två system i den bonapartistiska regeringen. På sitt sätt är Doumergue också ”antifascist”, eftersom han föredrar storkapitalets militär- och polisdictatur framför ett inbördeskrig, vars utgång alltid är osäker. På grund av rädsla för fascismen, och än mer på grund av rädsla för proletariatet, slår ”antifascisten” Daladier följe med Doumergue. Men Doumergues regering kan inte existera utan de fascistiska banden. En elementär marxistisk analys visar alltså att det är fåfängt att tro på en allians med radikalerna mot fascismen!

Radikalerna kommer själva att lägga ner stora ansträngningar för att i handling visa hur fantastiska och reaktionära Frossards och Cachins politiska dagdrömmar är.

Arbetarmilisen och dess motståndare.

För att kämpa behöver man bevara och stärka medel och verktyg för kampen – organisationer, press, möten, etc. Fascismen är ett direkt och omedelbart hot mot allt detta. Den är ännu inte tillräckligt stark för att kunna kämpa direkt om makten, men den är stark nog för att bit för bit försöka slå ner arbetarorganisationerna, och under dessa attacker stärka sin sammanhållning och sprida skräck och osäkerhet bland arbetarna.

Fascisterna får en omedveten hjälp från de som säger att ”fysisk kamp” inte är tillåten eller är meningslös, och som kräver av Doumergue att han ska avväpna sina fascistiska beskyddare. I synnerhet i den nuvarande situationen finns det inget farligare för proletariatet än de falska förhoppningarnas gift. Ingenting stärker fascisternas fräckhet så mycket som ”slapp pacifism” från arbetarorganisationernas sida. Ingenting förstör medelklassernas förtroende för arbetarklassen mer än förhållning, passivitet och ovilja till kamp.

Le Populaire och speciellt *l'Humanité* skriver varje dag: ”Enhetsfronten är ett hinder för fascismen”, ”enhetsfronten kommer inte att tillåta...”, ”fascisterna kommer inte att våga”, etc. Detta är fraser. Vi måste ärligt säga till arbetarna, socialisterna och kommunisterna: låt er inte luras av de ytliga och oansvariga journalisternas och talarnas fraser. Det handlar om våra huvuden och socialismens framtid. Vi förnekar inte att enhetsfronten är viktig. Vi krävde den redan på den tiden då båda partiernas ledningar var mot den. Enhetsfronten öppnar många *möjligheter* men inget mer. Enhetsfronten avgör ingenting i sig själv. Det är endast massornas kamp som avgör. Enhetsfrontens värde

kommer att visa sig när kommunistiska avdelningar hjälper socialistiska avdelningar och vice versa, i händelse av ett fascistiskt angrepp mot *Le Populaire* eller *l'Humanité*. Men då måste det finnas proletära kampgrupper, och de måste utbildas, tränas och beväpnas. Om det inte finns någon försvarsorganisation, det vill säga en arbetarmilis, så kan *Le Populaire* och *l'Humanité* skriva hur många artiklar som helst om enhetsfrontens allsmäktighet, de kommer ändå att vara helt försvarslösa vid första bästa väl förberedda fascistiskt angrepp.

Vi tänker göra en kritisk genomgång av de ”argument” och ”teorier” som arbetarmilisen motståndare har presenterat. De är talrika och inflytelserika i de två arbetarpartierna.

Ofta säger man till oss: ”vi behöver massjälvförsvar och inte milisen.” Men vad är detta ”massjälvförsvar” utan kamporganisationer, utan specialiserade kadrer, utan vapen? Att låta oorganiserade, oförberedda, övergivna massor ta hand om försvaret mot fascismen är att spela en roll som är oförsvarligt mycket lägre än Pontius Pilatus'. Att förneka arbetarmilisen roll är att förneka förtruppens roll. Varför då ett parti? Utan massornas stöd är milisen inget. Men utan organiserade kampgrupper kommer även de mest heroiska massor att bit för bit krossas av de fascistiska banden. Det är löjligt att ställa milisen i motsättning till självförsvar. Milisen är ett organ för självförsvar.

”Att kräva att det organiseras en milis”, säger de minst seriösa och ärliga motståndarna, ”vore att inlåta sig på provokationer.” Detta är inget argument utan en förolämpning. Om behovet att försvara arbetarorganisationerna springer ur hela situationen hur kan man då låta bli att kräva att det bildas en milis? Kanske de menar att skapandet av en milis ”provocerar” fram angrepp från fascisterna och förtryck från regeringen. I så fall är argumentet helt igenom reaktionärt. Liberaler har alltid sagt till arbetarna att de ”provocerar” reaktionen med sin klasskamp.

Reformisterna upprepade denna anklagelse mot marxisterna, och mensjeviker mot bolsjevikerna. När det kommer till kritan inskränker sig dessa anklagelser till den djupsinniga tanken, att om de förtryckta inte gör motstånd så behöver inte förtryckarna slå dem. Det är Tolstojs och Gandhis teorier, men det har aldrig varit Marx' eller Lenins. Om *l'Humanité*¹ fortsättningsvis vill utveckla teorin om ”icke-våld mot det onda”, så ska de hädanefter inte ha hammaren och skäran, oktoberrevolutionens emblem som symbol, utan den fromma get som ger Gandhi mjölk.

”Men arbetarnas beväpning passar bara i en revolutionär situation, och en sådan situation har vi inte ännu.” Detta djupsinniga argument betyder att arbetarna måste låta sig slaktas innan situationen blir revolutionär. Gårdagens förespråkare för den ”tredje perioden” vill idag inte se vad som äger rum framför ögonen på dem. Den enda orsaken till att frågan om vapen har uppkommit är att den

¹ I *l'Humanité* från 30 oktober 1934 ger Vaillant-Couturier ett bra exempel på att det är meningslöst att kräva av regeringen att den ska avväpna fascisterna, att bara en massrörelse kan avväpna dem. I så måtto som det uppenbarligen handlar om en fysisk och inte ”ideologisk” avväpning, litar vi på att *l'Humanité* nu kommer att medge att det behövs en arbetarmilis. Vi är alltid beredda att hylla varje steg som stalinisterna tar på den rätta vägen... men 1 november tar Vaillant-Couturier tyvärr ett avgörande steg tillbaka: fascisterna kommer inte att avväpnas av enhetsfronten, utan av Doumergues polis under ”påtryckning och kontroll” från enhetsfronten. En märklig teori: utan en revolution, med enbart ”ideologiska” påtryckningar, ska man kunna förvandla den bonapartistiska polisen till ett verkställande organ för proletariatet! Varför ska det då behövas ett väpnat maktövertagande, när det går att uppnå samma resultat med fredliga medel? Under enhetsfrontens ”påtryckningar och kontroll” nationaliserar Germain Martin bankerna, medan Marchando sätter de reaktionära kuppmaakarna bakom lås och bom, till att börja med sin kollega Tardieu. Teorin om ”påtryckningar och kontroll” i motsats till revolutionär kamp uppfanns inte av Vaillant-Couturier. Han lånade den från Otto Bauer, Hilferding och den ryska mensjeviken Dan. Syftet med denna teori är att avleda arbetarna från revolutionär kamp. Faktum är att det är hundra gånger lättare att avväpna fascisterna med sina egna händer än med hjälp av en fientlig polis' händer. Och när enhetsfronten är stark nog att ”kontrollera” statsapparaten – följaktligen efter maktövertagandet och inte före det – kommer den helt enkelt att avskaffa den borgerliga polisen och ersätta den med en arbetarmilis. - Trotskijs anmärkning.

”fredliga”, ”normala”, ”demokratiska” situationen har ersatts av en stormig, kritisk och osäker situation, som kan omvandlas till en revolutionär eller kontrarevolutionär situation.

Vilken utväg det blir beror framförallt på om de framskridna arbetarna ostraffat kommer att låta sig angripas och bit för bit besestras, eller om de kommer att besvara varje slag med två, öka de förtrycktas mod och ena dem bakom sin fana. En revolutionär situation faller inte från himlen. Den skapas genom den revolutionära klassens och dess partis aktiva deltagande.

De franska stalinisterna argumenterar att milisen inte räddade det tyska proletariatet från nederlag. Bara häromdagen förnekade de överhuvudtaget att det skett något nederlag, och försäkrade att de tyska stalinisternas politik var riktig från början till slut. Idag ser de allt det onda i den tyska arbetarmilisen (*Rote Front*). De går alltså från ett misstag till ett motsatt inte mindre vansinnigt misstag. *Det krävs en riktig politik*. De tyska stalinisternas politik (”huvudfienden är socialfascisterna”, splittringen av fackföreningarna, flörten med nationalsocialisterna, kupppolitiken) ledde på ett ödesdigert sätt till den proletära förtruppens isolering och skeppsbrott. Med en så värdelös strategi kan inte ens en milis rädda situationen.

Det är rent nonsens att säga att organisera en milis i sig leder till äventyrligheter, provocerar fienden, ersätter den politiska kampen med fysisk kamp, etc. Dessa fraser är inget annat än politisk feighet.

I egenskap av förtruppens starka organisation är i själva verket milisen det bästa försvaret mot äventyr, mot individuell terrorism, mot spontana blodiga utbrott.

Samtidigt är milisen det enda seriösa sättet att minimera det inbördeskrig fascismen påtvingar proletariatet. Om man, trots att det saknas en ”revolutionär situation”, då och då låter arbetarna på sitt eget sätt läxa upp patrioterna i ”faderns son”, så kommer det att bli ojämförligt svårare att rekrytera nya fascistiska band.

Men strategerna, som trasslar in sig i sina egna resonemang, lägger här fram ännu mer idiotiska argument: ”Om vi besvarar fascisternas revolverskott med andra revolverskott”, skriver *l'Humanité* 23 oktober (1934), ”så glömmer vi det faktum att fascismen är en produkt av det kapitalistiska systemet, och att kampen mot fascismen måste riktas mot hela systemet.” Det är svårt att på några få rader få in mer förvirring eller fler misstag. Det går inte att försvara sig mot fascisterna därför att de är... ”en produkt av det kapitalistiska systemet”. Det innebär att vi måste avsäga oss all kamp, ty alla nuvarande samhällsproblem är ”produkter av det kapitalistiska systemet”.

När fascisterna dödar en revolutionär eller bränner ner en proletär tidnings lokaler, ska arbetarna sucka filosofiskt: ”Nåja! Mord och mordbränder är produkter av det kapitalistiska systemet”, och gå hem med lättat samvete. Marx' militanta teori ersätts med fatalistisk förnedring, enbart till klassfiendens fromma. Småbourgeoisins undergång är givetvis en produkt av kapitalismen. Och de fascistiska banden är å sin sida en produkt av småbourgeoisins undergång. Men å andra sidan är proletariatets ökande misär och revolt också produkter av kapitalismen, och milisen är i sin tur en produkt av den skärpta klasskampen. Varför är då, enligt ”marxisterna” i *l'Humanité*, de fascistiska banden en rättmätig produkt av kapitalismen, medan arbetarmilisen är en orättfärdig produkt av... trotskisterna? Här är det omöjligt att veta ut eller in.

”Vi måste ta itu med hela systemet” säger man. Hur? Ovanför människornas huvuden? I olika länder började fascisterna med revolver och slutade med att förstöra arbetarorganisationernas hela ”system”. Hur ska vi stoppa fiendens väpnade offensiv om inte med väpnat försvar, för att sedan i vår tur gå på offensiven?

I ord erkänner *l'Humanité* behovet av försvar, men bara i form av ”massjälvförsvar”. Milisen är

farlig därför att den skiljer kampgrupperna från massorna. Men hur kommer det sig då att det bland fascisterna finns självständiga väpnade grupper som inte är skilda från de reaktionära massorna, utan med sina välordnade attacker tvärtom inger mod och uppmuntrar dessa massor? Eller kanske de proletära massornas kampglöd är underlägsen de deklasserade småborgarnas?

Hopplöst intrasslad börjar *l'Humanité* till sist tvivla: masssjälvförsvaret kräver tydligen att det skapas speciella "självförsvargrupper". Istället för en förkastlig milis föreslår man speciella grupper eller avdelningar. Vid första anblick verkar det bara vara olika namn. Förvisso betyder inte det namn *l'Humanité* föreslår någonting. Det går att tala om "masssjälvförsvaret" men inte "självförsvargrupper", eftersom dessa grupper inte ska försvara sig själva utan arbetarorganisationerna. Men det handlar inte om namnet. Enligt *l'Humanité* måste dessa "självförsvargrupper" förkasta användande av vapen, eftersom de annars förfaller till "kupppolitik". Dessa visa män behandlar arbetarklassen som ett barn som inte får lov att hålla i ett rakblad. Som vi vet är rakbladen förbehållna *Camelots de Roi*, som ju är en rättmätig "produkt av kapitalismen", och som med hjälp av sina rakblad har störtat det demokratiska "systemet". Nåväl, hur ska då "självförsvargrupperna" försvara sig mot fascisternas revolverar? "Ideologiskt", så klart. Med andra ord kan de bara gömma sig. När de inte har det som behövs i händerna måste de använda benen som "självförsvaret". Och under tiden kommer fascisterna ostraffat att plundra arbetarorganisationerna. Om nu proletariatet lider ett fruktansvärt nederlag, så kommer det i alla fall inte att göra sig skyldigt till "kupppolitik". Detta bedrägliga pladder, som går under "bolsjevismens" fana, väcker bara äckel och avsky.

Under den "tredje periodens" glada dagar, när *l'Humanité's* strateger led av barrikadfeber, "erövrade" gatorna varje dag, och stämplade alla som inte höll med om deras överdrifter som "socialfascister", så förutsade vi: "så fort dessa herrar bränner sig på fingrarna kommer de att bli den värsta sortens opportunisterna". Denna förutsägelse har fullständigt bekräftats. När det växer och stärks en rörelse för milisen inom Socialistpartiet, då gör det så kallade kommunistpartiets ledare allt för att kyla ner de framskridna arbetarnas heta önskan att organisera sig i kampgrupper. Kan man tänka sig ett mer demoraliserande eller avskyvärt agerande?

En arbetarmilis måste byggas.

Vissa av Socialistpartiets medlemmar har följande invändning: "Vi måste bilda en milis, men det finns ingen anledning att tala om det vitt och brett." Vi vill bara gratulera de kamrater som vill dölja sakens praktiska sidor för nyfikna ögon och öron. Men det är alltför naivt att tro att det går att skapa en milis utan att det märks, i hemlighet innanför fyra väggar. Vi behöver tio- och så småningom hundratusentals kämpar. Och de kommer att ansluta sig bara om miljontals arbetare, män och kvinnor, och efter dem bönderna, inser att det behövs en milis, och skapar en atmosfär av ivrig sympati och aktivt stöd kring de frivilliga. Det går bara att vara hemlighetsfull om sakens *tekniska* sida. Den *politiska* kampanjen måste drivas öppet, på möten, fabriker, gator och torg.

Basmedlemmarna i milisen måste vara fabriksarbetare som grupperas efter sina arbetsplatser. De känner varandra och kan mycket lättare och säkert än den mest upphöjda byråkrat försvara sina kampgrupper mot fiendeagenternas provokationer. Utan en öppen mobilisering av massorna kommer en hemlighetsfull generalstab att maktlös bli hängande i luften. Varje arbetarorganisation måste kasta sig in i detta arbete. I denna fråga kan det inte finnas någon gränslinje mellan arbetarpartierna och fackföreningarna. Hand i hand måste de mobilisera massorna. Då kommer folkmilisens framgång att vara helt säker.

"Men var ska arbetarna få tag i vapen?", invänder den nyktra "realisten" - det vill säga den skrämde kalkborgaren. "Fienden har gevär, kanoner, stridsvagnar, stridsgas och flygplan. Arbetarna har några hundra revolverar och fickknivar."

Här staplar man upp allting för att skrämman arbetarna. Å ena sidan sätter våra kloka herrar likhetstecken mellan fascisternas vapen och statens beväpning. Å den andra vänder de sig till staten och kräver att den avväpnar fascisterna. Märklig logik! Faktum är att båda ståndpunkterna är fel. Fascisterna i Frankrike är långt från att kontrollera staten. 6 februari drabbade de samman i en väpnad konflikt med statens polis. Därför är det fel att tala om kanoner och stridsvagnar när det rör sig om *omedelbar* väpnad kamp mot fascisterna. De är naturligtvis rikare än vi. Men arbetarna är fler, mer bestämda, mer hängivna, när de känner att den revolutionära ledningen är stark.

Utöver andra sätt kan arbetarna beväpna sig på fascisternas bekostnad, genom att systematiskt avväpna dem.

Det är ett av de viktigaste sätten att bekämpa fascismen. När arbetarnas vapenarsenal börjar öka på fascisternas bekostnad, då kommer bankerna och trusterna att bli mer försiktiga med att finansiera beväpningen av sina mördarband. I detta fall – *men bara i detta fall* – är det till och med tänkbart att de oroad myndigheterna verkligen skulle börja förhindra beväpningen av fascisterna, för att inte ge arbetarna tillgång till mer vapen. Det är sedan länge känt att ”reformer” eller eftergifter från regeringen bara är en biprodukt till en revolutionär taktik.

Men hur ska vi avväpna fascisterna? Det går naturligtvis inte att göra med enbart tidningsartiklar. Kampgrupper måste skapas. En underrättelsetjänst måste upprättas. När folk inser att vi på allvar har tagit itu med saker och ting, kommer tusentals informatörer och sympatisörer frivilligt att sluta upp från alla håll. Det krävs en vilja till proletära handlingar.

Men fascisternas vapen är naturligtvis inte den enda källan. Frankrike har mer än en miljon organiserade arbetare. I allmänna ordalag är det en låg siffra. Men den är helt tillräcklig för att vara en början till att organisera en arbetarmilis. Om partierna och fackföreningarna bara beväpnar en tiondel av sina medlemmar, skulle redan det vara en styrka på hundratusen man. Utan tvekan skulle antalet frivilliga som trädde fram efter ett upprop för en arbetarmilis från ”enhetsfronten” vida överstiga denna siffra. Inom en månad eller två skulle bidrag från partier och fackföreningar, insamlingar och frivilliga bidrag, göra det möjligt att beväpna hundra- till tvåhundra tusen arbetarkämpar. Det fascistiska slöddret skulle omedelbart sticka svansen mellan benen. Utvecklingsperspektiven skulle bli oändligt mer gynnsamma.

Att använda bristen på vapen eller andra objektiva orsaker för att förklara varför det ännu så länge inte gjorts några försök att bilda en milis är att lura sig själv och andra. Det viktigaste hindret – man kan säga det enda hindret – ligger i det faktum att arbetarorganisationernas ledningar är så konservativa och passiva. De skeptiska ledarna tror inte på proletariatets styrka. Istället för att uttrycka den pulserande energin under dem sätter de sina förhoppningar till diverse mirakel från ovan. De socialistiska arbetarna måste tvinga sina ledare att genast ta itu med att skapa en arbetarmilis. Annars får de lämna plats åt yngre, friskare krafter.

Beväpningen av proletariatet.

Det går inte att tänka sig en strejk utan propaganda och agitation. Den är också otänkbar utan strejkvakter, som övertalar när de kan men brukar våld när det behövs. Strejker är klasskampens mest elementära form. I varierande grad kombinerar den alltid ”ideologiska” metoder med fysiska. I grund och botten är kampen mot fascismen en politisk kamp, och precis som strejker behöver strejkvakter så behöver kampen mot fascismen en milis. Strejkvakten är i grund och botten ett frö till en arbetarmilis. Den som avsäger sig ”fysisk” kamp måste avsäga sig all kamp, ty anden lever inte utan en kropp.

Som den store militära teoretikern Clausewitz så utmärkt uttryckte det, är kriget en fortsättning

av politiken med andra medel. Denna definition gäller även inbördeskrig. Fysisk kamp är bara ”andra medel” i den politiska kampen. Det går inte att ställa den ena i motsättning till den andra, ty det är omöjligt att stoppa den politiska kampen efter behag, när den av inre nödvändighet omvandlas till fysisk kamp.

Det är ett revolutionärt partis plikt att i tid förutse att politiken oundvikligen omvandlas till en öppen väpnad konflikt. och med all kraft förbereda sig för detta ögonblick, på samma sätt som de härskande klasserna förbereder sig.

Milisavdelningar för att försvara sig mot fascismen är det första steget på vägen mot att beväpna proletariatet, inte det sista. Vår paroll är:

Beväpna proletariatet och de revolutionära bönderna.

Arbetarmilisen måste när det kommer till kritan omfatta alla jobbare. Detta program går bara att genomföra *fullständigt* i en arbetarstat som har kontrollen över alla produktionsmedel, och därmed också alla förstörelsemedel, det vill säga alla vapen och alla fabriker som producerar dem.

Men det går inte att uppnå en arbetarstat tomhänt. Bara politiska invalider som Renaudel kan tala om en fredlig konstitutionell väg till socialismen. Den konstitutionella vägen är avskuren av skyttegravar som hålls av de fascistiska banden. Det ligger många skyttegravar framför oss. Borgarklassen kommer inte att tveka att med hjälp av armén och polisen göra dussintals statskupper för att hindra proletariatet från att ta makten.

Bara en segerrik revolution kan skapa en arbetarstat.

Revolutionen förbereds av den ekonomiska och politiska utvecklingen, men avgörs alltid genom en öppen väpnad konflikt mellan antagonistiska klasser. En revolution blir bara möjlig som resultatet av långvarig politisk agitation, en längre periods skolning och organisering av massorna.

Men även den väpnade konflikten måste förberedas långt i förväg.

De framskridna arbetarna måste veta att de kommer att bli tvungna att kämpa och vinna en kamp på liv och död. För att garantera sin frigörelse måste de skaffa sig vapen.

Under en så kritisk period som den nuvarande måste revolutionens parti outhärligen tala om för arbetarna att de behöver beväpna sig. Det måste göra allt för att säkra beväpningen av åtminstone den proletära förtruppen. Utan det är segern otänkbar.

Det brittiska Labourpartiets senaste valsegrar ogiltigförklarar på intet sätt det som sagts ovan. Även om Labourpartiet skulle få den absoluta majoriteten i nästa parlamentsval, vilket hursomhelst inte alls är säkert, om partiet dessutom skulle slå in på en socialistisk väg – vilket knappast är troligt – så skulle motståndet från överhuset, kungen, bankerna, börsen, byråkratin, pressen bli så hårt att det oundvikligen skulle leda till en splittring av partiets led, och den mer radikala vänstern skulle bli en parlamentarisk minoritet. Samtidigt skulle den fascistiska rörelsen få ett oväntat uppsving. Den brittiska borgarklassen har varnats av kommunalvalen, och de håller utan tvivel på att förbereda sig för utomparlamentarisk kamp. Under tiden lugnar Labourpartiets toppar proletariatet med framgångarna och tvingar det att se händelserna i Storbritannien genom Jean Loungets rosa glasögon. Men ju mindre Labourpartiets ledare förbereder inbördeskriget, ju grymmare kommer den brittiska borgarklassen att påtvinga proletariatet det.

”Men var ska vi få tag på vapen till hela arbetarklassen?”, protesterar än en gång de skeptiker som blandar ihop sin egen inre fåfänga med en objektiv omöjlighet. De glömmer att samma fråga har ställts under varje revolution i historien. Och segerrika revolutioner utgör ju trots allt viktiga steg i mänsklighetens utveckling.

Det är proletariatet som producerar vapnen, transporterar dem, reser byggnaderna där de lagras, försvarar dessa byggnader mot sig själv, tjänstgör i armén och skapar all dess utrustning. Det är inte lås eller väggar som skiljer proletariatet från vapnen, utan vanan att underordna sig klassamhällets hypnos och nationalismens gift.

Det räcker att rasera dessa psykologiska murar för att det inte ska stå någon stenmur i vägen. Det räcker att proletariatet vill ha vapnen, så kommer det att hitta dem. Det är det revolutionära partiets uppgift att väcka denna önskan och göra det lättare att genomföra den.

Men här presenterar Frossard och hundratals andra skrämde parlamentariker, journalister och fackliga ombudsmän sitt sista och tyngsta argument: "Kan verkligen någon seriös person sätta sitt hopp till att fysisk kamp kan leda till seger efter de senaste tragiska erfarenheterna i Österrike och Spanien? Tänk på dagens teknik, stridsvagnar, gas, flygplan!!" Detta argument visar bara att ett antal "seriösa personer" inte vill lära sig någonting, och att deras rädsla till och med får dem att glömma det lilla de har lärt sig.

De senaste tjugo årens historia visar med särskild tydlighet att grundläggande konflikter mellan klasser, liksom mellan nationer, löses med fysisk styrka. Under lång tid har pacifisterna hoppats att den militära tekniska utvecklingen skulle omöjliggöra krig. I årtionden har kälkborgare upprepat att den militära teknikens utveckling skulle omöjliggöra revolutioner. Och ändå fortsätter krig och revolutioner. Det har aldrig ägt rum så många revolutioner, inklusive lyckade sådana, som sedan det senaste kriget, vilket visade den militära teknikens hela makt.

Frossard och company lägger fram gamla klichéer som vore de nya upptäckter, och åkallar stridsvagnar och bombplan istället för automatvapen och kulsprutor. Vi svarar: bakom varje maskin finns människor som binds inte bara av tekniska utan även sociala och politiska band. När historiens utveckling innebär att samhället står inför en revolutionär uppgift på liv eller död som inte går att skjuta upp, och när det existerar en progressiv klass på vars seger samhällets räddning hänger – då uppstår det under själva den politiska kampens utveckling ett flertal möjligheter för den revolutionära klassen, både att förlama de militära styrkorna och åtminstone delvis vinna över dem. För kälkborgarna är dessa möjligheter bara "lyckliga omständigheter" som aldrig kommer att upprepas. Faktum är att det vid varje stor, det vill säga verkligt folklig revolution, alltid öppnar sig möjligheter av alla möjliga slag, i de mest oväntade men i grunden naturliga kombinationer. Men segrar uppstår trots allt inte av sig själv.

För att kunna utnyttja de gynnsamma möjligheterna krävs en revolutionär vilja, en järnhård vilja att segra, ett djärvt ledarskap. I ord håller *l'Humanité* med om parollen att "beväpna arbetarna", men i handling förnekar de den. Enligt denna tidning är det för närvarande inte tillåtet att föra fram en paroll, som bara är lämplig "under en fullständig revolutionär kris". En "alltför försiktig" jägare säger att det är farligt att ladda sitt gevär så länge viltbrådet inte syns. Men det är lite sent att ladda geväret när viltbrådet dyker upp. Tror verkligen *l'Humanités* strateger att de utan förberedelser kommer att kunna mobilisera och beväpna proletariatet "under en fullständig revolutionär kris"? För att kunna garantera ett stort antal vapen behöver man ha en viss mängd vapen till hands. Det krävs militära kadrer. Det krävs att massorna har en oövervinnlig önskan att skaffa vapen. Det krävs ett oavbrutet arbete både i träningslokalerna och i oupplöslig kontakt med massornas dagliga kamp. Det innebär att:

Det är nödvändigt att omedelbart bygga milisen samtidigt som man driver propaganda för en allmän beväpning av de revolutionära arbetarna och bönderna.

Men nederlagen i Österrike och Spanien...

Att parlamentarismen är maktlös när det kapitalistiska systemet är i kris är så uppenbart att de vulgära demokraterna bland arbetarna (Renaudel, Frossard och deras gelikar) inte har ett enda argument för att försvara sina förstenade fördomar. Än snabbare är de att gripa tag i varje nederlag och varje misstag som begåtts på den revolutionära vägen. De tänker så här: om inte den rena parlamentarismen är någon utväg, så är inte den väpnade kampen bättre. Nuförtiden är naturligtvis nederlagen för de proletära upproren i Österrike och Spanien deras favoritargument. De vulgära demokraternas teoretiska och politiska bankrutt blir faktiskt ännu klarare när de kritiserar de revolutionära metoderna än när de försvarar den ruttnande borgerliga demokratins metoder.

Ingen har påstått att de revolutionära metoderna automatiskt garanterar segern. Det avgörande är inte metoden i sig utan att den tillämpas på ett riktigt sätt, att man använder en marxistisk inriktning under händelserna, organiserar kraftfullt, att massorna skaffar sig självförtroende med hjälp av långvariga erfarenheter, att det finns ett klarsynt och djärvt ledarskap. Utgången av en strid beror på konfliktens tillfälle och förutsättningar och hur styrkeförhållanden ser ut. Marxismen anser definitivt inte att väpnad kamp är den enda revolutionära metoden, eller ett universalmedel som fungerar under alla förhållanden. Marxismen har överhuvudtaget inga fetischer, varken parlament eller uppror. Allting har sin tid och plats. Men en sak kan man säga från början:

Proletariatet har inte någonsin eller någonstans erövrat makten på den parlamentariska vägen, eller än så länge ens kommit nära den.

Scheidemanns, Hermann Müllers eller MacDonalds regeringar har ingenting gemensamt med socialismen. Borgarklassen lät socialdemokratin och labour komma till makten bara under förutsättning att de försvarade kapitalismen mot dess fiender. Samvetsgrant uppfyllde de detta villkor. Den rent parlamentariska, antirevolutionära socialismen har inte någonstans eller någonsin lett fram till en socialistisk ministär. Däremot har den lyckats skapa vidriga renegater, som utnyttjade arbetarpartiet för att skaffa sig en kabinettskarriär – Millerand, Briand, Viviani, Paul-Boncour, Marquet.

Å andra sidan visar de historiska erfarenheterna att revolutionära metoder kan leda till att proletariatet erövrar makten – i Ryssland 1917, Tyskland och Österrike 1918, Spanien 1930. I Ryssland fanns det ett mäktigt bolsjevikparti, som under en lång rad år hade förberett sig för revolutionen, och som bestämt visste hur man skulle ta makten.

De reformistiska partierna i Tyskland, Österrike och Spanien förberedde sig inte för revolutionen och ledde den inte, men fick sota för den.

De skrämdes av den makt som de fått mot sin vilja, och överlämnade den välvilligt till borgarklassen. På så sätt undergrävde de proletariatets självförtroende, och dessutom småbourgeoisins förtroende för proletariatet. De beredde vägen för en tillväxt av den fascistiska reaktionen, och föll sedan offer för den.

Vi har som Clausewitz sagt att inbördeskrig är en fortsättning av politiken med andra medel. Det innebär att utgången av ett inbördeskrig bara till en fjärdedel, för att inte säga en tiondel, beror på utvecklingen av själva inbördeskriget, och till tre fjärdedelar, om inte nio tiondelar, beror på politiska förberedelser. Vari består dessa förberedelser? Att stärka massornas revolutionära sammanhållning, befria dem från underdåniga förhoppningar på de ”demokratiska slavägarnas” förbarmande, generositet och lojalitet, att skola revolutionära kadrer som vet hur man utmanar den allmänna opinionen, och som kan visa samma oförsonlighet mot den borgerliga tiondelen som borgarklassen visar mot arbetarna. Utan en sådan inställning kommer inbördeskriget att äga rum under förhållanden som är mindre gynnsamma för proletariatet, i det ögonblick förhållandena

framtvningar ett inbördeskrig – *och till sist framtvningar de alltid det*. I sådana fall kommer allt att bero på slumpen, och till och med i händelse av en militär seger kan då makten glida ur proletariats händer. Den som inte förutser att klasskampen oundvikligen leder till en väpnad konflikt är blind. Men den är lika blind som inte ser att den politik som de kämpande klasserna tidigare fört ligger bakom den väpnade konflikten och utgången av den.

Det var inte upprorets metod som besegrades i Österrike utan austromarxismen. I Spanien besegrades den principlösa parlamentariska reformismen.

1918 återlämnade den österrikiska socialdemokratin den makt som arbetarna hade erövat till borgarklassen, bakom ryggen på proletariatet. 1927 vände den inte bara fegt ryggen åt ett proletärt uppror som hade alla möjligheter att segra, utan ledde till och med arbetarnas *Schutzbund* mot de upproriska massorna. På så sätt förberedde de Dollfuss' seger. Bauer och company sa: ”Vi önskar en fredlig utveckling, men om fienden tappar huvudet och angriper oss, då...”

Detta sätt att framställa saken verkar mycket ”vist” och ”realistiskt”. Tyvärr bygger även Marceau Pivert sitt resonemang på denna austromarxistiska modell: ”Om – då.” Denna formulering är i själva verket en snara för arbetarna. Den lugnar och lurar dem. ”Om” innebär att kampens former beror på borgarklassens goda vilja och inte på att klassintressena är absolut oförsonliga. ”Om” betyder att *om* vi är kloka, försiktiga och försonliga, så kommer borgarklassen att vara lojal och allt kommer att gå fredligt till.

På jakt efter fantomen ”om” slog Otto Bauer och den österrikiska socialdemokratinns övriga ledare till reträtt inför reaktionen, gav upp ställning efter ställning, demoraliserade massorna, slog till reträtt igen tills de befann sig i en slutgiltig återvändsgränd. Där började de till sist kämpa, och förlorade.

I Spanien tog händelserna en annan riktning, men orsaken till nederlaget var i grunden densamma. Precis som de ryska socialistrevolutionärerna och mensjevikerna delade socialistpartiet makten med den republikanska borgarklassen, för att hindra arbetarna och bönderna från att slutföra revolutionen. Under två år vid makten hjälpte socialisterna borgarklassen att befria sig från med hjälp av smulor av nationella, sociala och jordbruksreformer. Mot folkets mest revolutionära delar använde socialisterna förtryck.

Resultat var tvåfaldigt. Anarkosyndikalismen stärktes och samlade kring sig proletariatets mest militanta skikt, istället för att smälta som vax i revolutionens hetta, vilket hade varit fallet om arbetarpartiet hade haft en riktig inriktning. Vid den andra polen lyckades den sociala katolska demagogin skickligt utnyttja massornas missnöje med den borgerligt socialistiska regeringen.

När socialisterna blivit tillräckligt misskrediterade drev borgarklassen dem från makten och gick på offensiven längs hela fronten. Socialistpartiet tvingades försvara sig under ytterst ogynnsamma förhållanden, som de hade förberett med sin egen politik. Borgarklassen hade redan ett massivt stöd till höger. De anarkosyndikalistiska ledarna, som under revolutionens gång gjorde alla de misstag som är typiska för dessa professionella förvirrare, vägrade stöda ett uppror som leddes av förrädarna – ”politikerna”. Rörelsen blev aldrig allmän utan förblev utspridd. Regeringen riktade slagen mot arbetarnas splittrade delar. Det av reaktionen framtvingade inbördeskriget ledde till nederlag för proletariatet.

Utifrån de spanska erfarenheterna är det inte svårt att dra slutsatsen att socialister inte ska delta i en borgerlig regering. Denna slutsats är i sig själv oomtvistlig men räcker absolut inte. Austromarxismens påstådda ”radikalism” är inte bättre än den spanska ministerpolitiken. Skillnaden mellan dem är teknisk snarare än politisk. Båda väntade sig att borgarklassen skulle belöna ”lojalitet” med ”lojalitet”. Båda innebar katastrof för proletariatet.

I Spanien och Österrike var det inte de revolutionära metoderna som besegrades, utan opportunistiska metoder i en revolutionär situation. Det är inte samma sak!

Vi ska inte här uppehålla oss vid Kommunistiska internationalens politik i Österrike och Spanien. Vi hänvisar läsaren till *La Verités* spalter och den serie pamfletter som har publicerats under de senaste åren. Under den mycket gynnsamma situationen fjättrades de österrikiska och spanska kommunistpartierna av teorierna om den "tredje perioden" och "socialfascismen", och dömdes till fullständig isolering. De misskrediterade revolutionens metoder med hjälp av "Moskvas" auktoritet, och stängde på så sätt vägen till en verkligt marxistisk och bolsjevikisk politik. Det är en grundläggande egenskap hos revolutionen att den utsätter alla läror och metoder för en snabb och obönhörlig analys. Brottet följs nästan genast av ett straff.

Kommunistiska internationalen har ett oerhört ansvar för proletariats nederlag i Tyskland, Österrike och Spanien. Det räcker inte att i ord genomföra en "revolutionär" politik. Det krävs en *riktig* politik. Ingen har ännu lyckats hitta någon annan hemlighet bakom segern.

Enhetsfronten och kampen om makten.

Som vi redan har sagt innebär enhetsfronten mellan socialist- och kommunistpartiet enorma möjligheter. Om den vill det, så kan enhetsfronten bli herre i Frankrike imorgon. Men viljan måste finnas.

Det faktum att Jouhaux och överhuvudtaget CGT:s byråkrati står kvar *utanför* enhetsfronten och behåller sitt "oberoende" verkar motsäga det vi säger. Men det är bara vid ett första påseende. Under en epok av stora uppgifter och faror som får massorna på fötter, försvinner murarna mellan proletariats politiska och fackliga organisationer. Arbetarna vill veta hur de ska skydda sig mot kapitalet, hur de ska försvara sig mot arbetslöshet och fascism, och de bryr sig inte särskilt mycket om Jouhaux' "oberoende" från den proletära politiken (den borgerliga politiken är han helt beroende av). Om enhetsfrontens revolutionära förtrupp på ett riktigt sätt slår in på kampens väg, så kommer proletariats levande fors att röja undan de hinder som fackbyråkratin har satt upp. Enhetsfronten har nyckeln till situationen. Om de inte använder den, så kommer de att spela en roll som enhetsfronten mellan mensjeviker och socialistrevolutionärer säkert hade spelat i Ryssland 1917 om... om inte bolsjevikerna hade hindrat dem.

Vi talar inte om socialist- och kommunistpartiet var för sig, ty båda har övergivit sin självständighet till förmån för enhetsfronten. I det ögonblick dessa två tidigare våldsamt konkurrerande arbetarpartier övergav den ömsesidiga kritiken och försöken att vinna anhängare av varandra, så upphörde de att existera som skilda partier. Att åberopa kvarstående "principiella skillnader" ändrar ingenting. Om inte principiella skillnader visas öppet och aktivt i en situation så laddad med ansvar som den nuvarande, då upphör de att existera politiskt. De är som skatter som vilar på havsbotten. Vi förutsäger inte att det gemensamma arbetet kommer att sluta med en sammanslagning, men under den nuvarande, för Frankrike avgörande perioden, fungerar enhetsfronten som ett ofullständigt parti som byggs upp efter federalistiska principer.

Vad vill enhetsfronten? Det har den fortfarande inte berättat för massorna. Bekämpa fascismen? Men hittills har inte enhetsfronten förklarat *hur* den menar att man ska kämpa mot fascismen. Och dessutom duger bara ett försvarsblock mot fascismen om de två partierna i övrigt behåller en fullständig självständighet. Men ack nej: enhetsfronten innefattar nästan hela de två partiernas offentliga verksamhet, och utesluter att de var och en kämpar för att erövra proletariats majoritet. De måste dra alla konsekvenser av denna situation. Den första och viktigaste är kampen om makten. Enhetsfrontens mål måste vara en enhetsfrontsregering, det vill säga en socialistisk och

kommunistisk regering, en Blum-Cachinministär.

Det måste sägas öppet. Om enhetsfronten tar sig själv på allvar – och bara i så fall kommer massorna att ta den på allvar – kan den inte avhända sig parollen om att ta makten. Med vilka medel? Med alla medel som leder till detta mål.

Enhetsfronten förkastar inte parlamentarisk kamp, men använder parlamentet i första hand för att avslöja dess oförmåga, och för att förklara för folket att den nuvarande regeringen har en utomparlamentarisk bas, och att den bara kan störtas med hjälp av en mäktig massrörelse.

Att kämpa om makten innebär att utnyttja varje möjlighet för att med hjälp av en revolutionär knuff störta den halvparlamentariska bonapartistiska regimen, och ersätta den borgerliga staten med en arbetarstat.

Vid de senaste kommunalvalen ökade både socialisternas men speciellt kommunisternas röster. Detta löser i sig själv ingenting. Just innan det tyska kommunistpartiet föll samman såg det en ojämförligt större ökning av röstetalet. Hela situationen driver breda lager av förtryckta åt vänster, till och med bortsett från ytterlighetspartiernas politik. Trots sin nuvarande konservativa politik fick det franska kommunistpartiet fler röster därför att det av tradition fortfarande är ”yttersta vänstern”. Med detta visar massorna att de brukar pressa arbetarpartierna *åt vänster*, ty de står betydligt längre åt vänster än sina partier. Ytterligare tecken på det är den socialistiska ungdomens revolutionära anda. Vi får inte glömma bort att ungdomen är en känslig mätare på hela klassen och dess förtrupp!

Om enhetsfronten fortsätter att vara passiv, eller ännu värre, om den ingår en ovärdig romans med radikalerna, då kommer anarkister, anarkosyndikalister och andra liknande politiska grupper till ”vänster” om enhetsfronten att stärkas. På samma gång kommer apatin, katastrofens föregångare, att göra framsteg.

Men om enhetsfronten istället först skyddar sin eftertrupp och flankerna mot de fascistiska banden och sedan inleder en *bred politisk offensiv under parollen att erövra makten*, då kommer den att mötas av ett mäktigt gensvar som överträffar alla förväntningar.

Bara tomma kvacksalvare, för vilka mäktiga massrörelser alltid kommer att förbli en bok låst med sju lås, kan undgå att inse detta.

Inte ett program för passivitet, utan ett program för revolutionen.

Utgångspunkten för kampen om makten måste vara den grundläggande inställningen att även om det under kapitalismen går att göra motstånd mot ytterligare försämringar av massornas situation, så är det inte möjligt med en verklig förbättring av deras situation utan revolutionära ingrepp på det kapitalistiska ägandets område. Enhetsfrontens politiska kampanj måste ha sin grund i ett genomarbetat *övergångsprogram*, det vill säga ett system av åtgärder med vilka arbetar- och bonderegeringen kan säkra övergången från kapitalism till socialism.

Men ett program är inte till för att döva samvetet utan som en vägledning för revolutionära handlingar. Vad är programmet värt om det förblir döda bokstäver? Exempelvis antog det belgiska arbetarpartiet De Mans pompösa plan med alla dess ”nationaliseringar”. Men vad var det för mening när partiet inte lyfte ett finger för att förverkliga det? Fascisternas program är befängt, falskt, demagogiskt. Men de kämpar vilt om makten. Socialismen kan lägga fram det mest vetenskapliga programmet, men om inte proletariats förtrupp börjar föra en djärv kamp om makten är det värt noll och intet. Den samhällseliga krisens politiska uttryck är krisen för makten. Samhällets gamla herre har gjort bankrutt. Det behövs en ny herre.

Om inte det revolutionära proletariatet tar makten så kommer fascismen oundvikligen att ta den!

Ett program av övergångskrav för "medelklasserna" kan givetvis bli betydelsefullt om programmet å ena sidan motsvarar medelklassernas verkliga behov, och å den andra motsvarar vad som krävs för en utveckling mot socialismen.¹ Men ännu en gång är inte det viktigaste ett speciellt program. Vad som krävs är att medelklasserna har förtroende för att programmet kommer att genomföras. I det ögonblick bonden säger: "Den här gången verkar det som om arbetarklassen inte kommer att backa" - då har socialismens sak vunnit. Men för att kunna uppnå det måste vi i handling visa att vi är grundligt beredda på att krossa varje hinder på vägen.

Vi behöver inte hitta på kampmedlen. De kan vi hitta i den internationella arbetarrörelsens hela historia.

Intensiva kampanjer i arbetarpressen som hela tiden för fram samma tema, verkligt socialistiska tal i parlamentet (inte från tama deputerade utan från folkledare), utnyttja varje valkampanj för verkligt revolutionära syften, möte efter möte dit massorna inte bara kommer för att höra talarna utan för att få höra de aktuella parollerna och direktiven, skapa och stärk arbetarmilisen, välorganiserade demonstrationer som driver bort de reaktionära banden från gatorna, en öppen kampanj för att ena och stärka fackföreningarna under klasskampens fana, envetna noggrant planerade aktiviteter för att vinna armén för folkets sak, ännu mäktigare demonstrationer, generalstrejk bland landsbygdens och städernas lönarbetare, en allmän offensiv mot den bonapartistiska regeringen och för en arbetar- och bondemakt.

Det finns fortfarande tid att förbereda segern. Fascismen har inte blivit en massrörelse ännu. Men radikalismens oundvikliga sammanbrott kommer att innebära att bonapartistens bas minskar, att de två ytterlighetslägren växer och att kraftmätningen närmar sig. Det handlar inte om år utan om månader. Hur lång perioden blir bestäms inte av enskilda personer, utan beror på kampen mellan levande krafter och framförallt på vilken politik proletariatet och dess enhetsfront för.

Revolutionens möjliga styrkor är betydligt större än fascismens och hela den enade reaktionens styrkor. De skeptiker som tror att allt är förlorat måste köras ut ur arbetarnas led. Varje djärvt ord, varje verkligt revolutionär paroll får ett pulserande gensvar från massornas djup. De vill ha kamp.

Den mest progressiva faktorn idag är inte andan av enhet mellan parlamentariker och journalister, utan de förtrycktas rättmätiga och skapande hat. Vi måste vända oss till massorna, till dess djupaste lager. Vi måste vädja till deras känslor och till deras förnuft. Vi måste förkasta den falska "försiktighet" som är detsamma som feighet, och som vid stora historiska vändpunkter är lika med förräderi. Enhetsfrontens motto måste bli Dantons ord: "*De l'audace, toujours de l'audace, et encore de l'audace!*"² Om vi fullständigt inser situationen och djärvt och utan rädsla drar alla praktiska slutsatser av den, så är socialismens seger säker.

9 november 1934

¹ I *l'Ecole Emancipée* publicerade kamrat J Serret ett intressant frågeformulär som beskriver den ekonomiska situationen bland olika bondeskikt, och deras politiska uppfattningar. Folkskollärarna skulle kunna bli oersättliga företrädare för enhetsfronten i byarna. Under den kommande perioden skulle de kunna spela en historisk roll, men då måste de komma ut ur sina skal. Tidpunkten är olämplig för små experiment och små laboratorier. De revolutionära lärarna måste gå in i Socialistpartiet och stärka dess revolutionära flygel och länka partiet till massorna. Att förlora tid är kriminellt. - Trotskijs anmärkning.

² "Djävhet, alltid djävhet, och ännu mer djävhet!"

II Än en gång, vart går Frankrike?

När Flandin efterträdde Doumergue frågade vi den proletära förtruppen: ”Vart går Frankrike?” Under de fyra och en halv månad som har gått sedan dess har varken någonting avgörande förändrats eller något försvagat vår analys eller våra förutsägelser.

Det franska folket har nått en skiljeväg: den ena vägen leder till den socialistiska revolutionen, den andra till en fascistisk katastrof. Valet beror på arbetarklassen. I ledningen för den står den organiserade förtruppen. Än en gång frågar vi: ”Vart ska den proletära förtruppen leda Frankrike?”

I januari lanserade Socialistpartiets centrala exekutivkommitté ett program för att *kämpa om makten, krossa den borgerliga statsapparaten, upprätta en arbetar- och bondedemokrati, exproprier bankerna och den tunga industrin*. Men än idag har inte partiet gjort den minsta ansats att föra ut detta program bland massorna. Kommunistpartiet å sin sida har helt och hållet vägrat att kämpa om makten. Anledningen? ”Situationen är inte revolutionär.”

Arbetarmilis? Beväpna arbetarna? Arbetarkontroll? En plan för nationaliseringar? Omöjligt. ”Situationen är inte revolutionär.” Vad kan vi då göra? Tillsammans med prästerskapet lägga fram kraftfulla inlagor, tävla med radikalsocialisterna i tom vältalighet och vänta? Hur länge? Tills situationen blir revolutionär av sig själv. Kommunistiska internationalens lärda doktorer har en termometer som de sätter under tungan på fru Historia, och med hjälp av den kan de ofelbart mäta den revolutionära temperaturen. Men ingen får se deras termometer.

Vi hävdar att Kominterns diagnos är helt fel. Situationen är revolutionär, så revolutionär den kan bli *med tanke på arbetarpartiernas icke revolutionära politik*. Mer exakt är situationen förrevolutionär. För att situationen ska bli helt mogen krävs en omedelbar, kraftfull och oförtruten mobilisering av massorna under parollen att ta makten i socialismens namn. Det är det enda sättet att omvandla den förrevolutionära situationen till en revolutionär. Men om vi fortsätter att göra på stället marsch, så kommer den förrevolutionära situationen oundvikligen att övergå i en kontrarevolution, som kommer att leda till fascismens seger.

Allt högtravande tal om en ”icke revolutionär situation” kan bara kuva arbetarnas sinnen, förlama deras vilja och överlämna dem till klassfienden. Under täckmantel av sådana fraser tar konservatismen, slöheten, dumheten och fegheten ledningen över proletariatet, och precis som i Tyskland läggs grunden till en katastrof.

På de följande sidorna kommer vi bolsjevik-leninister att underkasta Kommunistiska internationalens analys och förutsägelser en detaljerad och marxistisk kritik. Tidvis kommer vi att beröra olika socialistledares synpunkter, i den utsträckning det behövs för vårt grundläggande syfte, nämligen att visa att det franska kommunistpartiets centralkommitté för en i grunden felaktig politik. Mot stalinisternas skrik och förolämpningar ställer vi fakta och argument.

Vi kommer givetvis inte att nöja oss med negativ kritik. Vi kommer att ställa Marx' och Lenins kreativa teorier och metoder mot de felaktiga synpunkterna och parollerna.

Vi ber läsaren att vara uppmärksam. Det handlar i ordets mest omedelbara mening om de franska arbetarnas liv. Ingen klassmedveten arbetare har rätt att vara passiv när han ställs inför dessa frågor. Klassens öde beror på hur de löses.

Hur en revolutionär situation uppstår.

Den första och viktigaste förutsättningen för en revolutionär situation är att det sker en intensiv skärpning av motsättningen mellan produktivkrafterna och egendomsförhållandena. *Nationen upphör att gå framåt.* När den ekonomiska utvecklingen upphör, och än mer när den går tillbaka, så är det ett tecken på att det kapitalistiska systemet definitivt har spelat ut sin roll och måste lämna plats för ett socialistiskt system.

Den nuvarande krisen omfattar alla länder och har slungat ekonomin tiotals år tillbaka, och har drivit det borgerliga systemet till vansinnigheter. Vid kapitalismens födelse var det okunniga och svältande arbetare som slog sönder maskinerna, men idag är det kapitalisterna själva som förstör maskiner och fabriker. Ett upprätthållande av det privata ägandet av produktionsmedlen hotar att leda mänskligheten in i förfall och barbari.

Ekonomin är samhällets grund. Denna grund är i dubbel mening mogen för socialismen: den moderna teknologin har nått en punkt där den kan garantera nationen och hela mänskligheten en hög levnadsstandard, men det kapitalistiska ägandet har överlevt sig själv och dömer massorna till allt större fattigdom och lidande.

De grundläggande förutsättningarna för socialismen – det vill säga de ekonomiska förutsättningarna – har redan existerat sedan en tid. Men kapitalismen kommer inte att försvinna *automatiskt*. Bara arbetarklassen kan befria produktivkrafterna ur utsugarnas strupgrepp. Historien ställer oss inför denna uppgift. Om proletariatet av en eller annan anledning inte lyckas driva bort borgarklassen, om det till exempel förlamas av sina egna partier och fackföreningar, så kommer ekonomin och civilisationen att fortsätta att förfalla, olyckorna kommer att hopa sig, massornas kommer att gripas av förtvivlan och förnedring, och den skröpliga, förfallna och ruttna kapitalismen kommer att strypa massorna ännu mer och slunga ut dem i ett nytt krig.

Den socialistiska revolutionen är den enda utvägen.

Först försökte Kominterns presidium förklara att 1929 års kris var kapitalismens sista kris. Två år senare förkunnade Stalin att den nuvarande krisen, ”om man förstod den rätt”, ännu inte var den sista. Även det socialistiska lägret försöker göra samma profetior: ”Är det den sista krisen eller inte?”

”Det är oförsiktigt”, skrev Blum i *Le Populaire* 23 februari, ”att säga att den nuvarande krisen är kapitalismens sista krampryckningar, den sista döds kampen före dödsångest och förfall.” Grumbach uttryckte samma synpunkter i Mulhouse 26 februari: ”En del säger att denna kris är övergående, andra ser den som kapitalismens sista kris. Vi vågar inte ta slutgiltig ställning ännu.”

Detta sätt att ställa frågan innehåller två kardinalfel: för det första blandar man samma kapitalismens *cykliska kriser* med *hela det kapitalistiska systemets historiska kris*. För det andra antar man att en kris *av sig själv* kan vara den ”sista” krisen, oberoende av klassernas medvetna handlingar.

Medan industrikapitalet dominerade, under den fria konkurrensens tidsålder, överträffades de cykliska kriserna vida av uppsvingen, de senare var ”regel”, de förra ”undantag”. Kapitalismen i sin helhet gick framåt. Efter kriget, i och med monopol- och finanskapitalets dominans, har kriserna överträffat uppsvingen. Vi kan säga att kriserna har blivit ”regel” och uppsvingen ”undantag”. Den ekonomiska utvecklingen i sin helhet har gått nedåt och inte uppåt.

Men de cykliska svängningarna är oundvikliga, och kapitalismens nedgång medför att de kommer att fortsätta så länge kapitalismen existerar. Och kapitalismen kommer att fortleva tills den proletära revolutionen har genomförts. Det är det enda riktiga svaret på frågan: ”Är detta kapitalismens sista kris?”

Framförallt måste de revolutionära arbetarna inse att marxismen, som är den proletära revolutionens enda vetenskapliga teori, inte har någonting gemensamt med fatalistiska förhoppningar om en ”sista” kris. Till själva sitt väsen är marxismen en samling anvisningar till revolutionär handling. Marxismen förbiser inte att det existerar vilja och mod, utan hjälper dem snarare att finna den rätta vägen.

Ingen kris kan av sig själv bli ödesdiger för kapitalismen. Affärscykelns svängningar ger bara upphov till situationer där det är lättare eller svårare för proletariatet att störta kapitalismen. Övergången från det borgerliga till det socialistiska samhället kräver aktivitet från levande människor som skapar sin egen historia. De skapar inte historia av en slump, eller en nyck, utan under inflytande från objektiva bestämda orsaker. Men deras handlingar, initiativ, djärvhet, hängivenhet, liksom deras dumhet och feghet, är nödvändiga länkar i den historiska utvecklingens kedja.

Kapitalismens kriser är inte numrerade, och det är inte heller angivet på förhand vilken av dem som kommer att bli den ”sista”. Men hela vår epok och framförallt den nuvarande krisen säger enträget till proletariatet: ”Tag makten!” Om arbetarklassens parti trots de gynnsamma förutsättningarna inte klarar att leda proletariatet till att ta över makten, då kommer med nödvändighet samhällslivet att fortsätta på kapitalistisk grund fram till nästa kris, till ett nytt krig, kanske till den europeiska civilisationens fullständiga sammanbrott.

Det imperialistiska kriget 1914-18 var också en ”kris” i kapitalismens utveckling, och förvisso den värsta tänkbara kris. Ingenstans stod det skrivet att kriget skulle bli kapitalismens sista *blodiga* dårskap. Erfarenheterna från Ryssland visade att kriget *kunde* ha blivit slutet för kapitalismen. I Tyskland och Österrike berodde det borgerliga samhällets öde 1918 helt och hållet på socialdemokratien, och den visade sig vara kapitalismens tjänarinna. Vid krigsslutet kunde proletariatet i Italien och Frankrike ha gripit makten, men hade inget revolutionärt parti som ledde dem. Om, med andra ord, Andra internationalen inte hade förrått socialismens sak till den borgerliga patriotismen under kriget, så kunde Europas och mänsklighetens historia idag ha varit en helt annan. Det förgångna är förvisso oåterkalleligt. Men man kan och bör lära av det förgångna.

Fascismens utveckling är ett ovedersägligt bevis på det faktum att arbetarklassen tragiskt nog har varit alltför sen att fullfölja den uppgift som den för länge sedan har tilldelats av kapitalismens nedgång.

Frasen ”detta är ännu inte den 'sista' krisen” har en enda innebörd: trots lärdomarna från kriget och efterkrigsperiodens uppror så klarar arbetarpartierna fortfarande inte av att förbereda varken sig själva eller proletariatet för maktövertagandet. Än värre, ledarna för dessa partier förstår fortfarande inte den uppgift de står inför – de förkastar den för sig själva, sitt parti och sin klass och överlämnar den till ”den historiska utvecklingen”. Deras fatalism är ett förräderi mot marxismens teori och rättfärdigar deras politiska förräderi mot proletariatet, det vill säga att förbereda en ny kapitulation inför ett nytt ”sista” krig.

* * * *

Socialdemokratins fatalism är ett arv från förkrigsperioden, då kapitalismen framskred nästan utan avbrott, antalet arbetare ökade, och antalet partimedlemmar, röster i val och parlamentsrepresentanter hela tiden ökade. Denna automatiska ökning gav efterhand upphov till den reformistiska illusionen att det räckte att fortsätta längs den gamla vägen (propaganda, val, organisera) så skulle segern komma av sig själv.

Otvivelaktigt störde kriget denna automatiska utveckling. Men kriget var ett ”exceptionellt” fenomen. Tack vare Genève skulle det inte bli fler krig, allt skulle återgå till det gamla och den automatiska utvecklingen skulle återuppstå.

I ljuset av detta betyder orden ”detta är ännu inte den 'sista' krisen”: ”Om fem, tio eller tjugio år kommer vi att ha fler röster, fler representanter, och låt oss hoppas att vi då kommer att ta makten.” (Se Paul Faures artiklar och föreläsningar.) Denna optimistiska fatalism verkade övertygande under ett kvarts sekel, men låter idag som en röst från graven. Teorin att proletariatet, när det går mot den kommande krisen, oundvikligen kommer att bli starkare än idag är i grunden felaktig. Proletariatet kommer inte att stärkas och växa under kapitalismens oundvikliga nedgång, utan kommer tvärtom att falla sönder och utöka armén av arbetslösa och trasproletärer. Samtidigt kommer småbourgeoisin att deklasseras och sjunka ner i förtvivlan. Att förlora tid stärker framtidsutsikterna för fascismen, och inte den proletära revolutionen.

Det är värt att notera att den in i märgen byråkratiserade Komintern har ersatt teorin om revolutionära aktioner med den fatalistiska religionen. Det går inte att kämpa eftersom ”situationen inte är revolutionär”. Men en revolutionär situation faller inte från himlen. Den uppstår under klasskampen. Den viktigaste *politiska* faktorn för att utveckla en revolutionär situation är arbetarklassens parti. Om partiet vänder ryggen åt sin revolutionära uppgift, vaggas arbetarna till sömns och lurar dem att leka med petitioner och förbrödra sig med radikalsocialisterna, så kommer det att uppstå en kontrarevolutionär och inte revolutionär situation.

Kapitalismens nedgång är, tillsammans med produktivkrafternas utomordentligt höga nivå, en ekonomisk förutsättning för den socialistiska revolutionen. På denna grund äger *klasskampen* rum. En *revolutionär situation* utvecklas och mognar under klassernas levande kamp.

Hur bedömer det moderna samhällets herre, storbourgeoisin, den nuvarande situationen? Och vad gör den? 6 februari 1934 var bara oväntad för arbetarklassens och småbourgeoisins organisationer. Finanskapitalets ledande kretsar hade förberett komplotten under lång tid, och tänkte med våld byta ut parlamentarismen med bonapartism (”personligt” styre). Med andra ord ansåg bankerna, trusterna, generalstaben och den kapitalistiska pressen att faran för revolution var så stor att den snabbt förberedde sig för det med en ”liten” statskupp.

Det går att dra två viktiga slutsatser av detta: 1) i början av 1934 trodde kapitalisterna att situationen var revolutionär, och 2) de nöjde sig inte med att passivt avvakta händelsernas gång för att i sista minuten ta till ”lagliga” försvarsåtgärder. Istället tog de själva initiativet genom att skicka ut sina band på gatorna. Storbourgeoisin lärde arbetarna en ovärderlig läxa i klasskrigets strategi.

L'Humanité vidhåller att ”enhetsfronten” drev Doumergue från makten. Det är minst sagt tomta ord. Tvärtom är det så att finanskapitalet ansåg det möjligt och lämpligt att ersätta Doumergue med Flandin just därför att enhetsfronten ännu inte, som erfarenheterna visade borgarklassen, innebar en omedelbar revolutionär fara. ”Eftersom Kominterns fantastiska ledare trots situationen i Frankrike ändå inte förberedde sig för strid utan darrade av skräck, då betyder det att vi kan vänta ett tag innan vi använder fascismen. Det är ingen vits att forcera händelseförloppet och alltför tidigt misskreditera radikalsocialisterna, eftersom vi fortfarande kan ha nytta av dem.” Så talade situationens verkliga herrar. De behöll den nationella enhetsregeringen och dess bonapartistiska lagar, men lät Doumergue somna om. Alltså justerade borgarklassens ledare sin första analys en aning och insåg att situationen inte så mycket var revolutionär som förrevolutionär.

En andra ovärderlig läxa i klasstrategi! Den visar att till och med finanskapitalet, som har tillgång till samhällsmaskineriets alla hävarmar, inte omedelbart kan värdera den politiska situationens hela verklighet på ett ofelbart sätt. De inleder kampen och under stridens gång korrigerar det sin analys på grundval av de erfarenheter som man uppnår under kampen, och gör analysen mer exakt. Det är allmänt sett det enda sättet att orientera sig rätt och på samma gång aktivt.

Och Kommunistiska internationalens ledare? I Moskva, långt från den franska arbetarklassen,

använde några få dåligt informerade byråkrater – de flesta av dem kan inte ens läsa franska – sin termometer för att ställa en ofelbar diagnos: ”Situationen är inte revolutionär.” Det franska kommunistpartiet tvingades stänga sina ögon och öron och upprepa denna tomma fras. Kommunistiska internationalens väg är den kortaste vägen till avgrunden!

* * * *

Radikalsocialistiska partiet är det av storbourgeoisins verktyg som är bäst anpassat till småbourgeoisins traditioner och fördomar. Ändå böjde sig radikalsocialisternas mest ansvarsfulla ledare ödmjukt för finanskapitalets piska vid statskuppen 6 februari, trots att den i första hand riktade sig mot dem. De insåg att klasskampens utveckling hotade ”nationens”, det vill säga borgarklassens, grundläggande intressen, och kände sig tvungna att offra partiets parlamentariska intressen. Att det mäktigaste parlamentariska partiet kapitulerar för fascisternas gevär och knivar är ett uttryck för att landets politiska jämvikt är rubbad. Och det är detsamma som att säga att situationen är revolutionär, eller mer exakt förrevolutionär.¹

Utvecklingen bland småbourgeoisins massor är oerhört viktig för att förstå den politiska situationen. Den politiska krisen i landet utgörs framförallt av att de småborgerliga massorna fullständigt har tappat förtroendet för sina traditionella partier och ledare. *Småbourgeoisins missnöje, nervositet och instabilitet* är oerhört viktiga tecken på en förrevolutionär situation. Likt en man med hög feber som kastar sig från sida till sida, kan den febriga småbourgeoisin gå åt höger eller vänster. Beroende på vilken sida miljontals franska bönder, hantverkare, småköpmän och lägre tjänstemän väljer kommer det under den kommande perioden att avgöras huruvida den nuvarande förrevolutionära situationen kommer att utvecklas till en revolutionär eller kontrarevolutionär situation.

Om den ekonomiska krisen skulle lindras, så skulle det – om än inte under lång tid – kunna bromsa, men inte stoppa småbourgeoisins övergång till vänster eller höger. Men om krisen å andra sidan förvärras, så kommer sammanbrottet för radikalsocialismen och de parlamentariska grupperingarna kring den att fortsätta med fördubblad hastighet.

Vi ska inte tro att fascismen måste bli ett starkt parlamentariskt parti innan den kan ta makten. Så var fallet i Tyskland men inte i Italien. För att fascismen ska lyckas måste inte småbourgeoisin *på förhand* bryta med de gamla ”demokratiska” partierna. Det räcker att småbourgeoisin har tappat förtroendet för dessa partier och oroligt letar efter nya vägar.

I brist på ett nytt politiskt parti som har lyckats vinna förtroende hos bönderna och städernas medelklasser, är det fortfarande möjligt att småbourgeoisin vid nästa kommunalval kommer att ge många röster till radikalerna och liknande grupperingar. Och ändå kan det med hjälp av storbourgeoisin ske en fascistisk militärkupp bara några månader efter valen, och genom sin inverkan kan den få stöd från de mest desperata skikten inom småbourgeoisin.

Därför vore det ett allvarligt misstag att låta sig lugnas av tanken att den fascistiska faran ännu inte brett ut sig på landsbygden och i byarna. När småbourgeoisin väl har brutit med de gamla partiernas officiella parlamentariska politik kan den omedelbart stödja en militär statskupp, i den stund finanskapitalet behöver den för sin säkerhet. Ett sådant handlingssätt passar med Frankrikes traditioner och temperament.²

¹ Det är typiskt för den skrämde, småborgerliga arbetarbyråkratin, i synnerhet stalinisterna, att den gick i förbund med radikalsocialisterna ”för att kämpa mot fascismen” först efter det att radikalerna hade visat sig helt oförmögna att kämpa mot fascismen. Det ur proletariats historiska intressen kriminella parlamentariska blocket med radikalerna hade åtminstone ett visst praktiskt värde på parlamentarismens begränsade område. Det utomparlamentariska förbundet med radikalerna är inte bara kriminellt, det är också idiotiskt. - Trotskijs anmärkning.

² Låt oss i förbigående påpeka att marxismen inte på något sätt bortser från faktorer som traditioner och nationellt temperament. Den grundläggande riktningen på historiens utveckling bestäms givetvis av klasskampens gång. Men

Valutgången har naturligtvis en symptomatisk betydelse. Men att *bara* lita till detta tecken skulle vara att falla offer för parlamentarisk kretinism.¹ Vi sysslar med mycket mer djupgående processer som en vacker dag kommer att överrumpla våra vänner parlamentarikerna. Precis som med andra frågor, löser man inte denna fråga med enkel matematik, utan med kampens dynamik. Storbourgeoisin registrerar inte passivt medelklassernas utveckling, utan förbereder istället tentakler av stål, och i det rätta ögonblicket kommer den med dessa att gripa de plågade och förtvivilade massorna.

* * * *

Det marxistiska tänkandet är *dialektiskt*. Det bedömer alla fenomen i deras utveckling, under deras övergång från ett tillstånd till ett annat. Den konservativa småbourgeoisins tänkande är *metafysiskt*. Deras uppfattningar är fixerade och rigida, och anser att det finns oöverstigliga klyftor mellan olika fenomen. Att ställa en revolutionär situation i absolut motsättning till en icke revolutionär är ett klassiskt exempel på metafysiskt tänkande, enligt axiomet: det som är det är, det som inte är är inte, och allt annat är djävulens verk.

Under historiens gång finner vi stabila situationer som är helt och hållet icke revolutionära. Vi finner likaså situationer som är uppenbart revolutionära. Dessutom finns det kontrarevolutionära situationer (vi får inte glömma dem!). Men ett av de mest slående dragen under vår epok, den kapitalistiska nedgångens epok, är *mellanformer* och *övergående*: situationer mellan den icke revolutionära och den förrevolutionära och revolutionära eller... kontrarevolutionära. Ur den politiska strategins synvinkel är det just dessa övergångsstadier som är av avgörande betydelse.

Vad skulle vi tycka om en konstnär som bara kunde skilja mellan spektrats två ytterlighetsfärger? Att han inte hade något färgsinne eller var färgblind, och att han borde sluta måla. Vad ska vi tycka om en politisk strateg som bara kan skilja mellan två stadier: "revolutionärt" och "icke revolutionärt"? Att han inte är marxist utan stalinist, och att han skulle kunna bli en god funktionär men aldrig proletär ledare.

En revolutionär situation utvecklas ur en ömsesidig samverkan mellan objektiva och subjektiva faktorer. Om proletariatet inte i tid lyckas analysera tendenserna i en förrevolutionär situation, så kommer det oundvikligen att uppstå en kontrarevolutionär situation. *Nu står det franska proletariatet inför denna fara*. Enhetsfrontens kortsiktiga, passiva och opportunistiska politik – framförallt stalinisternas, som har blivit enhetsfrontens högerflygel – är *den proletära revolutionens viktigaste hinder i Frankrike*.

Dagskraven och kampen om makten.

Kommunistpartiets centralkommitté förkastar kampen för att nationalisera produktionsmedlen, eftersom det är ett krav som inte är förenligt med den borgerliga staten. Men centralkommittén förkastar också kampen om makten och skapandet av en arbetarstat. *Mot* dessa uppgifter ställer den ett program av "dagskrav".

Faktum är att enhetsfronten för närvarande inte har något program alls. Samtidigt har kommunistpartiets egna erfarenheter av att kämpa för "dagskrav" varit mycket olyckliga. Alla tal, artiklar och resolutioner om att man behöver bekämpa kapitalismen med strejker har fram till nu

formen för denna utveckling, dess *rytm* etc, kan variera avsevärt under påverkan från temperament och nationella traditioner, som i sig själva formats under inflytande från klasskampens gång. - Trotskijs anmärkning.

¹ Parlamentarisk kretinism - en obotlig sjukdom, en sjukdom "som genomtränger sitt olyckliga offer med den högtidliga övertygelsen att hela världen, dess historia och framtid, styrs och bestäms av en majoritet av röster i den speciella representativa församling som räknar dem som sina medlemmar." (Engels, "Revolution och kontrarevolution i Tyskland".)

inte resulterat i någonting, eller nästan ingenting. Trots den mer och mer akuta situationen i landet befinner sig arbetarklassen i ett tillstånd av *farlig stagnation*.

Kommunistpartiet anklagar alla utom sig själv för att vara skyldiga till denna stagnation. Vi önskar inte rentvå någon. Våra uppfattningar är välkända. Men vi anser att just nu viktigaste *hindret* för att utveckla den revolutionära kampen är detta nästan maniska program av ”dagskrav”, som står i motsättning till hela situationen. Vi tänker nu kasta lite ljus över centralkommitténs överväganden och argument. Inte för att de är varken allvarliga eller djupa: tvärtom, de är miserabla. Men det handlar om en fråga som det franska proletariats öde beror på.

Den mest auktoritativa källan när det rör frågan om ”dagskrav” är kommunistpartiets centralkommittés programmatiska resolution (se *l'Humanité* 24 februari 1934). Låt oss analysera detta dokument.

Utkastet till dagskrav görs i vaga allmänna termer: mot lönesänkningar, för utvidgade socialförsäkringar, för kollektivavtal, etc. Ingenting sägs om hur man under den nuvarande sociala krisens villkor kan och måste kämpa för dessa krav. Men varje arbetare vet att vanlig facklig kamp för kollektivavtal är utopisk med två miljoner helt eller delvis arbetslösa. För att under nuvarande förhållanden kunna tvinga kapitalisterna till viktiga eftergifter måste vi *knäcka deras vilja*. Det kan man bara göra med hjälp av en revolutionär offensiv. Men en revolutionär offensiv som ställer en klass mot en annan kan inte utvecklas enbart med hjälp av paroller om delvisa ekonomiska krav. Det är en ond cirkel. Det är den främsta anledningen till enhetsfrontens stagnation.

Under den nedåtgående kapitalismens epok har den allmänna marxistiska tesen att ”sociala reformer bara är biprodukter till den revolutionära kampen” en högst omedelbar och brännande betydelse. Kapitalisterna kan förmås att ge *något* till arbetarna först när de riskerar att förlora *allt*.

Men i jämförelse med massornas misär och den samhälleliga krisens djup är även de största ”eftergifter” som dagens kapitalism – som själv befinner sig i en återvändsgränd – förmår helt betydelselösa. Därför måste det mest omedelbara av alla krav vara att *expropriera kapitalisterna och nationalisera (förstatliga) produktionsmedlen*. Men är inte detta krav omöjligt att genomföra under borgarklassens styre? Just det! Därför måste vi gripa makten.

I förbigående erkänner centralkommitténs resolution att ”proletariatet fortfarande inte har lyckats organisera och vidga motståndet mot kapitalismens offensiv”. Men resolutionen stannar inte upp för att begrunda varför den defensiva kampen, trots kommunistpartiets och CGTU:s¹ ansträngningar, har skördat helt obetydliga framgångar. Miljontals arbetare och löntagare deltog i generalstrejken 12 februari, trots att den inte ställde några ”dagskrav”. Men hittills har bara en bråkdel av detta antal deltagit i försvaret mot kapitalismens offensiv. Får inte detta förvånande tydliga faktum kommunistpartiets ”ledare” att dra några slutsatser? Hur kan det komma sig att miljontals arbetare vågade vara med i en generalstrejk, i våldsamma demonstrationer på gatorna, i strider med de fascistiska banden, men vägrar delta i rent ekonomiska strejker?

”Vi måste förstå”, säger resolutionen, ”de känslor som upprör arbetarna som vill skrida till handling.” Vi måste förstå... men tyvärr förstår inte resolutionsförfattarna någonting själva. Alla som går på arbetarmöten vet lika väl som vi att allmänt prat om dagskrav möts med fullständig likgiltighet av publiken. Å andra sidan får klara och exakta revolutionära paroller ett positivt mottagande. Dessa massornas olika reaktioner betecknar klart och tydligt den politiska situationen i landet.

Massorna förstår eller känner att delvisa ekonomiska konflikter under de villkor av kris och

¹ *Confederation General de Travailleurs Unifié*, stalinistisk fackförening som 1935 gick samman med den mycket större CGT.

arbetslöshet som råder, kräver oerhörda offer som inte kommer att uppvägas av de resultat som kan uppnås. Massorna väntar på och kräver andra och mer effektiva metoder. Herrar strateger, lär av massorna: de vägleds av en säker revolutionär instinkt.

På grundval av citat från Lenin som de inte förstått, upprepar stalinisterna: ”Strejkkamp är möjlig även i tider av kris.” De inser inte att det finns olika kriser. Under kapitalismens uppåtgående epok såg både industriägare och ägare fram mot nästa uppgångsperiod även under en akut kris. *Men den nuvarande krisen är regel och inte undantag.* På rent *ekonomisk* nivå drivs arbetarklassen på en oordnad reträtt av krisens oerhörda tryck. Å andra sidan innebär kapitalismens kraftfulla nedgång att proletariatet pressas ut på vägen mot revolutionär masskamp för den *politiska* makten. Men kommunistpartiets ledning försöker av alla krafter blockera denna väg. I stalinisternas händer blir följaktligen programmet av ”dagskrav” ett verktyg för att desorientera och splittra proletariatet. Men *en politisk offensiv* (kamp om makten) med hjälp av en aktiv försvarsarmé (milisen) skulle omedelbart ändra styrkeförhållandena mellan klasserna, och skulle *även för de mest efterblivna delarna av arbetarklassen* samtidigt öppna möjligheter för en segerrik *ekonomisk kamp*.

Som vi vet har även en kapitalism i dödskamp sina upp- och nedgångar, men dessa cyklar är nedåtgående och sjuka. Bara en proletär revolution kan göra slut på det *kapitalistiska systemets* kris. De *cykliska* kriserna kommer oundvikligen att avlösas av en ny och kort uppgång, om inte krig eller revolution ingriper.

I händelse av en uppgång i affärscykeln kommer strejkkampen utan tvivel att få större möjligheter. Det är därför vi, utan att kapitulera för Jouhauxskolans metereologer, noggrant måste följa rörelserna inom handeln och industrin, i synnerhet förändringar av anställningsgraden, och hela tiden hjälpa arbetarna att i rätt ögonblick sätta tryck på kapitalisterna. Men även i händelse av en omfattande strejkkamp vore det kriminellt att begränsa den till delvisa ekonomiska krav. Uppgången i affärscykeln kan varken bli betydande eller långvarig, eftersom det nu handlar om upp- och nedgångar hos en kapitalism som är obotligt sjuk. Den kris som följer på en kort uppgång kommer att vara ännu mer ödeläggande än den nuvarande. Alla grundläggande problem kommer att återuppstå med fördubblad styrka och skärpa. Om vi förlorar tid kommer fascismens tillväxt att visa sig omöjlig att motstå.

Men idag är en ekonomisk uppgång endast en hypotes. Verkligheten utgörs av fördjupad kris, tvåårig militärtjänstgöring, tyska rustningar, krigsfara.

Denna verklighet måste vara vår utgångspunkt.

* * * *

Den sista tesen i centralkommitténs programmatiska resolution kröner på ett värdigt sätt hela verket. Låt oss citera ordagrant: ”Alltmedan kommunisterna dagligen kämpar för att befria de arbetande massorna från den misär som den kapitalistiska regimen påtvingar dem, så *poängterar* de att den slutgiltiga befrielsen bara kan uppnås genom att avskaffa den kapitalistiska regimen och upprätta proletariatets diktatur.” I socialdemokratins gryning för ett halvsekel sedan eller mer hade inte detta låtit så illa. Vid den tiden ledde, inte utan framgång, socialdemokratin arbetarnas krav för dagskrav och enskilda reformer, för vad de kallade ”miniprogrammet”, samtidigt som de hela tiden ”poängterade” att proletariatets *slutgiltiga* befrielse bara kunde uppnås med hjälp av en revolution. Vid den tiden såg man socialismens ”slutmål” i ett dimmigt fjärran. Denna uppfattning var helt föråldrad redan i början av kriget, men nu har kommunistpartiets centralkommitté helt oväntat överfört den till vår epok, och de upprepar den ord för ord, ner till sista kommatecknet. Och dessa personer åberopar Marx och Lenin!

Den marxistiskt politiska tesen måste vara: ”Alltmedan kommunisterna (eller socialisterna)

ständigt förklarar för massorna att den ruttnande kapitalismen varken kan förbättra deras situation, eller ens bibehålla deras vanliga misär, alltmedan de inför massorna öppet ställer den socialistiska revolutionens uppgifter som en omedelbar uppgift idag, alltmedan de mobiliserar arbetarna för att erövra makten, alltmedan de med arbetarmilisen försvarar arbetarorganisationerna – så kommer de samtidigt inte att missa något tillfälle att snappa åt sig den ena eller andra delvisa eftergiften från fienden, eller åtminstone förhindra att arbetarnas levnadsstandard försämrats ytterligare.”

Jämför noga denna mening med de tidigare citerade raderna ur centralkommitténs resolution. Vi hoppas att skillnaden är uppenbar. I ena fallet *stalinism*, i det andra *leninism*. Mellan dem finns en avgrund.

Högre löner, kollektivavtal, mot inflation... Men vad med arbetslösheten? Även här kommer centralkommitténs resolution till vår hjälp. Låt oss citera:

”De [kommunisterna] kräver allmänna arbeten. För detta ändamål har de utarbetat specifika förslag som anpassats till varje lokal och regional situation, och de har föreskrivit medlen för att finansiera dem (kapitalbeskattning, regeringslån, etc...)”

Är det inte märkligt? Detta kvacksalvarrecept är nästan ordagrant kopierat från Jouhaux: stalinisterna förkastar de progressiva kraven i hans ”plan”, men antar de mest fantastiska och utopiska delarna.

Krisen har förlamat eller halvt förlamat samhällets viktigaste produktivkrafter. Arbetarna står likgiltiga inför de maskiner de har skapat. Vår frälsare centralkommittén föreslår: vi ska skapa en annan kapitalism utanför den verkliga kapitalistiska ekonomin, vid sidan av den, på grundval av ”allmänna arbeten”.

Låt ingen säga att det handlar om tillfälliga åtgärder: den nuvarande arbetslösheten är inte tillfällig, det rör sig inte bara om cyklisk arbetslöshet, utan en strukturell arbetslöshet, det mest dödliga tecknet på kapitalismens nedgång. För att undanröja den föreslår centralkommittén att det skapas ett system av allmänna arbeten som anpassas till varje region i landet, med hjälp av ett särskilt finansieringssystem vid sidan av kapitalismens oordnade finanser. Kommunistpartiets centralkommitté föreslår helt enkelt att kapitalismen byter hemvist. Och denna ”plan” ställs mot kampen om makten och ett program av nationaliseringar! *Det finns inga värre opportunisterna än skrämde äventyrare.*

Resolutionen säger inte ett ord om hur man ska få till stånd allmänna arbeten, kapitalbeskattning, regeringslån, etc. Utan tvivel ska det komma till stånd med hjälp av... petitioner. Det är den lämpligaste och mest effektiva handlingsmetoden. Varken kris, fascism eller militarism kan kämpa mot petitioner. Dessutom kommer de att återuppliva pappersindustrin och på så sätt minska arbetslösheten. Låt oss anmärka: att organisera petitioner är enligt Thorez' och kompanys plan en grundläggande del i systemet av allmänna arbeten.

Vilka driver dessa personer med? Sig själva eller arbetarklassen?

”Det är förvånande att proletariatet efter ett sekels klasskamp står ut med sådana umbäranden och en sådan terror.” Ständigt får vi höra dessa högfärdiga ord från socialister och kommunister i sina studiekammare. Är inte motståndet tillräckligt? De lägger skulden på arbetarklassen. Som om partierna och fackföreningarna var skilda från proletariatet och inte var dess kamporgan! Just på grund av att proletariatet efter sin mer än hundraåriga kamp har skapat fackliga och politiska organisationer är det svårt och nästan omöjligt att kämpa mot kapitalismen *utan dem* och *mot dem*. Det som byggdes som en viktig språngbräda har blivit en död vikt, en broms.

Hela situationen fyller arbetarna med tanken att det krävs revolutionära handlingar för att

förändra existensvillkoren. Men just på grund av att det handlar om defensiv kamp, som måste omfatta miljontals människor, så ligger initiativet naturligtvis hos de *ledande organisationerna*, hos arbetarpartierna, hos enhetsfronten. De måste lägga fram ett klart program, paroller, mobilisering till kamp. För att kunna resa massorna måste partierna först resa sig själva och inleda en revolutionär kampanj över hela landet. Men de ledande organisationerna, inklusive kommunistpartiet, saknar modet till det. Kommunistpartiet vältrar över sina uppgifter och ansvar på massorna. Det vill att miljontals människor utan ett revolutionärt ledarskap ska inlåta sig på isolerad kamp för delkrav, och visa de skeptiska byråkraterna att de är beredda att kämpa. Kanske kommer de stora cheferna då att samtycka till att beordra en offensiv. Istället för att *leda* massorna *undersöker* den byråkratiska centralkommittén dem och underkänner dem, och rättfärdigar på så sätt sin egen opportunistisk och feghet.

Under perioden av relativ ekonomisk och politisk stabilitet i Frankrike (1929-33) förkunnade kommunistpartiet den "tredje perioden", och de var inte nöjda med mindre än att gatorna erövrades på barriaderna. Nu, i en period av ekonomisk, social och politisk kris, är samma centralkommitté nöjd med ett blygsamt program av "dagskrav". Denna absurda motsättning är resultatet av flera faktorer: rädsla för tidigare misstag, oförmåga att förstå massorna, en byråkratisk vana att ställa proletariatet inför en blåkopie – och slutligen intellektuell anarki, som har orsakats av ett oändligt antal sicksackmanövrar, förfalskningar, lögnar och förtryck.

Utan tvivel är det Bela Kun som är huvudförfattare det nya programmet. Han är Kominterns nuvarande "ledare" och går för varje dag allt längre från äventyrspolitik till opportunistik. Efter att han hade läst hos Lenin att bolsjevikerna *under vissa förhållanden* var för strejker medan mensjevikerna var mot dem, så baserade Bela Kun genast sin "realistiska" politik på denna upptäckt. Olyckligtvis hade han inte öppnat Lenin... på rätt sida.

Under vissa perioder spelade faktiskt rent ekonomiska strejker en enorm roll i det ryska proletariatets revolutionära rörelse. Men vid den tiden höll inte den ryska kapitalismen på att ruttna, utan den växte och gick snabbt framåt. Det ryska proletariatet var en ung klass, och för dem var strejkerna den första formen av uppvaknande och aktivitet. Och varje gång sammanföll den utbredda strejkrörelsen med en uppgång i affärscykeln.

Inget av dessa villkor existerar i Frankrike. Proletariatet har gått igenom en mäktig revolutionär skola av facklig och parlamentarisk kamp, och har hela det både positiva och negativa arvet från en rik historia. Utifrån detta kan man knappast förvänta sig en spontan strejkvåg i Frankrike ens under en uppgång i affärscykeln, än mindre med tanke på att de återkommande kriserna förvärrar den nedåtgående kapitalismens misär.

Den andra sidan av frågan är inte mindre viktig. När den första häftiga strejkvågen ägde rum i Ryssland var det bara en del av den ryska socialdemokratin som försökte begränsa strejkerna till delvisa ekonomiska krav, nämligen den grupp som kallades "ekonomister". Enligt deras uppfattning skulle man förkasta parollen "Ned med enväldet!" tills dess det uppstod en "revolutionär situation". Lenin betraktade "ekonomisterna" som ynkliga opportunistar. Han visade att *en revolutionär situation måste förberedas aktivt*, till och med under en strejkrörelse.

Det är överhuvudtaget absurt att mekaniskt försöka överföra den ryska revolutionära rörelsens olika stadier och episoder till Frankrike. Men det är ännu mer absurt att göra det på Bela Kuns sätt, han som varken förstår Ryssland, Frankrike eller marxism. I Lenins skola måste vi lära oss *handlingens metod*, och inte försöka omvandla leninismen till citat och recept för varje skede i livet.

* * * *

Enligt stalinisternas uppfattning är alltså situationen i Frankrike inte revolutionär. Enligt denna

analys är det inte lämpligt med revolutionära paroller, utan vi måste rikta all uppmärksamhet på ekonomiska strejker och delkrav. Det är deras program. Det är ett opportunistiskt och livlöst program, men ändå ett program.

Jämte det finns det dock ett annat program. Dagligen upprepar *l'Humanité* den tredubbla parollen: "Fred, bröd, frihet." *l'Humanité* förklarar att det var under denna paroll som bolsjevikerna segrade 1917. Just följer stalinisterna och upprepar samma tanke. Mycket bra. Men 1917 var situationen i Ryssland revolutionär. Hur kan då denna paroll, som säkrade segern för den proletära revolutionen, gå ihop med "dagskrav" i en icke revolutionär situation? Låt *l'Humanités* profeter förklara detta mysterium för oss vanliga dödliga.

Vi minns för vår del att bolsjevikerna stärkte sin tredubbla paroll med "dagskrav".

"För fred!" Under krigsförhållandena 1917 innebar det att kämpa mot samtliga patriotiska partier från monarkister till mensjeviker, att kräva offentliggörande av hemliga avtal, att på ett revolutionärt sätt mobilisera soldaterna mot generalstaben, att kämpa för förbrödring vid fronten. "För fred!" Det innebar att å ena sidan trotsa Österrikes och Tysklands militarism och å andra sidan de allierade. Med andra ord var bolsjevikernas paroll den mest oförvägna och revolutionära politiken i mänsklighetens historia.

Att 1935 "kämpa" för fred tillsammans med Herriot och de borgerliga "pacifisterna" (det vill säga de hycklande imperialisterna), innebär bara att upprätthålla *status quo*, vilket för tillfället passar den franska borgarklassen. Det innebär att söva arbetarna och demoralisera dem med illusioner om "nedrustning" och "non-aggressionspakter", och lögner om Nationernas förbund. Samtidigt som man från arbetarpartiernas sida förbereder en ny kapitulation så fort den franska borgarklassen eller dess rivaler väljer att rubba *status quo*.

"För bröd!" För bolsjevikerna 1917 betydde det att *expropriera jorden och jordägarnas och spekulanternas spannmålslager, och införa arbetar- och bonderegeringens monopol över handeln med spannmål*. Vad är "För bröd!" för stalinisterna 1935? Bara en fras!

"För frihet!" Bolsjevikerna visade massorna att frihet bara var en illusion så länge borgarklassen hade makten över skolor, press och möteslokaler. "För frihet!" innebar att sovjeterna skulle gripa makten, jordägarna exproprieras och arbetarkontroll införas över produktionen.

"För frihet!" i allians med Herriot och gamla damer av båda könen i Förbundet för mänskliga rättigheter innebär att upprätthålla den halvbonapartistiska, halvparlamentariska regeringen, och kan inte betyda något annat. För tillfället behöver borgarklassen både la Rocques band och Herriots "vänster"-rykte. Finanskapitalet är i full gång att beväpna fascisterna. Med hjälp av den maskerad som kallas "Folkfronten" återupprättar stalinisterna Herriots vänsterrykte. Till detta används oktoberrevolutionens paroller 1935!

Centralkommitténs resolution nämner som enda exempel på den nya sortens "realistiska" politik hur arbetslösa i Villejuif äter soppa från *Croix de Feu* och skriker: "Till skampålen med la Rocque!" Hur många som äter soppa och hur många som skriker får vi inte veta: stalinisterna tål inte siffror. Men det är inte det saken handlar om. Hur djupt har ett "revolutionärt" parti sjunkit när det i ett programmatiskt dokument inte kan komma på fler exempel på en proletär politik än vanmäktiga skrik från plågade och svältande arbetare, som tvingas leva på smulorna från fascisternas välgörenhet? Och dessa ledare varken skäms eller känner sig förödmjukade!

Marx citerade en gång Heines ord, när han talade om vissa av sina anhängare: "Jag har sått drakar, men skördat loppor." Tyvärr verkar Tredje internationalens grundare bli tvungen att upprepa samma ord... Men vår epok behöver inte loppor utan drakar.

Kampen mot fascismen och generalstrejken.

Kommunistiska internationalens program från 1928, under Kominterns teoretiska nedgång, slår fast: ”Imperialismen är... *den ruttnande, döende kapitalismen.*” Detta uttalande formulerades för länge sedan av Lenin, och är i sig själv obestriddigt och av avgörande betydelse för proletariats politik under vår epok. Men författarna till Kommunistiska internationalens program lyckas inte alls förstå tesen om kapitalismens *dödskamp* eller *förfall*, en tes som de antog på ett mekaniskt sätt. Denna bristande förståelse visar sig särskilt tydligt i den för oss mest brännande frågan, nämligen fascismen.

Kommunistiska internationalens program har följande att säga om detta ämne: ”Vid sidan av socialdemokratin, som hjälper bourgeoisin att förtrycka arbetarklassen och insöva proletärerna, uppträder *fascismen.*” Kommunistiska internationalen lyckades inte förstå att det inte är fascismens uppgift att verka *vid sidan av* socialdemokratin, utan att krossa samtliga existerande arbetarorganisationer, inklusive de reformistiska. Med programmets egna ord är fascismens huvuduppgift ”att förrinta arbetarklassens revolutionära förtrupp, d. v. s. proletariats kommunistiska skikt och dess ledande kader.” Fascismen hotar alltså inte alls socialdemokratin och de reformistiska fackföreningarna. Tvärtom spelar socialdemokratin själv i allt högre grad en ”fascistisk” roll. Fascismen fullbordar bara reformismens arbete genom att verka ”*vid sidan av* socialdemokratin”.

Vi citerar inte en artikel av Thorez eller Duclos eller någon annan som hela tiden motsäger sig själv, utan ur Kommunistiska internationalens viktigaste dokument, dess program. (Se del II, kapitel 3, ”Kapitalismens kris och fascismen”.) Vi har här framför oss alla de grundläggande delarna i teorin om *socialfascismen*. Kommunistiska internationalens ledare lyckades inte förstå att den förfallande kapitalismen inte kan acceptera ens den mest återhållsamma och underdåniga socialdemokrati, varken som ett parti vid makten eller ett parti i opposition. Det är fascismens uppgift att ta dess plats, inte ”vid sidan av socialdemokratin”, utan på dess benknor. Just härur härstammar möjligheten för, behovet av och tvånget på en enhetsfront. Men Kommunistiska internationalens bedrövliga ledarskap försökte inte ens tillämpa enhetsfrontspolitiken annat under den period när den inte gick att påtvinga socialdemokratin. Så fort reformismens ställningar skakade och socialdemokratin började falla under slagen, förkastade Kommunistiska internationalen enhetsfronten. Dessa personer har den beklagliga vanan att bära överrock på sommaren och våga sig ut på vintern utan så mycket som ett fikonlöv på sig!

Trots det lärorika exemplet från Italien satte Kommunistiska internationalen Stalins aforism på sin fana: ”Socialdemokratin och fascismen är inga motsatser, de är tvillingar.” Häri ligger den huvudsakliga orsaken till det tyska proletariats nederlag. Förvisso har Komintern gjort en kraftig sväng i frågan om enhetsfronten: fakta visade sig vara starkare än programmet. Men Kommunistiska internationalen har varken dragit tillbaka eller ändrat sitt program. De har inte förklarat programmets grundläggande misstag för arbetarna. Kommunistiska internationalens ledare har tappat självförtroendet, men behåller *för alla eventualiteters skull* en reträttväg tillbaka till teorin om ”socialfascismen”. Därför har enhetsfrontspolitiken fått en principlös, diplomatisk och instabil karaktär.

Oförmågan att förstå innebörden i Lenins tes om ”kapitalismens dödskamp” har givit det franska kommunistpartiets nuvarande politik en karaktär av ljudlig oförmåga kombinerad med reformistiska illusioner. Trots att fascismen är ett resultat av kapitalismens förfall har stalinisterna plötsligt blivit övertygade om att det går att göra slut på fascismen utan att röra det borgerliga samhällets grund.

6 mars skrev Thorez för hundra gången i *l'Humanité*:

”För att garantera fascismens *avgörande* nederlag föreslår vi än en gång Socialistpartiet

gemensamma aktioner till försvar för dagskrav...”

Varje klassmedveten arbetare måste noga begrunda denna ”programmatiska” fras. Som vi vet föds fascismen ur medelklassernas förtvivlan i kombination med storkapitalets terroristiska politik. ”Dagskrav” är krav som inte överskrider kapitalismens ramar. Hur är det möjligt att ”garantera fascismens avgörande(!) nederlag” utan att lämna den förfallande kapitalismens scen?

När Jouhaux säger att fascismens ska besegras genom att göra slut på krisen (vilket är lättare sagt än gjort!), så är han åtminstone trogen sig själv: som alltid bevakar han förhoppningen om kapitalismens pånyttfödelse och förnyring. Men i ord erkänner stalinisterna att kapitalismens successiva förfall är oundvikligt. Hur kan de då lova att göra den politiska överbyggnaden frisk genom att garantera fascismens avgörande nederlag, samtidigt som samhällets förfallande ekonomiska grundvalar lämnas orörda?

Tror de att storkapitalet är förmöget att efter behag vrida tillbaka historiens hjul, och än en gång slå in på eftergifternas och ”reformernas” väg? Tror de att småbourgeoisin kan räddas från ökat fördärv, deklassering och förtvivlan med hjälp av ”dagskrav”? Och hur ska de sammanjämka dessa fackliga och reformistiska illusioner med tesen om kapitalismens dödskamp?

Som vi har sett blir kommunistpartiets ståndpunkter på ett teoretiskt plan fullständigt absurda. Låt oss se hur dessa ståndpunkter framstår i ljuset från den verkliga kampen.

* * * *

28 februari uttryckte Thorez i följande ordalag samma centrala och felaktiga tankegång i kommunistpartiets politik:

”För att definitivt slå ner fascismen måste vi utan att darra på orden sätta stopp för kapitalismens ekonomiska offensiv mot de arbetande massornas levnadsstandard.”

Varför ska det i så fall vara nödvändigt med en arbetarmilis? Vad finns det för behov av direkt kamp mot fascismen? Bara vi kämpar för att höja massornas levnadsstandard, så kommer fascismen som genom ett trollslag att försvinna.

Med denna inriktning förvrids hela perspektivet för den nära förestående kampen, och de verkliga förhållandena vänds upp och ner. Kapitalisterna tar inte till fascismen av en nyck utan av nödvändighet: de kan bara behålla den privata äganderätten till produktionsmedlen genom att gå på offensiv mot arbetarna, genom att öka förtrycket och sprida misär och förtvivlan. Eftersom de är rädda för arbetarnas oundvikliga motstånd, hetsar de på samma gång småbourgeoisin mot proletariatet och finansierar fascistband som ska krossa arbetarna. Samtidigt anklagar de arbetarna för att förlänga och förvärpa krisen. Om arbetarnas motstånd mot kapitalets offensiv skulle öka imorgon, om strejkerna skulle bli vanligare och mer betydande, så kommer, vad Thorez än säger, inte fascismen att försvinna utan tvärtom växa med tredubbel fart. Strejkrörelsens utvidgning skulle framtvinga en mobilisering av strejkbrytare. I den rörelsen skulle alla ”patriotiska” banditer delta. Dagliga attacker på arbetare skulle sättas på dagordningen. Att blunda för det är att gå mot ett säkert nederlag.

Vill ni ha sagt att vi inte ska göra motstånd?, kommer Thorez och hans kollegor att utropa. (Och sedan kommer de att lägga till de vanliga förolämpningarna, men det förbigår vi som vore de en gödselstack.) Nej, vi måste göra motstånd.

Vi är inte anhängare till den skola som tror att de bästa säkerhetsåtgärderna är tystnad, reträtt och kapitulation. ”Provocera inte fienden!” Försvara er inte!” ”Beväpna er inte!” ”Rulla över på rygg och spela döda!” Teoretikerna bakom denna skola ska inte sökas bland oss, utan bland *l'Humanités*

redaktörer! Om inte arbetarna vill tillintetgöras måste de göra motstånd. Men i så fall finns det inget utrymme för reformistiska eller pacifistiska illusioner. Kampen kommer att bli våldsam. Det är nödvändigt att redan på förhand förutse de oundvikliga följderna av motståndet och förbereda sig för dem.

Borgarklassens nuvarande offensiv ger förhållandet mellan den förfallande kapitalismens ekonomiska villkor och sociala situation en *ny* och ojämförligt mer akut karaktär. Just därför måste arbetarna *ge sitt försvar en ny karaktär som motsvarar* klassfiendens nya metoder. Vi måste försvara oss mot kapitalets ekonomiska slag och samtidigt måste vi kunna försvara våra organisationer mot kapitalets legotrupper. Detta är endast möjligt med hjälp av *arbetarmilisen*. Inga påstående, inga skrik, inga förolämpningar från *l'Humanités* sida kan ogiltigförklara denna slutsats.

I synnerhet måste vi säga till fackföreningarna: kamrater, era lokaler och tidningar kommer att skövlas, era organisationer förvandlas till damm, om ni inte i handling omedelbart visar att ni inte kommer att ge fascisterna en tum utan att kämpa.

* * * *

I samma artikel (28 februari) beklagar sig Thorez:

”Socialistpartiet har inte accepterat våra förslag om aktioner i stor skala, inklusive *strejker*, mot de allt hårdare undantagslagarna.”

Inklusive strejker? Vilken sorts strejk? Eftersom det handlar om att avskaffa undantagslagarna är det uppenbart att Thorez inte har delvisa ekonomiska strejker i åtanke utan en generalstrejk, det vill säga en politisk strejk. Han nämner inte ordet ”generalstrejk” för att inte avslöja att han upprepar vårt gamla förslag. Vilka förödmjukande kryphål dessa stackars personer tar sin tillflykt till för att dölja sin vacklan och sina motsägelser!

Detta sätt verkar ha blivit en metod. I det öppna brevet till Socialistpartiet 12 mars föreslog kommunistpartiets centralkommitté att de tillsammans skulle inleda en beslutsam kampanj mot den tvååriga militärtjänstgöringen, ”med alla tillgängliga metoder, inklusive *strejker*.” Än en gång samma mystiska formel! Uppenbarligen har centralkommittén strejken som ett verktyg för politisk kamp i åtanke, det vill säga strejken som ett revolutionärt vapen. Men varför är den då så rädd för att högt säga ordet generalstrejk, varför talar den bara om ”strejker”? Vem leker centralkommittén kurragömma med? Är det proletariatet eller inte?

Men om vi bortser från dessa föga klädsamma manövrar för att upprätthålla prestige, så kvarstår faktum att kommunistpartiets centralkommitté föreslår att Doumergue-Flandins bonapartistiska lagstiftning ska bekämpas med hjälp av en generalstrejk. Där är vi helt överens. Men vi kräver att arbetarorganisationernas ledare själva förstår och förklarar för massorna vad en generalstrejk innebär under nuvarande förhållanden, och hur den måste förberedas.

Även en vanlig ekonomisk strejk kräver som regel en militant organisering, närmare bestämt *strejkvakter*. Under de svåra förhållanden som nu råder för klasskampen, med fascistiska provokationer och terror, är en verklig organisering av strejkvakter den viktigaste förutsättningen för all betydande ekonomisk kamp. Om vi föreställer oss att en facklig ledare skulle hävda: ”*Strejkvakter* behövs inte, det skulle vara en provokation – det kommer att räcka med *självförsvar* för de strejkande.” Är det inte uppenbart att arbetarna skulle råda en sådan ”ledare” att uppsöka sjukhus, om inte ett sinnessjukhus. Faktum är ju att strejkvakter är de strejkandes viktigaste självförsvarsorgan!

Låt oss titta lite närmare på hur man resonerar i samband med generalstrejken. Vi tänker inte på en vanlig demonstration, eller en symbolisk strejk på en eller till och med 24 timmar, utan på en

krigshandling i syfte att tvinga fienden till underkastelse. Det är inte svårt att inse att generalstrejken under nuvarande villkor skulle innebära en våldsam skärpning av klasskampen! Överallt skulle de fascistiska banden skjuta upp som svampar ur jorden. Med all kraft skulle de försöka sprida förvirring, demoralisering och provokationer bland de strejkande. Vad finns det för andra medel än militära och disciplinerade arbetargrupper för att skydda generalstrejken mot onödiga offer och till och med att krossas fullständigt? *Generalstrejken är en generalisering av den delvisa strejken. Arbetarmilisen är en generalisering av strejkvakterna.* Under nuvarande förhållanden är det bara pratmakare och patetiska skrävare som kan leka med tanken på generalstrejk, och samtidigt vägra att träget arbeta för att skapa en arbetarmilis!

Men de stackars medlemmarna i kommunistpartiets centralkommitté nöjer sig inte med det.

Som varje marxist vet är generalstrejken en av de mest revolutionära kampmetoder som finns. Den är bara möjlig när klasskampen höjer sig ovan enskilda krav och vissa yrkessektorers krav, när den överbryggat skillnaderna mellan olika yrken och distrikt, utplånar gränser och partier mellan legalitet och illegalitet, och mobiliserar proletariats majoritet i aktivt motstånd mot borgarklassen och staten. Det enda som befinner sig på ett högre plan än generalstrejken är det väpnade upproret. Arbetarrörelsens hela historia visar, att oavsett under vilka paroller generalstrejken uppträder, så har den en inre tendens att omvandlas till en öppet revolutionär sammandrabbning, till en direkt kamp om makten. Med andra ord: generalstrejken är bara möjlig under förhållanden av oerhörd politisk spänning. Det är därför den alltid är ett obestridligt uttryck för att situationen är revolutionär. Hur kan centralkommittén då föreslå en generalstrejk nu? ”Situationen är inte revolutionär!”

Kanske skulle Thorez svara att han inte tänkte sig en generalstrejk utan en liten helt fredlig strejk, helt i linje med vad *l'Humanités* redaktörer själva behöver. Eller kanske han försiktigt skulle tillägga att det inte är någon risk att föreslå något till SFIO:s ledare, eftersom han förutser att de kommer att vägra? Men troligen kommer Thorez att svara med att anklaga oss för att konspirera med Chiappe, ex-Alfonso XIII och påven. Det är den sorts svar som passar Thorez!

Men varje tänkande kommunistisk arbetare måste begrunda sina olyckliga ledare våldsamma motsägelser: det är omöjligt, förstår ni, att bygga arbetarmilisen eftersom situationen inte är revolutionär, det är inte ens möjligt att bedriva propaganda för att beväpna proletariats, det vill säga förbereda arbetarna för en framtida revolutionär situation. Men det verkar redan idag vara möjligt att kalla ut arbetarna i en generalstrejk, trots att situationen inte är revolutionär. Här överskrids i sanning vanvettets och absurditetens alla gränser.

På mötena hör vi kommunisterna upprepa en paroll som de ärvt från den ”tredje perioden” - ”sovjeterna överallt!” Om man tar denna paroll på allvar, är det uppenbart att den har en djupt revolutionär innebörd. Det går inte att upprätta en sovjetregim utan att genomföra ett väpnat uppror mot borgarklassen. Men ett *väpnat* uppror förutsätter att det finns *vapen* i proletariats händer. Alltså är parollen ”sovjeterna överallt!” och parollen ”beväpna arbetarna” intimt och olösligt sammanbundna. Varför upprepar stalinisterna då den förra parollen i all oändlighet, medan den senare kallas för en ”trotskistisk provokation”?

Vi har än större grund till förvirring eftersom parollen om att beväpna arbetarna sammanfaller med den nuvarande politiska situationen och proletariats sinnesstämningar. Parollen om ”sovjeterna” är däremot till själva sin natur offensiv och förutsätter en segerrik revolution. Men idag befinner sig proletariats på defensiven. Fascismen hotar att tillintetgöra det fysiskt. För de breda folklagren är behovet av försvar, till och med vapen i hand, mer förstäligt och gripbart än tanken på revolutionär offensiv. I det nuvarande skedet kan följaktligen parollen om beväpning räkna med att få ett mycket starkare och mer aktivt gensvar än parollen om sovjeterna. Hur kan ett

arbetarparti, om det nu inte har förrått revolutionens intressen, låta ett så gyllene tillfälle passera och istället för att ivrigt popularisera tanken på beväpning så oärligt kompromettera den?

Vi är beredda att medge att vår fråga beror på vår ”kontrarevolutionära” natur, i synnerhet vår förhoppning om att provocera fram en militär invasion – alla vet att så fort vår fråga har övertygat Mikado och Hitler om att det blåser rakt igenom Bela Kuns och Thorez' huvuden, så kommer de att förklara krig mot Sovjetunionen.

Detta har på ett ovedersägligt sätt slagits fast av Duclos och behöver inte bevisas. Men ändå, nedlåt er att svara på vår fråga: hur kan man upprätta sovjetmakten utan ett väpnat uppror? Hur kan man få till stånd ett uppror utan att beväpna arbetarna? Hur kan man försvara sig mot fascisterna utan vapen? Hur kan man uppnå ens en delvis beväpning utan att propagera för det?

* * * *

Men är det möjligt med en generalstrejk inom en nära framtid? En sådan fråga är omöjlig att besvara på förhand, det vill säga det finns inga färdiggjorda svar. För att finna svaret måste man veta hur man frågar. Vilka ska man fråga? Massorna. Hur frågar man dem? Med hjälp av agitation.

Agitation är inte bara ett sätt att meddela massorna en eller annan paroll, uppmana massorna till handling, etc. För partiet är agitation också ett sätt att lyssna på massorna, sondera deras tankar och stämningar och utifrån resultatet av dessa sonderingar komma fram till ett eller annat beslut. Det är bara stalinisterna som har förvandlat agitation till en högljudd monolog. För marxister, leninister, *är agitationen alltid en dialog med massorna.*

Men för att denna dialog ska uppnå de nödvändiga resultaten måste partiet bedöma den allmänna situationen i landet på ett riktigt sätt, och skissera upp den allmänna inriktningen för den omedelbart förestående kampen. Agitationen och sonderingarna måste ge partiet en uppfattning om hur det behöver förändra och precisera sina ståndpunkter, i synnerhet vad gäller *rörelsens rytm och tidpunkten för viktiga aktioner.*

Situationen i landet har beskrivits ovan – den är förrevolutionär, samtidigt som proletariats ledarskap är av en icke revolutionär karaktär. Och eftersom den viktigaste faktorn för att utveckla en revolutionär situation är proletariats politik, så innebär det proletära ledarskapets icke revolutionära karaktär att den förrevolutionära situationen förhindras från att omvandlas till en öppet revolutionär situation. I och med det bidrar ledarskapet till att den utvecklas i riktning mot en kontrarevolutionär situation.

I verkligheten finns det naturligtvis inte så skarpa gränser mellan den politiska processens olika stadier. Det ena stadiet glider över i det andra, och som ett resultat av det uppvisar situationen olika motsättningar. De gör det förvisso svårare att ställa diagnoser och göra prognoser, men gör det ingalunda omöjligt.

Inte bara är det franska proletariats styrkor oförbrukade, de är faktiskt fortfarande intakta. Som politisk faktor bland de småborgerliga massorna är fascismen fortfarande relativt svag (om än betydligt starkare än vad den verkar för parlamentarikerna). Dessa två mycket viktiga politiska fakta tillåter oss att med stark övertygelse säga: ingenting är ännu förlorat, det är fortfarande möjligt att omvandla den förrevolutionära situationen till en revolutionär situation.

Men i ett kapitalistiskt land som detta kan det inte bli tal om revolutionär kamp utan en generalstrejk. Om de arbetande männen och kvinnorna stannar i fabrikerna under de avgörande dagarna, vem ska då slåss? Alltså står generalstrejken på dagordningen.

Men frågan om *tidpunkten* för generalstrejken är att veta om massorna är redo att kämpa och om

arbetarorganisationerna är beredda att leda dem i strid.

Men är det verkligen sant att det enda som saknas är ett revolutionärt ledarskap? Finns det inte starka konservativa stämningar bland massorna själva, inom proletariatet? Dessa röster höjs från olika håll. Och det är inget konstigt med det! När den revolutionära krisen närmar sig gömmer sig många av de ledare som är rädda för ansvaret bakom massornas påstådda konservatism. Av historien har vi lärt oss att bara några veckor, till och med dagar, innan oktoberupproret, så hävdade framstående bolsjeviker som Zinovjev, Kamenev och Rykov (det är meningslöst att nämna personer som Losovskij, Manuilskij etc) att massorna var trötta och inte ville kämpa. Och då står ändå Zinovjev, Kamenev och Rykov som revolutionärer skyhögt över Cachin, Thorez och Monmousseau.

De som säger att proletariatet inte vill eller kan genomföra revolutionär kamp sprider förtal. De tillskriver massorna sin egen svaghet och feghet. *Hittills har det inte funnits ett enda fall, varken i Paris eller på landsbygden, där massorna inte har svarat på maningar uppifrån.*

Det allra bästa exemplet är generalstrejken 12 februari 1934. Trots att ledarskapet var splittrat, att det saknades allvarliga förberedelser, att CGT:s ledning envist försökte begränsa rörelsen så mycket som möjligt (de kunde ju inte undvika den helt och hållet), så blev generalstrejken under de givna förhållandena så lyckad den kunde bli. Det är uppenbart att massorna vill kämpa. Varje klassmedveten arbetare måste säga sig själv att trycket underifrån måste ha varit mycket hårt om till och med Jouhaux för ett ögonblick blev tvungen att börja röra sig. Förvisso rörde det sig inte om en generalstrejk i ordets verkliga mening, utan bara om en 24 timmars demonstration. Men denna gräns satte *inte* av massorna. Den bestämdes *uppifrån*.

Samma slutsats går att dra av demonstrationen 10 februari i år på Place de la République. Ledningarnas enda förberedelser inför demonstrationen var kallvatten. Den enda paroll massorna fick höra var "Sch! Sch!". Och icke desto mindre överträffade antalet demonstranter alla förväntningar. Under det senaste året har saker och ting på landsbygden varit samma och de är det fortfarande. Det finns inte ett enda seriöst faktum som visar att ledarna ville kämpa men att massorna vägrade följa dem. Ständigt och överallt ser vi precis det omvända förhållandet. Det är lika giltigt än idag. Gräsrötterna vill kämpa och toppen slår till bromsarna. Däri ligger huvudfaran, och det *kan* leda till en verklig katastrof.

Detta förhållande gäller inte bara mellan partierna (eller fackföreningarna) och proletariatet, utan också inom partierna. Följaktligen har inte Frossard det minsta stöd inom SFIO:s bas. De enda som stöder honom är de deputerade och borgmästarna, som vill att allt ska förbli vid det gamla. Tack vare sin allt klarare och mer bestämda ståndpunkt har å andra sidan Marceau Pivert blivit populär bland gräsrötterna. Vi erkänner detta än mer gärna som vi i det förgångna aldrig har av sagt oss, och i framtiden aldrig kommer att av säga oss, att öppet tala ut när vi inte är överens med Pivert.¹

Som politiskt symptom är detta faktum betydligt viktigare än Frossard och Pivert som personer: det visar på utvecklingens allmänna inriktning. *Socialistpartiets och kommunistpartiets bas står längre till vänster, är mer revolutionär och djärvare än de övre skikten.* Just därför är den bara beredd att sätta sin tilltro till vänsterflygelns ledare. Än mer: den pressar ärliga socialister ännu längre åt vänster. Varför radikaliseras gräsrötterna? Därför att de står i direkt kontakt med befolk-

¹ Under påverkan från trotskisterna i SFIO:s vänsterflygel gick Pivert under en tid åt vänster, men stannade halvvägs och tog inte upp kampen mot uteslutningen av trotskisterna (de uteslöts därför att de förespråkade revolutionär defeatism och förespråkade parollen om en arbetarmilis). Pivert slöt fred med partibyråkratin och blev kvar inom partiet som en "vänster"-täckmantel för folkfrontsförrädet. När Blum grep makten som premiärminister fick han ett fullständigt stöd från Pivert, som slog fast att det enda som återstod att uppnå var organisk enhet med stalinisterna.

ningsmassorna, med deras misär, revolt och hat. Det är ett ofelbart symptom. Vi kan lita på det.

Visserligen kan kommunistpartiets ledare peka på det faktum att massorna inte svarade på deras uppmaningar. Men det ogiltigförklarar inte vår analys, tvärtom bekräftar det den. Arbetarmassorna förstår det som ”ledarna” inte inser, nämligen att under en mycket stor social kris räcker det inte med delvis ekonomisk kamp, som kräver enorma ansträngningar och oerhörda offer, för att uppnå några resultat. Arbetarna är beredda att delta i kämpande demonstrationer och till och med i en generalstrejk, men inte i små, ansträngande strejker utan perspektiv. Trots appellerna, manifesten och artiklarna i *L'Humanité* förespråkar de kommunistiska agitatorerna inför massorna nästan inte alls strejker i namn av ”delvisa dagskrav”. De känner att deras ledares byråkratiska planer inte motsvarar den objektiva situationen eller stämningarna bland massorna. Massorna kan och kommer inta att kämpa utan perspektiv. *L'Humanités* politik är en konstgjord och pseudo-”realistisk” politik. Det faktum att CGTU inte lyckades starta delvisa strejker är en indirekt men verklig bekräftelse på krisens djup och den moraliska anspänningen i arbetardistriktet.

Men man ska inte tro att massornas radikaliseringsprocess kommer att fortsätta av sig själv, automatiskt. Arbetarklassen väntar på initiativ från sina organisationer. När den drar slutsatsen att deras förväntningar har slagit fel – och detta ögonblick kanske inte är så avlägset – då kommer radikaliseringsprocessen att avbrytas och förbytas i tecken på modlöshet, apati och isolerade utbrott av förtvivlan. I proletariats periferi möter anarkistiska tendenser fascistiska tendenser. Vinet kommer att förvandlas till vinäger.

Det är ytterst viktigt att följa svängningarna i massornas politiska stämningar. Det är agitationens uppgift att i varje skede iakttaga denna levande dialektik. Än så länge ligger enhetsfronten på ett kriminellt sätt efter samhällskrisen och massornas stämningar. Det är fortfarande möjligt att ta igen den förlorade tiden. Men vi får inte förlora mer tid. Idag räknas inte historien i år, utan i månader och veckor.

* * * *

För att kunna avgöra i vilken utsträckning massorna är mogna för en generalstrejk, och på samma gång stärka de militanta stämningarna bland massorna, måste vi erbjuda dem ett revolutionärt handlingsprogram. Delvisa paroller som att avskaffa de bonapartistiska undantagslagarna och den tvååriga militärtjänstgöringen kommer givetvis att få en viktig plats i ett sådant program. Men dessa två paroller är helt otillräckliga.

Högre än vår epoks alla uppgifter och delkrav står FRÅGAN OM MAKTEN. Sedan 6 februari 1934 har frågan om makten öppet ställts som en fråga om väpnad makt. Kommunal- och parlamentsvalen är bara viktiga i så måtto som de utgör en värdering av styrkorna – men inte mer. Frågan kommer att lösas med en öppen konflikt mellan de två lägren. Regeringar som Doumergue-Flandin etc har bara makten fram till den avgörande dagen. Påföljande dag kommer antingen fascismen eller proletariats styra Frankrike.

Det är just på grund av att de nuvarande tillfälliga regeringarna är så instabila som generalstrejken *kan* ge mycket stora delvisa framgångar, genom att tvinga regeringarna till eftergifter vad gäller bonapartistiska undantagslagar, tvåårig militärtjänstgöring, etc. Sådana framgångar är visserligen mycket värdefulla och viktiga, men de kommer inte att återupprätta ”demokratis” jämvikt. Istället kommer finanskapitalet att fördubbla sina bidrag till fascisterna, och efter ett kortare uppehåll kommer frågan om makten att ställas med fördubblad styrka.

Generalstrejken har en grundläggande betydelse som är oberoende av de delvisa framgångar den kanske eller kanske inte uppnår, nämligen att den ställer frågan om makten på ett revolutionärt sätt. Genom att stänga fabriker, transportväsendet, kommunikationsmedel, kraftstationer etc, förlamar

proletariatet inte bara produktionen utan även regeringen. Statsmakten blir hängande i luften. Antingen måste den underkuva proletariatet med hjälp av svält och våld, och tvinga den att åter sätta den borgerliga statsapparaten i rörelse, eller slå till reträtt inför proletariatet.

Om generalstrejken omfattar de verkliga massorna, och om dessa är beredda att kämpa, så ställer den, oavsett med vilka paroller eller motiv den inleds, landets alla klasser inför frågan: *Vem ska bli herre på täppan?*

Om inte proletariatets ledare inser generalstrejkens inre logik, så är de inte ledare utan dilettanter och äventyrare. Politiskt innebär det att ledarna från och med nu kommer att ställa proletariatet inför uppgiften att genomföra ett revolutionärt maktövertagande. Annars ska de inte drista sig att tala om generalstrejk. Men om de förkastar generalstrejken så förkastar de all revolutionär kamp, det vill säga de förråder proletariatet till fascismen.

Antingen fullständig kapitulation eller revolutionär kamp om makten – så står alternativen. De härstammar ur den nuvarande krisens alla förhållanden. Den som inte inser det har ingenting i proletariatets läger att göra.

* * * *

Frågan om generalstrejken kompliceras av det faktum att CGT hävdar att de har monopol på att inleda och genomföra den. Av detta följer att arbetarpartierna inte har med saken att göra. Och vid ett första påseende är det mest förvånande att det finns socialistiska parlamentsledamöter som anser att detta är helt i sin ordning. Men i verkligheten vill de bara slippa undan sitt ansvar.

Som redan själva namnet antyder har generalstrejken som mål att om möjligt omfatta hela proletariatet. CGT utgör troligen inte mer än 5-8% av proletariatet. Eftersom CGT i allmänna frågor inte har tillnärmelsevis samma inflytande som arbetarpartierna, är deras inflytande utanför fackföreningarnas ramar helt obetydligt. Är det till exempel möjligt att jämföra *Le Peuple's* inflytande med *Le Populaires* eller *l'Humanités*?

CGT-ledningens uppfattningar och metoder är ojämeförigt ännu längre från den nuvarande epokens uppgifter än arbetarpartiernas ledningar. Ju längre bort från apparatens högsta kretsar och ju närmare basen i fackföreningarna man kommer, ju mindre är förtroendet för Jouhaux och hans grupp. Det bristande förtroendet tar sig mer och mer uttryck i form av öppen misstro. Det är oundvikligt att CGT:s nuvarande konservativa apparat kommer att sopas undan av den revolutionära krisens fortsatta utveckling.

Till själva sitt väsen är generalstrejken en politisk handling. Den ställer hela arbetarklassen i motsättning till den borgerliga staten. Den enar fackanslutna och icke anslutna arbetare, socialister, kommunister och partilösa. Den kräver att det finns en apparat av press och agitatorer som CGT ensam inte har tillgång till.

Generalstrejken ställer frågan om proletariatets maktövertagande. CGT vänder ryggen åt denna uppgift (CGT:s ledare vänder sig till den borgerliga makten). CGT:s ledare vet att ledningen över generalstrejken överstiger deras förmåga. Om de ändå hävdar sitt monopol att få leda den, så beror det bara på att de på så sätt hoppas kunna kväsa generalstrejken till och med innan den fötts.

Och generalstrejken 12 februari 1934? Den var bara en kort fredlig demonstration som påtvingats CTG av de socialistiska och kommunistiska arbetarna. Jouhaux och hans kollegor övertog formellt ledningen just för att hindra den från att omvandlas till en revolutionär generalstrejk.

I instruktionerna till sina propagandister sa CTG: "Dagen efter 6 februari visade den demokratiska befolkningen och *alla demokratiska element*, på uppmaning av CGT, sin starka vilja att spärra

vägen för *splittrarna*.” CGT lade varken märke till socialister eller kommunister – bara ”demokrater”. Denna enda mening sammanfattar Jouhaux. Just därför vore det kriminellt att ge Jouhaux förtroende att bestämma om det ska bli revolutionär kamp eller ej.

Fackföreningarna kommer givetvis att spela en mycket viktig roll i att förbereda och genomföra generalstrejken. Men inte tack vare något monopol, utan sida vid sida med arbetarpartierna. Ur revolutionär synvinkel är det särskilt viktigt att samarbeta med *lokala* fackliga organisationer, givetvis utan att på minsta sätt begränsa deras självständighet. CGT kommer antingen att inta sin plats i den proletära fronten genom att klippa av banden med ”demokraterna”, eller så kommer de att hamna vid sidan av. Ska vi samarbeta lojalt med lika rättigheter? Ja! Ska vi gemensamt bestämma tidpunkten och metoderna för att genomföra generalstrejken? Ja! Ska vi erkänna Jouhaux' monopol på att kväva den revolutionära rörelsen? Aldrig!

Socialism och väpnad kamp.

6 februari 1935 förberedde de fascistiska förbunden en demonstration på Place de la Concorde. Vad gjorde enhetsfronten, och i synnerhet kommunistpartiets centralkommitté? Den uppmanade arbetarna i Paris att demonstrera på Place de la Concorde samtidigt som fascisterna. Skulle fascisterna kanske komma utan vapen? Nej. Efter ett år var de dubbelt upp beväpnade. Föreslog kommunistpartiets centralkommitté att man skulle ge försvarsgrupperna en tillräcklig beväpning? Åh nej. Centralkommittén är mot ”kuppmakeri” och ”fysisk kamp”. Hur kan de då kasta tiotusentals obeväpnade, oförberedda, försvarslösa arbetare mot vältränade, beväpnade fascistband som när ett blodigt hat mot det revolutionära proletariatet?

Låt inte illvilliga personer säga att kommunistpartiets centralkommitté inte ville att arbetarna skulle drabbas av fascisternas vapen, att de bara ville ge regeringen Flandin en förevändning att förbjuda den fascistiska demonstrationen. För det är ännu värre. Då förefaller det som om kommunistpartiets centralkommitté leker med arbetarnas liv, och att resultatet av denna lek helt och hållet berodde på Flandin, eller mer exakt på polischeferna från Chiappeskolan. Och vad hade hänt om polisprefekten hade bestämt sig för att utnyttja detta gyllene tillfälle att använda fascisterna för att lära de revolutionära arbetarna en läxa, och dessutom göra enhetsfrontens ledare ansvariga för slakten? Det är inte svårt att föreställa sig vilka konsekvenserna hade blivit! Nu blev inte resultatet denna gång några blodiga massakrer, men om de fortsätter med samma politik så kommer det oundvikligen och ofelbart att hända vid nästa liknande tillfälle.

Centralkommitténs agerande var en byråkratisk äventyrspolitik av renaste slag. Marxismen har alltid sagt att *opportunist och äventyrspolitik är två sidor av samma mynt*. 6 februari visade med anmärkningsvärd klarhet hur lätt myntet vänder sig.

”Vi är mot kuppmakeri, mot upprorsmakeri!”, upprepade Otto Bauer år efter år, och han sparade inte på krafterna när det gällde att försöka göra sig av med *Schutzbund* (arbetarmilisen), som var ett arv efter revolutionen 1918. Den mäktiga österrikiska socialdemokratien drog sig feigt tillbaka, anpassade sig till borgarklassen, drog sig ännu längre tillbaka, utfärdade löjliga petitioner, skapade en falsk bild av kamp, satte sitt hopp till sin egen Flandin (han hette Dollfuss) och övergav ställning efter ställning. När den upptäckte att den befann sig på avgrundens botten började den skrika hysteriskt: ”Arbetare, kom till undsättning!” De bästa kämparna kastade sig, utan kontakt med de förvirrade, överväldigade och lurade massorna, ut i kamp och led ett oundvikligt nederlag. Varefter Otto Bauer och Julius Deutsch deklarerade: ”Vi uppträdde som revolutionärer, men *proletariatet* stödde oss inte!”

Händelserna i Spanien följde ett liknande mönster. Efter att de socialdemokratiska ledarna hade

överlämnat alla de revolutionära ställningar som erövrats till borgarklassen, och efter att ha tröttnat ut massorna med sin eftergiftspolitik, manade de arbetarna till uppror. De professionella ”antikuppmakarna” tvingades uppmana till väpnad kamp under villkor som i stor utsträckning gav det karaktären av en ”kupp”.

6 februari 1935 var en upprepning i liten skala i Frankrike av händelserna i Spanien och Österrike. Under flera månader lugnade och demoraliserade stalinisterna arbetarna, hånade parollen om milis och ”förkastade” fysisk kamp. Så plötsligt, utan förberedelser, kommenderade de proletarietet: ”Till Place de la Concorde. Framåt marsch!” Den här gången räddades de av den gode Langeron. Men om de fascistiska banden imorgon, när atmosfären kommer att vara ännu hetare, skulle mörda mängder av arbetare eller sätta eld på *l'Humanité* – och vem kan säga att det är omöjligt? - så kommer tveklöst den visa centralkommittén att skrika ”Arbetare, till vapen!” Och sedan kommer samma ledare, som antingen sitter i koncentrationsläger eller promenerar runt i London om de kommer så långt, att högtidligt deklarerar: ”Vi uppmanade till uppror, men arbetarna stödde oss inte.”

Hemligheten bakom framgångar är givetvis inte ”fysisk kamp” i sig, utan en riktig politik. Men den politik kallas riktig som motsvarar tidens och platsens krav. *I sig själv* löser inte arbetarmilisen alla problem. Men den är en *nödvändig integrerad del* i en politik som motsvarar tidens och platsens krav. Det skulle vara vansinne med skottlossning över valurnorna. Men det vore ännu mer vansinnigt att försvara sig mot de fascistiska banden med hjälp av en röstsedel.

Den första kärnan till en arbetarmilis kommer oundvikligen att vara svag, isolerad och oerfaren. Pedanter och skeptiker skakar hånfullt på huvudet. Det kommer att finnas cyniker som inte kommer att skämmas över att göra narr av tanken på en arbetarmilis i sina samtal med *Comité des Forges'* journalister. Om de tror att de därmed kan rädda sig från koncentrationslägren så lurar de sig själva. Imperialismen har ingen nytta av att den ene eller andre ledaren kryper, den måste förinta klassen.

När Guesde och Lafargue i sin ungdom började agitera för marxismen var de i de visa källborgarnas ögon maktlösa, isolerade och naiva utopiker. Ändå var det de som rörde vägen för den rörelse som drog med sig så många vanemässiga parlamentariker. Arbetarrörelsens första steg på litteraturens, det fackliga och det kooperativa området var kraftlösa, vacklande och mycket osäkra. Men tack vare sin storlek och sin offervilja har proletarietet trots fattigdomen skapat mäktiga organisationer.

Proletariatets väpnade organisationer, som idag nästan helt sammanfaller med *försvaret mot fascismen*, är en ny gren på klasskampen. Även här kommer de första stegen att vara oerfarna och fumlige. Vi måste förvänta oss misstag. Det är till och med omöjligt att helt undvika provokationer. Urvalet av kadrer kommer att ske lite i taget. Det kommer att ske säkrare och mer gediget ju närmare milisen kommer fabrikerna där arbetarna känner varandra väl. Men initiativet måste komma uppifrån. *Partiet kan och måste stå för de första kaderna*. Även fackföreningarna måste slå in på samma väg – och utan tvekan kommer de att göra det. Allteftersom kaderna möter ökande sympati och stöd från först arbetarorganisationerna och sedan de arbetande massorna, kommer de allt snabbare att enas och stärkas.

Vad ska vi säga om de herrar som under täckmantel av sympati och stöd förtalar och gör narr av självförsvarsgrupperna, eller ännu värre – för klassfienden utmålar dem som ”upprorsmakare” och ”kuppmakare”? Se i synnerhet ”Marxistisk(!) kamp(?)”. Vägleda av de ryska mensjevikererna hånar dessa kvicka och halvfnoskiga pedanter, Jouhaux' teoretiska ställföreträdare, arbetarmilisens första steg. Det går inte att kalla dessa herrar något annat än den proletära revolutionens direkta fiender.

Men här tar dessa vanemässigt konservativa herrar fram sitt sista argument: ”Tror ni verkligen att grupper av dåligt beväpnad proletär milis kan hjälpa er att erövra makten, det vill säga besegra armén med sin moderna teknik (stridsvagnar, flygplan, stridsgaser!!)?” Det är svårt att tänka sig ett mer ihåligt och banalt argument. Dessutom har det tillbakavisats hundratals gånger, både i teorin och av historien.

Även om vi för ett ögonblick skulle gå med på att milisgrupperna imorgon skulle visa sig otillräckliga för att kämpa om makten, så behövs de icke desto mindre *idag* för att försvara arbetarorganisationerna. Som alla vet förkastar CGT:s ledare all kamp om makten. Det hindrar inte fascisterna från att krossa CGT. Oavsett sin politiska inriktning begår fackföreningsmän, som inte i tid vidtar försvarsåtgärder, ett brott mot fackföreningarna.

Men låt oss närmare undersöka pacifisternas främsta argument: ”Arbetarnas beväpnade grupper är maktlösa mot dagens armé.” Detta ”argument” riktar sig egentligen inte mot milisen utan *mot själva tanken på en proletär revolution*. Om man för ett ögonblick går med på att en till tänderna beväpnad armé *under alla villkor* kommer att stå på storkapitalets sida, då måste man inte bara förkasta milisen utan också socialismen överhuvudtaget. Då är kapitalismen evig.

Lyckligtvis är så inte fallet. Den proletära revolutionen förutsätter att klasskampen skärps oerhört både i städerna och på landsbygden, och därmed även inom armén. Revolutionen kommer inte att segra förrän den har vunnit över, eller åtminstone neutraliserat, arméns kärna. Men denna seger kan inte improviseras fram, den måste systematiskt förberedas.

Här kommer den pacifistiska principryttaren att avbryta oss för att (i ord) hålla med oss: ”Naturligtvis”, kommer han att säga, ”måste man vinna över armén med hjälp av tålmodig propaganda. Men det är just det vi gör. Kampen mot de höga dödstalen i kasernerna, mot tvåårig militärtjänstgöring, mot krig – om denna kamp lyckas blir beväpningen av arbetarna onödig.”

Är detta sant? Nej, det är i grunden fel. Det är ännu mer osannolikt att fredligt, fridfullt kunna erövra armén än att fredligt vinna en parlamentarisk majoritet. Redan den mest återhållsamma kampanj mot dödstalen och mot tvåårig militärtjänstgöring kommer utan tvivel att leda till att de demokratiska förbunden och de reaktionära officerarna sluter en överenskommelse, till direkta konspirationer från deras sida och till en fördubbling av finanskapitalets ekonomiska stöd till fascisterna. *Ju mer framgångsrik den antimilitaristiska agitationen blir, ju snabbare växer den fascistiska faran*. Sådan är kampens verkliga och inte inbillade dialektik. Slutsatsen är att vi redan under propagandan och förberedelserna måste kunna försvara oss med vapen i hand, och alltmer energiskt.

Under revolutionen kommer det oundvikligen att ske omsvängningar i armén, det kommer att äga rum en inre kamp. Men inte ens de mest avancerade delarna kommer att öppet och aktivt gå över på proletariatets sida om de inte med egna ögon ser att *arbetarna vill kämpa och kommer att kunna segra*. De fascistiska banden har till uppgift att hindra *närmandet* mellan det revolutionära proletariet och armén. Ända från början kommer fascisterna att försöka förinta arbetarupproret, för att kväsa alla tankar hos arméns bästa delar att det går att stöda upprorsmakarna. På samma gång kommer fascisterna att hjälpa de reaktionära regementena att avvärja de mest revolutionära och minst ”pålitliga” regementena.

Vilken är då vår uppgift?

Det är omöjligt att på förhand förutsäga det konkreta förloppet för revolutionen i varje givet land. Men på grundval av alla historiska erfarenheter kan vi med säkerhet slå fast att upproret ingenstans och i inget fall kommer att anta formen av en enkel duell mellan arbetarmilisen och armén. Styrkeförhållandena kommer att vara mycket mer komplicerade och oändligt mer gynnsamma för

proletariatet. Inte tack vare sina vapen men tack vare sitt klassmedvetande och hjältemod *kommer arbetarmilisen att vara revolutionens förtrupp. Fascismen kommer att vara kontrarevolutionens förtrupp*. Med stöd från hela klassen och alla arbetandes sympati kommer arbetarmilisen att bli tvungen att krossa, avvärpa och terrorisera reaktionens banditgång, och på så sätt öppna vägen för arbetarnas *revolutionära förbrödring med armén*. Denna allians mellan arbetare och soldater kommer att besegra de kontrarevolutionära delarna. Så ska segern säkras.

Skeptikerna skakar hånfullt på axlarna. Men det har skeptiker gjort tidigare på randen till samtliga segerrika revolutioner. Det bästa för proletariatet vore att be skeptikerna försvinna innan det börjar hända saker och ting. Tiden är alltför dyrbar för att hinna förklara musik för döva, färger för blinda och den socialistiska revolutionen för skeptiker.

Proletariatet, bönderna, armén, kvinnorna, ungdomen.

Jouhaux har lånat idén till sin plan från de Man. Båda har samma mål i åtanke – att dölja *reformismens* slutgiltiga *sammanbrott* och ge proletariatet nya förhoppningar, för att leda in det på ett sidospår bort från revolutionen.

Varken de Man eller Jouhaux uppfann sina ”planer”. De tog bara grundläggande krav från *övergångsperiodens marxistiska program* – nationalisering av banker och nyckelindustrier – kastade klasskampen överbord och ersatte den revolutionära exproprieringen av expropriatörerna med att *köpa*.

Precis som tidigare ska makten stanna i ”folkets”, det vill säga borgarklassens händer. Men staten ska köpa de viktigaste industribranscherna (vi får inte reda på exakt vilka) från de nuvarande ägarna, som ska få bli kupongklippande parasiter i två eller tre generationer. Den rena och enkla privatkapitalistiska utsugningen ska ersättas med en indirekt statskapitalistisk utsugning.

Eftersom Jouhaux mycket väl förstår att även detta stympade program för nationaliseringar är omöjligt att genomföra utan revolutionär kamp, så meddelar han redan på förhand att han kan tänka sig att ändra sin ”plan” till parlamentariska reformer, efter mönster från den planekonomi som nu är på modet. Idealet för Jouhaux vore att med hjälp av överenskommelser bakom kulisserna inskränka hela operationen till att fackbyråkrater fick sitta i diverse ekonomiska och industristyrelser, utan makt eller auktoritet, men med lämpliga arvoden.

Det är inte utan anledning som Jouhaux' plan – hans verkliga plan som han döljer bakom pappers-”planen” - har fått stöd från nysocialisterna och till och med Herriots gillande! Men den ”oberoende” fackliga rörelsens nyktra ideal kan inte bli verklighet om inte arbetarmassorna underkastar sig slaveriet. Och om den kapitalistiska nedgången fortsätter? Då kan den plan som var tänkt att leda bort arbetarna från ”onda tankar”, bli den revolutionära rörelsens fana.

Uppenbarligen skrämde Jouhaux av det belgiska exemplet, och slog snabbt till reträtt. Öväntat ströks den viktigaste punkten på dagordningen vid CGT:s nationella styrelsemöte i mitten av mars – nämligen propaganda för planen. Ansvar för att denna manöver blev i stort sett framgångsrik faller helt och hållet på enhetsfrontens ledarskap.

CGT:s ledning lade fram sin ”plan” för att kunna tävla med de revolutionära partierna. Därmed visade Jouhaux att han tätt i härlarna på sina borgerliga föregångare bedömer att situationen är revolutionär (i ordets vidaste mening). *Men hans revolutionära motståndare har inte trätt in på arenan*. Jouhaux beslutade sig för att inte gå längre på denna farofyllda väg. Han drog sig tillbaka och bidar nu sin tid.

I januari gav socialistpartiet centralkommitté ett förslag till kommunistpartiet att de gemensamt

skulle kämpa om makten under parollen att förstärka bankerna och den tunga industrin. Om det hade funnits några revolutionärer i kommunistpartiets centralkommitté, så hade de gripit detta förslag med båda händerna. En kampanj i stor skala om makten skulle ha påskyndat de revolutionära mobiliseringarna i SFIO, samtidigt som de skulle ha tvingat Jouhaux att agitera för sin ”plan”. Om de hade följt denna väg, så skulle CGT kanske blivit tvunget att ta plats i enhetsfronten. Det franska proletariats tyngd hade ökat avsevärt.

Men det sitter inga revolutionärer i kommunistpartiets centralkommitté utan byråkrater. ”Situationen är inte revolutionär” svarade de, och betraktade sina navlar. Reformisterna i SFIO suckade av lättnad – faran var över. Jouhaux strök snabbt frågan om propaganda för planen från dagordningen. Proletariatet står inför en djup samhällskris *utan att ha något program*. Återigen har Kommunistiska internationalespelat en reaktionär roll.

* * * *

Den viktigaste källan till de bonapartistiska och fascistiska tendenserna idag är krisen för jordbruket. När misären griper bonden om halsen kan han slå de mest oväntade volter. Han betraktar demokratin med växande misstro.

”Parollen om att försvara de demokratiska rättigheterna”, skrev Monmousseau (*Cahiers du Bolchevisme*, 1 september 1934, s 1017), ”passar böndernas sinnesstämning perfekt.” Detta märkliga påstående visar att Monmousseau förstår lika lite av bondefrågan som av fackföreningsfrågan. Bönderna börjar vända ryggen åt ”vänster”-partierna därför att dessa är oförmögna att föreslå dem något annat än ytliga fraser om ”försvar av demokratin”.

Ett program av ”dagskrav” kan inte leda till några verkliga resultat åt byarna. Proletariatet måste tala *revolutionens språk till bönderna*, det är det enda språk de kommer att ha gemensamt. Arbetarna måste utarbeta ett program av *revolutionära åtgärder för att tillsammans med bönderna rädda jordbruket*.

Det bönderna fruktar över allt annat är *kriget*. Ska vi kanske tillsammans med Laval och Litvinov lura dem med förhoppningar på Nationernas förbund och ”nedrustning”? Det enda sättet att undvika krig är genom att störta borgarklassen i respektive land, och låta signalen genljuda för att omvandla Europa till *Arbetar- och bonderepublikernas förenade stater*. Revolutionen är den enda garantin mot ett krig.

De arbetande bönderna drabbas hårt av ockerräntorna. Det enda sättet att ändra på dessa förhållanden är att expropriera bankerna, samla dem i händerna på arbetarstaten och på bekostnad av finanshajarna ge småbönderna och speciellt bondekooperativen *krediter*. Jordbruksbankerna måste underställas *bondekontroll*.

Spannmåls- och konstgödseltrusterna suger ut bönderna. Den enda utvägen är att *nationalisera* konstgödseltrusterna och de stora kvarnarna och underordna dem under böndernas och konsumenternas intressen.

Böndernas olika skikt (jordarrendatorer och arrendatorer som betalar arrendet med delar av skörden) krossas under de stora jordägarnas utsugning. Den enda metoden att bekämpa *jordocker* är att expropriera jordockrarna med hjälp av *bondekommittéer* under arbetar- och bondestatens kontroll.

Ingen av dessa åtgärder går att genomföra under borgarklassens styre. Bönderna kommer inte att räddas av ynkelig välgörenhet, de har inget behov av lindring. De behöver djärva revolutionära åtgärder. Bönderna kommer att förstå arbetarna, hålla med dem och stöda dem om de ger dem ett seriöst förslag att *gemensamt kämpa* om makten.

Vi får inte vänta på att småbourgeoisin ska bestämma sig själv, utan vi måste *forma dess åsikter, stärka dess vilja* – det är arbetarpartiets uppgift. Endast med hjälp av det kan man uppnå enhet mellan arbetar och bönder.

* * * *

Stämningarna bland officersmajoriteten återspeglar de reaktionära stämningarna bland landets härskande klasser, men i mycket mer koncentrerad form. Stämningarna bland soldatmassorna återspeglar stämningarna bland arbetare och bönder, men på ett mycket svagare sätt: borgarklassen vet bättre hur man upprätthåller kontakten med officerarna än proletariatet med soldaterna.

Fascismen imponerar på officerarna eftersom dess paroller är bestämda och på grund av att den är redo att lösa de svåra frågorna med hjälp av pistoler och kulsprutor. Det finns många rapporter om banden mellan de fascistiska banden och armén, både via reservofficerare och stamanställda, och ändå känner vi bara till en liten del av det som händer i verkligheten. Idag ökar antalet män som åter tagit värving i armén. Bland dem kommer reaktionen att hitta en hel del nya rekryter. *Arméns fascistiska kärna går framåt under generalstabens beskydd.*

De unga klassmedvetna arbetare som finns i förläggningarna skulle med framgång kunna göra motstånd mot det demoraliserande fascistiska inflytande. Men tyvärr är de politiskt avväpnade, de har inget program. De arbetslösa ungdomarna, småbondens, småköpmannens och den lägre tjänstemännens söner tar med sig sina samhällsskikts missnöje in i armén. Vad ska kommunisterna i förläggningarna säga till dem - ”situationen är inte revolutionär”? Fascisterna stjälar från det marxistiska programmet och omformar framgångsrikt delar av det till verktyg för sin samhälleliga demagogi. ”Kommunisterna”(?) förnekar faktiskt sitt eget program och ersätter det med reformismens ruttna bråte. Kan man tänka sig en mer svekfull bankrutt?

L'Humanité inriktar sig på soldaternas ”dagskrav”. De är nödvändiga men bara en hundradel av programmet. Idag mer än någonsin lever armén ett politiskt liv. Alla samhällskriser leder med nödvändighet till en kris i armén. *De franska soldaterna väntar på och letar efter klara svar. Det finns inte och kan inte finnas ett bättre svar på samhällskrisen, och ett bättre genmäle på fascisternas demagogi, än det socialistiska programmet.* Vi måste djärvt sprida det över hela landet, så kommer det att via tusentals kanaler sippra in i armén.

* * * *

De som drabbas allra värst av samhällskrisens elände är de arbetande kvinnorna. De är dubbelt förtryckta: av de ägande klasserna och av sina egna familjer.

Det finns ”socialister” som är rädda för att ge kvinnorna rösträtt, på grund av att kyrkan har inflytande över dem. Som om folkets öde 1935 hängde på en ”vänster”-majoritet i några fler eller färre kommuniststyrelser, och inte på den moraliska, sociala och politiska ståndpunkt som miljontals arbetare och bönder kommer att inta under den kommande perioden!

Varje revolutionär kris kännetecknas av att de bästa sidorna hos de arbetande klassernas kvinnor vaknar: deras vrede, hjältemod, hängivenhet. Kyrkans inflytande kommer inte att sopas undan av ”fritänkarnas” kraftlösa rationalism, inte av frimurarnas smaklösa trångsynthet, utan av den revolutionära kampen för mänsklighetens, och därmed först och främst de arbetande kvinnornas, frigörelse.

Idag måste den socialistiska revolutionens program ljuda som en stormklocka för arbetarklassens kvinnor!

* * * *

Ungdomsorganisationernas svaghet är en hård dom över de politiska och fackliga arbetarorganisationernas ledningar. Borgarklassen är ojämförigt starkare än oss på *välgörenhetens, nöjets och sportens* område. Det enda sättet att dra arbetarungdomen från dem är med hjälp av det socialistiska programmet och revolutionära handlingar.

Proletariatets unga generation behöver politisk ledning men inga tröttsamma förmyndare. Ungdomen stöts bort och kvävs av den konservativa byråkratin. Om Kommunistiska ungdomsförbundets ledning hade existerat 1848, hade vi aldrig fått uppleva *Gavroche*.¹ En passivitetens och anpassningens politik avspeglar sig särskilt katastrofalt hos ungdomens *kadrer*. De unga byråkraterna blir gamla i förtid, de är mästare på allehanda manövrar bakom kulisserna, men de kan inte marxismens ABC. Beroende på hur manövrarna har gått omfattar de "övertygelser" vid det ena eller andra tillfället. De av oss som var med på Seinealliansens senaste kongress fick uppleva mycket av den sorten.

Vi måste ställa arbetarungdomen inför revolutionens problem i hela sin vidd. När vi riktar oss till den yngre generationen måste vi veta hur man vädjar till dess djärvhet och mod. Utan dessa har det aldrig uppnåtts någonting stort i historien. Revolutionen kommer att öppna grinden för ungdomen. Ungdomen kan inte låta bli att vara för revolutionen!

Varför Fjärde internationalen?

I sitt brev till socialistpartiets nationella råd föreslog kommunistpartiets centralkommitté att grunden för enhet skulle vara "Kommunistiska internationalens program, som har lett till socialismens seger i Sovjetunionen. Andra internationalens program, däremot, klarade inte krigets tragiska prövning och ledde till katastrofala resultat i Tyskland och Österrike." I augusti 1914 förkunnade de revolutionära marxisterna att Andra internationalen hade misslyckats. De efterföljande händelserna har bekräftat denna bedömning. Men när stalinisterna visar att socialdemokratien obestriddligen har gjort bankrutt i Tyskland och Österrike, så glömmer de att besvara en fråga: *vad hände med Kommunistiska internationalens tyska och österrikiska sektioner?* Det tyska kommunistpartiet blev lika skamligt underkänd i historiens prov som den tyska socialdemokratien. Varför? De tyska arbetarna ville kämpa och trodde att "Moskva" skulle leda dem i strid. De drogs alltmer åt vänster. Det tyska kommunistpartiet växte snabbt, i Berlin var det större än det socialdemokratiska partiet. Men innan prövningens timme slog hade det blivit ödelagt inifrån. Partiet demoraliserades in i märgen av förkvävandet av partiets inre liv, lusten att ge order istället för att övertyga, sicksackpolitiken, utnämmandet av ledare uppifrån, systemet av lögn och svek mot massorna. När faran närmade sig visade det sig att partiet var ett lik. Detta faktum kan inte utplånas ur historien.

Efter Kommunistiska internationalens skamliga kapitulation i Tyskland tillkännagav bolsjevik-leninisterna utan att tveka: Tredje internationalen är död! Vi behöver inte påminna om de förolämpningar som stalinister i alla länder riktade mot oss. Även efter att Hitler definitivt hade segrat fortsatte *l'Humanité* i nummer efter nummer att säga: "Det har inte skett något nederlag i Tyskland", "Bara överlöpare talar om nederlag", "Det tyska kommunistpartiet växer timme för timme", "Thälmanns parti förbereder sig för att gripa makten". Det är inte konstigt att detta kriminella frasmakeri om tidernas största katastrof demoraliserade Kommunistiska internationalens övriga sektioner ännu mer. En organisation som har förlorat förmågan att lära av sina egna nederlag är oåterkalleligen dömd.

Beviset kom inom kort. Vi kan säga att folkomröstningen i Saar var ett experiment som visade det tyska proletariatets återstående förtroende för Andra och Tredje internationalen. Resultatet är

¹ Smeknamn på de självständiga och impulsiva ungdomarna i det revolutionära Paris i mitten av 1800-talet.

välbekant: när massorna ställdes inför behovet att välja mellan Hitlers jublande våld och de bankrutta arbetarpartiernas ruttna oförmåga, så gav de Hitler 90% av rösterna, och (om vi räknar bort den judiska borgarklassen, vissa affärsmän, pacifisterna, etc) troligen inte mer än 7% till enhetsfronten mellan Andra och Tredje internationalen. *Detta är reformismens och stalinismens gemensamma bokslut. Ve dem som inte har förstått denna läxa!*

Arbetarmassorna röstade på Hitler därför att de inte såg någon annan utväg. De partier som under årtionden hade väckt och organiserat dem i socialismens namn lurade och förrådde dem. Det är den slutsats som arbetarna drog. Om den socialistiska revolutionens fana hade höjts i Frankrike, så skulle proletariatet i Saar ha vänt sina ögon mot väster och satt klassens solidaritet över den nationella solidariteten. Men den franska tuppens galande tillkännagav tyvärr inte en revolutionär gryning för folket i Saar. Under den franska enhetsfrontens täckmantel härskade samma politik som ledde till nederlag för det tyska proletariatet, nämligen svaghet, obeslutsamhet, stillastående och bristande självförtroende. Därför är folkomröstningen i Saar inte bara ett exempel på vad den tyska katastrofen ledde till, utan också *en fruktansvärd varning till det franska proletariatet*. En katastrof väntar de partier som bara glider fram på händelserna, lugnar sig själva med ord, hoppas på underverk och utan att göra motstånd låter fienden organisera sig, beväpna sig, inta de bästa positionerna och välja det lämpligaste ögonblicket för att slå till!

Det är lärdomen från Saar.

* * * *

Många av de reformister och centrister (det vill säga de som tvekar mellan reformism och en revolutionär ståndpunkt) som utvecklas åt vänster försöker nu närma sig den Kommunistiska internationalen. Vissa av dem, speciellt arbetarna, hoppas på allvar hitta en återspeglning av oktoberrevolutionen i Moskvas program. Andra, speciellt byråkraterna, försöker bara upprätta vänskapliga förbindelser med den mäktiga sovjetbyråkratin. Låt oss lämna karriäristerna åt sitt öde. Men till de socialister som verkligen hoppas hitta en revolutionär kraft i den Kommunistiska internationalen säger vi: ni är grymt lurade. Ni förstår inte Kommunistiska internationalens historia, som under de senaste tio åren har bestått av en räkka misstag, katastrofer, kapitulationer och byråkratisk degeneration.

Kommunistiska internationalens nuvarande program antogs av den sjätte kongressen 1928, efter att den leninistiska falangen hade krossats. Det finns en avgrund mellan det nuvarande programmet och det program med vilket bolsjevikerna segrade 1917. Utgångspunkten för bolsjevismens program var att oktoberrevolutionens öde var oskiljaktigt länkat till den internationella revolutionen. Trots alla sina ”internationalistiska” fraser utgår 1928 års program från perspektivet att det går att *självständigt bygga socialismen i Sovjetunionen*. Lenins program slog fast: ”Utan en revolution i väst och i Orienten är vi förlorade.” Detta programs *själva väsen* utesluter att man skulle offra den internationella arbetarrörelsens intressen för Sovjetunionens intressen. Kommunistiska internationalens nuvarande program betyder i praktiken att den proletära revolutionens intressen i Frankrike kan och bör offras för Sovjetunionens intressen (mer exakt för intressena hos den sovjetiska byråkratins diplomatiska manövrar). Lenins program varnar: sovjetbyråkratismen är socialismens värsta fiende. Byråkratismen återspeglar trycket från borgerliga krafter och tendenser, och kan leda till att borgarklassen återföds. Det enda sättet att garantera att kampen mot byråkratismens plågor blir framgångsrik är att det europeiska och internationella proletariatet segrar. I motsats till detta slår Kommunistiska internationalens nuvarande program fast: under den ofelbara och allsmäktiga sovjetbyråkratins ledning kan socialismen byggas oberoende av den proletära världsrörelsens framgångar eller nederlag. All kritik av byråkratins ofelbarhet är kontrarevolutionär och ska utrotas.

Kommunistiska internationalens nuvarande program innehåller naturligtvis massvis med uttryck, formuleringar, fraser etc som lånats från Lenins program (på samma sätt använde termidors och det franska konsulatets reaktionära byråkrati den jakobinska terminologin), men i grund och botten utesluter de två programmen varandra. Den stalinistiska byråkratin ersatte för länge sedan i praktiken den proletära revolutionens program med ett program av sovjetiska nationella reformer. Genom att vilseleda och försvaga världsproletariatet med sin politik (som är en blandning av opportunism och äventyrspolitik), undergräver Kommunistiska internationalen även Sovjetunionens grundläggande intressen. Vi är *för* Sovjetunionen men *mot* den inkräktande byråkratin och dess blinda verktyg, den Kommunistiska internationalen.

Manuilskij, som igår ledde den Kommunistiska internationalen, försvann utan att lämna ett spår efter sig i den "tredje perioden" (under vilken han tyvärr bara innehade en obetydlig ställning). Manuilskij ersattes, utan någon synlig anledning, av Bela Kun. Vi måste säga några ord om Kommunistiska internationalens nye ledare. Medan han var ungersk krigsfånge i Ryssland blev Bela Kun, liksom många andra fångar, kommunist, och när han återvände till Ungern blev han ledare för ett litet parti. Det faktum att greve Karolyis regering fullständigt förnedrade sig inför ententen innebar att makten på ett fredligt sätt med dennas samtycke överlämnades till arbetarpartierna utan någon revolution. Kommunisterna i Bela Kuns parti skyndade sig att gå samman med socialdemokraterna. Bela Kun, som hade inspirerat det sovjetiska Ungern, visade sig vara fullkomligt bankrutt, i synnerhet i bondefrågan, och det ledde till att sovjeterna snabbt föll samman. Efter att ha återvänt som emigrant till Sovjetunionen fick Bela Kun alltid mindre viktiga positioner, eftersom Lenin inte hade något politiskt förtroende för honom. Vi känner till Lenins mycket våldsamma tal vid plenarmötet för Kommunistiska internationalens exekutivkommitté strax innan den tredje kongressen: nästan varje mening påminde om "Bela Kuns tokerier". I min lilla bok om Kommunistiska internationalens ledning har jag återgivit hur Lenin förklarade sitt våldsamma angrepp på Bela Kun för mig: "Det är nödvändigt att lära folk att inte lita på honom." Sedan dess har Bela Kun inte bara inte lärt sig någonting, han har till och med glömt det lilla han lärde sig i Lenins skola. Man kan se att denne man är som klippt och skuren för rollen som ledare för Kommunistiska internationalen och i synnerhet för det franska proletariatet.

Det är sant att kommunistpartiet fortfarande växer. Men det är inte tack vare sin politik, utan trots den. Händelserna tvingar arbetarna åt vänster. Trots sin nuvarande opportunistiska sväng utgör kommunistpartiet i deras ögon "den yttersta vänstern". Kommunistpartiets siffermässiga tillväxt utgör inte på något sätt en garant för framtiden: som vi redan sagt växte det tyska kommunistpartiet ända fram till tidpunkten för sin kapitulation, och ännu snabbare än det franska partiet.

Men det faktum att det existerar två arbetarpartier (vilket gör enhetsfrontspolitiken mot en gemensam fara absolut nödvändig) räcker hursomhelst som förklaring till arbetarnas strävan efter organisk enhet. Om det hade funnits ett verkligt revolutionärt parti i Frankrike, så skulle vi definitivt ha varit mot att gå samman med ett opportunistiskt parti. När samhällskrisen skärps skulle det revolutionära partiets kamp mot reformismen utan tvivel samla den överväldigande majoriteten av arbetarna bakom sina fanor. Det historiska problemet är inte att automatiskt ena alla de organisationer som existerar som representanter för klasskampens olika stadier, utan att samla proletariatet i kamp och för kamp. Det är två helt olika och till och med oförenliga problem.

Men faktum är att det inte finns något revolutionärt parti i Frankrike. Den lätthet med vilken kommunistpartiet utan minsta interndebatt gick från teorin om "socialfascismen" till ett block med Radikalsocialisterna, och till att förkasta de revolutionära uppgifterna för "dagskravens" skull, visar att partiapparaten är helt igenom cynisk och medlemmarna förvirrade och ovana att tänka. Det är *ett sjukt parti*.

Vi har kritiserat SFIO:s ståndpunkter tillräckligt öppet för att inte behöva säga vad vi redan har sagt mer än en gång. Men SFIO:s revolutionära vänsterflygel är lite i taget på väg att bli det laboratorium i vilket den proletära kampens paroller och metoder utarbetas. Om denna falang stärker sig och hårdnar kan den bli en avgörande faktor för att väcka de kommunistiska arbetarna. Längs denna väg är räddningen möjlig. Men om Socialistpartiets revolutionära del fastnar i Kommunistiska internationalens nät kommer situationen definitivt att förloras. Kommunistiska internationalen knäcker ryggar och karaktärer, förstör tankeförmågan och lär ut blind lydnad. Detta system är helt enkelt katastrofalt för att skapa revolutionärer.

Vissa kamrater kommer inte utan indignation att fråga oss: "Skulle ni vara mot organisk enhet?"

Nej, vi är inte mot enhet. Men vi är mot fetischism, vidskepelse och blindhet. Enhet löser i sig ingenting. Den österrikiska socialdemokratin samlade så gott som hela proletariatet, men ledde det bara till en katastrof. Det belgiska arbetarpartiet kan med rätta kalla sig proletariatets enda parti, men det hindrar det inte att gå från kapitulation till kapitulation. Bara hopplöst naiva personer kan hoppas på att Labourpartiet, som fullständigt dominerar det brittiska proletariatet, kan segra. Det avgörande är inte enhet i sig, utan dess politiska innehåll.

Om SFIO idag skulle gå samman med kommunistpartiet skulle det inte garantera segern mer än vad enhetsfronten garanterar den: bara en verkligt revolutionär politik kan ge seger. Men under nuvarande villkor kan vi medge att ett enande skulle underlätta omgrupperingen och omorganiseringen av de verkligt revolutionära element som nu är spridda i båda partierna. I denna, och endast denna, mening kan enhet bli ett steg framåt.

Men om kampen mot opportunisten i det nya partiet skulle styras in i Kommunistiska internationalens banor, då kan vi vara säkra på att enheten skulle bli ett steg tillbaka, ja till och med ett steg mot avgrunden. Den stalinistiska apparaten kan utnyttja en segerrik revolution, men den är helt oförmögen att säkra segern för en ny revolution. Den är konservativ ända in i mörket. Låt oss upprepa: *sovjetbyråkratin har inte mer gemensamt med bolsjevismen, än vad konsulatstyrets byråkrati hade med jakobinismen.*

Att ena de två partierna skulle inte leda framåt om vi inte bryter med illusioner, blindhet och öppet lurendrejeri. För att inte falla offer för Kommunistiska internationalens smitta måste vänster-socialisterna vaccineras med en rejäl dos leninism. Bland annat därför följer vi vänstergruppernas utveckling så uppmärksam och kritiskt. En del personer känner sig förolämpade av vår inställning. Men i revolutionära frågor anser vi att ansvaret är ojämförligt viktigare än etiketten. Vi accepterar också kritik, utifrån en revolutionär och inte en sentimental ståndpunkt.

* * * *

Zyromsky har i en rad artiklar försökt visa vilka grundläggande principer ett framtida enat parti skulle ha. Det är en mycket mer seriös inriktning än att, som Lebas, upprepa allmänna fraser om enhet. Men tyvärr har Zyromskys artiklar en reformistiskt centristisk tendens, som pekar mot byråkratisk centrism (stalinism) snarare än leninism. Som vi ska se, visar det sig tydligt i frågan om proletariatets diktatur.

Av en eller annan anledning upprepar Zyromsky med särskilt eftertryck i en rad artiklar (där han dessutom utpekar Stalin som källa) tanken att "proletariatets diktatur aldrig kan betraktas som ett mål i sig". Som om det någonstans i världen fanns tokiga teoretiker som trodde att proletariatets diktatur var ett "mål i sig"! Men dessa märkliga upprepningar döljer en tanke: Zyromsky ursäktar sig på förhand inför arbetarna att han vill ha en diktatur. Tyvärr är det svårt att upprätta en diktatur om vi börjar med att be om ursäkt för den.

Men följande tankegång är mycket värre: ”Denna proletariats diktatur... måste allteftersom det socialistiska uppbygget utvecklas mildras och omvandlas till en arbetardemokrati.” På dessa få rader finns två allvarliga och principiella misstag. Proletariats diktatur *sätts i motsättning till* arbetardemokratin. Men proletariats diktatur kan och bör till själva sitt väsen vara det yttersta uttrycket för arbetardemokratin. För att få till stånd en omfattande social revolution måste den på ett överlägset sätt visa proletariats all sin styrka och all sin förmåga: proletariats organiseras demokratiskt just för att göra slut på sina fiender. Diktaturen skulle enligt Lenin ”lära varje köksa att styra staten”. Diktaturens tunga hand riktas mot klassfienden: *diktaturens grund är arbetardemokratin*.

Enligt Zyromsky kommer arbetardemokratin att ersätta diktaturen ”allteftersom det socialistiska uppbygget utvecklas”. Det är ett fullständigt felaktigt perspektiv. Allteftersom borgarsamhället omvandlas till ett socialistiskt samhälle kommer arbetardemokratin att vittra bort tillsammans med diktaturen, eftersom staten själv kommer att vittra bort. I ett socialistiskt samhälle kommer det inte att finnas utrymme för någon ”arbetardemokrati”, för det första därför att det inte kommer att existera någon arbetarklass, och för det andra därför att det inte kommer att behövas något statligt förtryck. Därför kan inte utvecklingen av det socialistiska samhället innebära att diktaturen omvandlas till demokrati, utan båda kommer att upplösas i det socialistiska samhällets ekonomiska och kulturella organisation.

Vi hade inte spillt tid på detta misstag om det varit av rent teoretisk karaktär. Men faktum är att bakom det döljer sig ett helt politiskt schema. Zyromsky försöker anpassa teorin om proletariats diktatur (som han medger att han har lånat från Dan) till sovjetbyråkratins nuvarande regim. Dessutom blundar han medvetet för denna fråga: hur kommer det sig att proletariats diktatur trots Sovjetunionens oerhörda ekonomiska framsteg, inte har utvecklats mot demokrati utan mot en alltmer monstruös byråkratism med klara drag av en personregim? Hur kommer det sig att partiet, sovjeterna och fackföreningarna stryps ”allteftersom det socialistiska uppbygget utvecklas”? Det går inte att besvara denna fråga utan att kritisera stalinismen hårt. Men det är just det som Zyromsky vill undvika till varje pris.

Men det faktum att en självständig och okontrollerad byråkrati har tillskansat sig försvaret av den proletära revolutionens socialistiska erövringar vittnar om att vi står inför en sjuk och degenererad diktatur. Om den lämnas ifred kommer den inte att leda till ”arbetardemokrati” utan till att sovjetregimen fullständigt faller samman.

Det enda som kan rädda oktoberrevolutionen från nederlag är en revolution i väst. Teorin om ”socialism i ett land” är heltigenom felaktig. Kommunistiska internationalens program är lika felaktigt. Om vi anpassar oss till detta program kommer revolutionens tåg att spåra ur. Det första villkoret för att det franska proletariats ska bli framgångsrikt är att dess förtrupp står helt oberoende från den nationalistiska och konservativa sovjetbyråkratin. Kommunistpartiet har naturligtvis all rätt att föreslå Kommunistiska internationalens program som grund för enheten: det kan knappast erbjuda något annat. Men de revolutionära marxisterna, som inser sitt ansvar för proletariats öde, måste rikta skoningslös kritik mot Bucharin-Stalins program. Enhet är underbart, men inte på en rutten grundval. Den progressiva uppgiften består av att samla de socialistiska och kommunistiska arbetarna bakom Marx' och Lenins internationella program. Det internationella proletariats och Sovjetunionens intressen (de är inte åtskilda) kräver kamp mot både stalinismen och reformismen.

* * * *

Både Andra och Tredje internationalen är vanärade ända in i märgen. Historiens bevis talar inte

osanning. Stora händelser (Kina, England, Tyskland, Österrike, Spanien) har uttalat sin dom. Denna dom bekräftades i Saar, och den är inte längre möjlig att överklaga. På dagordningen står förberedelserna av en ny international, vars grundval är de tio senaste årens lärdomar. Denna stora uppgift är nära knuten till utvecklingen av den proletära klasskampen, framförallt kampen mot fascismen i Frankrike. För att kunna besegra fienden måste proletariatets förtrupp anamma den revolutionära marxismens metoder. Dessa metoder är inte förenliga med varken opportunism eller stalinism. Kommer vi att lyckas med denna uppgift? Engels skrev en gång: ”När kampen närmar sig livas fransmännen alltid upp.” Låt oss hoppas att vi denna gång ska göra vår store läromästares bedömning full rättvisa. Men det franska proletariatet kan bara segra om det i kampens eld uppstår ett verkligt revolutionärt parti, som kommer att bli en grundval för den nya internationalen. Denna väg vore den internationella revolutionens kortaste, mest fördelaktiga och mest gynnsamma väg.

Det vore dumt att säga att segern är säker. Segern är möjlig men nederlag är tyvärr inte uteslutet. *Enhetsfrontens och de två fackföreningarnas nuvarande politik underlättar inte segern utan riskerar den.* I händelse av att det franska proletariatet skulle krossas så står det hursomhelst helt klart att dessa två partier fullständigt kommer att försvinna från scenen. Då kommer varje arbetare att klart inse behovet av en ny international på en ny grundval. Men samtidigt är det helt klart att i händelse av en seger för fascismen i Frankrike, så skulle uppbygget av Fjärde internationalen stöta på tusentals hinder, och det skulle utvecklas oerhört sakta. Då pekar allt på att centrum för hela den revolutionära rörelsen kommer att flyttas till Amerika.

Båda de historiska alternativen – seger eller nederlag för det franska proletariatet – leder följaktligen till Fjärde internationalen, om än i olika takt. Bolsjevik-leninisterna uttrycker just denna historiska tendens. Vi står främmande för varje form av äventyrspolitik. Vi talar inte om att på ett konstgjort sätt ”proklamera” Fjärde internationalen, utan om att systematiskt förbereda den. Med hjälp av händelsernas prövningar måste vi inför de avancerade arbetarna visa att de två existerande internationalernas program och metoder står i oöverstiglig motsättning till den proletära revolutionens behov, och att denna motsättning inte kommer att minska utan tvärtom hela tiden öka. Ur denna analys härstammar den enda möjliga inriktningen: vi måste teoretiskt och praktiskt förbereda den Fjärde internationalen.

* * * *

I februari genomfördes en internationell konferens med deltagande av flera organisationer som tillhörde varken Andra eller Tredje internationalen (två holländska partier, det tyska SAP, det brittiska ILP, etc). De holländska partierna har en revolutionärt marxistisk ståndpunkt, men alla de andra deltagarna representerade olika – på det hela taget konservativa – varianter av centrismen. J Doriot var med på konferensen och skrev i sin utvärdering: ”De partier som skapades i marxismens namn, både Andra och Tredje internationalens partier, *har misslyckats med sitt uppdrag...* och det vid en tidpunkt då kapitalismens kris på ett häpnadsväckande sätt har bekräftat marxismens teser.” Vi tänker inte dröja vid det faktum att Doriot själv under loppet av tio års kamp mot vänsteroppositionen har hjälpt till att bryta ner Kommunistiska internationalen. I synnerhet ska vi inte stanna till och påminna om Doriots beklämmande roll under den kinesiska revolutionen. Låt oss bara bry oss om det faktum att Doriot i februari 1935 insåg och medgav att Andra och Tredje internationalen har misslyckats. Drar han av detta misslyckande slutsatsen att vi måste förbereda en ny international? Att anta det vore att absolut inte förstå centrismen. Doriot skriver om den nya internationalen: ”Konferensen fördömde formellt denna trotskistiska tanke.” Doriot förivrar sig när han skriver ”fördömde formellt”, men det är riktigt att konferensen mot den två holländska delegaternas förslag *förkastade* tanken på Fjärde internationalen. Vad har i så fall konferensen för program? Den ska inte ha något program. Under sitt dagliga arbete lägger konferensdeltagarna den proletära revolutionens

uppgifter åt sidan och tänker föga på dem. Men en gång årligen eller så håller de en kongress för att stilla sitt samvete och säga: "Andra och Tredje internationalen har misslyckats." Efter att ledsamt ha skakat på huvudet bryter de upp. Denna "organisation" borde kallas "Byrån för att hålla årliga begravningstal över Andra och Tredje internationalen".

Dessa vördnadsvärda personer tror sig själva om att vara "realister", "taktiker", ja till och med "marxister". Det enda de gör är att sprida aforismer kring sig: "Vi får inte gå händelserna i förväg...", "Massorna förstår inte ännu...", etc. Men varför går ni då själva händelserna i förväg och deklarerar att de två internationalerna är bankrutt: "massorna" har ju inte förstått det ännu? Och de massor som utan er hjälp har insett det, de... röstar på Hitler i Saar. Förberedelserna av Fjärde internationalen ska enligt er underordnas en "historisk process". Men är inte ni själva en del av denna process? Marxister ska stå i spetsen för den historiska processen. Vilken del av processen representerar ni?

"Massorna förstår inte ännu". Men massorna är inte homogena. De avancerade delarna antar de nya tankarna först, och via dem tränger dessa tankar in i massorna. Om ni upphöjda visa män inser den oundvikliga nödvändigheten av Fjärde internationalen, med vilken rätt döljer ni denna slutsats för massorna? Ännu värre: efter att Doriot har erkänt att de befintliga internationalerna har misslyckats, så "fördömer" (!!) han tanken på en ny international. Vilket konkret perspektiv erbjuder han då förtruppen? Inget! Det är detsamma som att så förvirring, oro och demoralisering.

Sådan är centrismens natur. Vi måste inse dess karaktär till fullo. Under påverkan från händelserna kan centristerna komma långt när det gäller analyser, bedömningar och kritik. På detta område upprepade ledarna från SAP, som ledde den konferens vi nämnde, noggrant en hel del av det som bolsjevik-leninisterna sa för två, tre eller tio år sedan. Men när de ska dra revolutionära slutsatser tvärstannar centristerna skrämnda. En familjeträff för att hålla begravningstal över Kommunistiska internationalen? Varför inte? Men förbereda den nya internationalen? Nej, verkligen inte... Det är mycket bättre att "fördöma" trotskismen.

Doriot har ingen uppfattning. Och han vill inte ha någon. Efter att ha brutit med Kommunistiska internationalens byråkrati kunde han ha spelat en progressiv och viktig roll. Men hittills har han inte ens varit i närheten av det. Han förkastar de revolutionära uppgifterna. Som lärofäder har han valt SAP:s ledare. Vill han för gott ta värvning i centristernas församling? Låt honom förstå att en centrist är en kniv utan blad!

Slutsats.

"Vänta", "Uthärda", "Vinna tid" - det är reformisternas, pacifisternas, fackpamparnas och stalinisternas paroller. Den politiken lever på idén att *tiden arbetar för oss*. Stämmer det? Nej, det är i grunden fel. Om vi inte driver en revolutionär politik under en förrevolutionär situation arbetar tiden *mot oss*.

Trots de ihåliga hyllningarna till enhetsfrontens ära, så har styrkeförhållandena under det senaste året utvecklats till proletariats nackdel. Varför? Marceau Pivert gav rätt svar på denna fråga i sin artikel "Allt väntar". (*Le Populaire*, 18 mars 1935.) Reaktionens styrkor och avdelningar, som bakom kulisserna styrs av finanskapitalet, är hela tiden på offensiven, intar nya ställningar, stärker sig och går framåt (industri, jordbruk, skolor, domstolar, armén). Från proletariatset hörs bara prat om att gå på offensiven: faktum är att det inte ens förbereder ett försvar. Ställningarna förstärks inte, tvärtom överges de utan strid, eller man förbereder att överge dem.

De politiska styrkeförhållandena bestäms inte enbart av objektiva faktorer (platsen i produktionsprocessen, siffermässig styrka, etc), utan även av subjektiva faktorer: att vara *medveten*

om sin styrka är den viktigaste delen av den *faktiska styrkan*. Alltmedan fascismen dag för dag ökar den deklarerade småbourgeoisins självförtroende, så försvagar enhetsfrontens ledare proletariatets vilja. Pacifisterna, som är lärjungar till Buddha och Gandhi men ingalunda till Marx och Lenin, tränar sig på att predika mot våld, beväpning och fysisk kamp. I grund och botten predikar stalinisterna samma sak, men åberopar bara den ”icke revolutionära situationen”. Det har upprättats en arbetsdelning mellan fascisterna och de olika sorternas pacifister: de förra stärker reaktionens läger, medan de senare försvagar revolutionens läger. Sådan är den nakna sanningen!

Betyder detta att situationen är hopplös?... Inte alls!

Två viktiga faktorer arbetar mot reformisterna och stalinisterna. För det första finns de färskaste lärdomarna från Tyskland, Österrike och Spanien framför allas ögon. Arbetarmassorna är oroad, reformisterna och stalinisterna är generade. För det andra har marxisterna i tid lyckats ställa revolutionens problem inför den revolutionära förtruppen.

Vi bolsjevik-leninister vill absolut inte överskatta vår styrka. Men våra paroller stärks av det faktum att de återspeglar den nuvarande förrevolutionära situationens logik. Händelserna bekräftar hela tiden vår analys och vår kritik. Socialistpartiets vänster växer. Hittills har kritiken kvävts i kommunistpartiet. Men den revolutionära flygelns tillväxt inom SFIO kommer oundvikligen att öppna en bräsch i stalinisternas dödligt byråkratiska disciplin. Revolutionärer i båda partierna kommer att räcka varandra händerna i gemensamma aktioner.

Vår regel förblir det den alltid varit: *att säga som det är*. Det är den största tjänst man nu kan göra den revolutionära saken. Proletariatets krafter är inte uttömda. Småbourgeoisin har ännu inte gjort sitt val. Vi har förlorat massor av tid, men tiden är ännu inte ute.

Segern är möjlig! Än mer: *segern är säker* – i den utsträckning segern kan säkras på förhand – under förutsättning att: *vi vill segra. Vi måste sträva efter seger, vi måste övervinna hindren, vi måste överväldiga fienden, slå ner honom och sätta knät på bröstet på honom.*

Kamrater, vänner, bröder och systrar! Bolsjevik-leninisterna manar till kamp och till seger!

28 mars 1935

III Aktionskommittéer – inte Folkfront

”Folkfronten” utgör en koalition mellan proletariatet och den imperialistiska borgarklassen, i form av Radikalpartiet och liknande mindre smörja. Koalitionen omfattar både det parlamentariska och utomparlamentariska området. På båda dessa områden påtvingar Radikalpartiet, som själv behåller fullständig handlingsfrihet, proletariatets handlingsfrihet allvarliga begränsningar.

Radikalpartiet är självt på väg att tyna bort. Varje val ger nya bevis på att dess anhängare lämnar det både till höger och vänster. På grund av frånvaron av ett verkligt revolutionärt parti blir å andra sidan det socialistiska och kommunistiska partiet allt starkare. Den allmänna trenden bland de arbetande massorna, inklusive småbourgeoisin, är helt klart en vänsterutveckling. Inriktningen hos arbetarpartiernas ledare är lika uppenbar: *åt höger*. När massorna med sina röster och sin kamp försöker kasta av sig radikalernas parti, försöker enhetsfrontens ledare tvärtom rädda det. Efter att på grundval av ett ”socialistiskt” program ha fått arbetarmassornas förtroende, gick arbetarpartiernas ledare med på att frivilligt överlämna lejonparten av detta förtroende till radikalerna, som massorna absolut inte har något förtroende för.

I sin nuvarande förklädnad trampar inte bara ”Folkfronten” skamligt på arbetardemokratin, utan även på den formella, det vill säga borgerliga demokratin. Majoriteten av de som röstade på radikalerna deltar inte i de arbetandes kamp och följaktligen inte i Folkfronten. Ändå har Radikalpartiet en inte bara jämbördig utan till och med privilegierad ställning i fronten. Arbetarpartierna tvingas inskränka sin aktivitet till Radikalpartiets program. Denna tanke förs mest uttalat fram av cynikerna i *l'Humanité*. De senaste valen i senaten har särskilt tydligt belyst radikalerna *privilegierade* ställning i Folkfronten. Kommunistpartiets ledare skröt öppet med att de avstod flera mandat som rättmätigt tillhörde arbetarna till de icke proletära partierna. Det innebär bara att enhetsfronten delvis återupprättade ägandevillkoren till förmån för borgarklassen.

”Fronten”, som den kallas, är en organisation för direkt och omedelbar kamp. När det handlar om kamp är en arbetare värd tio borgare, även de som tillhör enhetsfronten. Utifrån Frontens revolutionära kampstyrka borde valprivilegierna inte ha givits till den radikala borgarklassen utan till arbetarna. Men i själva verket är privilegier omotiverade här. Är det tänkt att Folkfronten ska försvara ”demokratin”? Låt den då börja med att göra det för sina egna led. Det betyder: *Folkfrontens ledning måste direkt och omedelbart återspegla de kämpande massornas vilja*.

Hur? Mycket enkelt: med hjälp av val. Proletariatet förnekar ingen att kämpa jämsides med sig mot fascismen, Lavals bonapartistiska regim, imperialisternas krigsplaner, och alla andra former av förtryck och våld. Det enda de klassmedvetna arbetarna kräver av sina verkliga och möjliga allierade är att de kämpar *aktivt*. Alla befolkningsgrupper som i ett visst skede verkligen deltar i kampen, och är berett att underkasta sig den gemensamma disciplinen, måste ha samma rätt till inflytande över Folkfrontens ledning.

Varje tvåhundra, femhundra eller tusen Folkfrontsanshängare i en given stad, distrikt, fabrik, förläggning och by väljer, när det är dags för kampaktioner, sin representant till den lokala aktionskommittén. Alla som deltar i kampen är bunden av dess disciplin.

Kommunistiska internationalens senaste kongress ställde sig i resolutionen om Dimitrovs rapport positiv till valda aktionskommittéer som Folkfrontens stöd bland massorna. Det är kanske den enda progressiva tanken i hela rapporten. Men just därför gör stalinisterna ingenting för att förverkliga den. De vågar inte, eftersom de är rädda för att bryta samarbetet med borgarklassen.

Förvisso kommer inte bara arbetarna att kunna delta i valen till kommittéerna, utan också anställda inom statsförvaltningen, ämbetsmän, krigsveteraner, hantverkare, småköpmän och småbönder. Således står aktionskommittéerna i samklang med proletariats kamp om inflytande över småbourgeoisin. Men de komplicerar betydligt samarbetet mellan arbetarbyråkratin och borgarklassen. Samtidigt är Folkfronten i sin nuvarande form inget annat än ett organiserat klassarbete mellan de som politiskt utnyttjar proletariats (reformisterna och stalinisterna) och de som politiskt utnyttjar småbourgeoisin (radikalerna). Verkliga massval till aktionskommittéerna skulle automatiskt kasta ut de borgerliga mellanhänderna (radikalerna) ur Folkfrontens led och på så sätt göra kaffeved av den kriminella politik som dikteras från Moskva.

Men det vore ett misstag att tro att det går att bestämma en viss dag och timme då de proletära och småborgerliga massorna ska välja aktionskommittéer på basis av vissa regler. Ett sådant sätt skulle vara rent byråkratiskt och därmed ofruktbart. Arbetarna kommer bara att kunna delta i val till aktionskommittéerna när de själva deltar i någon sorts aktioner och känner att de behöver en revolutionär ledning. Här handlar det inte om *formellt demokratiska* företrädare för *alla* massor utan revolutionära företrädare för de *kämpande* massorna. Aktionskommittén är en kampapparat. Det är ingen mening att på förhand gissa exakt vilka arbetande skikt som kommer att dras till skapandet av aktionskommittéerna: demarkationslinjerna bland de kämpande massorna kommer att upprättas under kampens gång.

Den största risken i Frankrike är att massornas revolutionära energi slösas bort i olika utbrott, i isolerade explosioner som Toulon, Brest och Limoges, och lämnar plats för apati. Bara medvetna förrädare eller hopplösa virrpannor kan tro att det i den nuvarande situationen går att hålla massorna stilla tills de kommer att frälsas uppifrån av Folkfrontsregeringen. I det nuvarande läget är det oundvikligt med strejker, protester, sammandrabbningar på gatorna och direkta uppror. Det proletära partiets uppgift är inte att bromsa och förlama dessa rörelser utan att ena dem och ge dem största möjliga kraft.

Framförallt är reformisterna och stalinisterna rädda för att skrämja radikalerna. Enhetsfrontens apparat spelar helt medvetet rollen som desorganisatör av massornas spontana rörelser. Och "vänstern" av Marceau Piverts sort skyddar denna apparat från massornas ilska. Det enda sättet rädda situationen är genom att hjälpa de kämpande massorna att under kampens gång skapa en ny apparat, som motsvarar de nuvarande kraven. Aktionskommittéerna fyller just detta syfte. Under kampen i Toulon och Brest skulle arbetarna utan att tveka ha skapat en lokal kamporganisation om de hade uppmanats till det. Redan dagen efter det blodiga angreppet i Limoges kunde arbetarna och en betydande del av småbourgeoisin tveklöst ha visat sig redo att skapa en vald kommitté för att utreda de blodiga händelserna och förhindra dem i framtiden. Under den senaste sommarens rörelse mot Rabiot (den förlängda militärtjänstgöringen) på förläggningarna skulle soldaterna utan vidare spisning ha valt aktionskommittéer på bataljonerna, regementena och garnisonerna om någon bara hade föreslagit det. Liknande situationer uppstår och kommer att uppstå i varje skede. I de flesta fall på lokal nivå, men ofta även i nationell skala. Uppgiften består av att inte missa ett enda sådant tillfälle. Det första villkoret är då att klart inse aktionskommittéernas betydelse *som det enda sättet att bryta parti- och den fackliga apparatens antirevolutionära motstånd.*

Betyder det att aktionskommittéerna kan ersätta partiet och de fackliga organisationerna? Det vore idiotiskt att ställa frågan så. Massorna inleder kampen med sina idéer, traditioner, grupperingar och organisationer. Partierna fortsätter att existera och kämpa. Under valen till aktionskommittéerna kommer naturligtvis varje parti att försöka få sina egna anhängare valda. Aktionskommittéerna kommer att ta majoritetsbeslut (med fullständig parti- och fraktionsfrihet). I förhållande till partierna kan aktionskommittéerna kallas det *revolutionära parlamentet*. Partierna utesluts inte utan är

tvärtom en nödvändig förutsättning. På samma gång prövas de i handling och massorna lär sig att befria sig från de ruttna partiernas inflytande.

Innebär detta alltså att aktionskommittéerna helt enkelt är – *sovjeter*? Under vissa förhållanden kan aktionskommittéerna förvandlas till sovjeter. Men det vore fel att ge aktionskommittéerna detta namn. Idag, 1935, är folkmassorna vana att förbinda ordet sovjeter med att makten redan har erövrats. Men Frankrike befinner sig fortfarande långt från det. I sina första stadier var de ryska sovjeterna inte på något sätt vad de så småningom blev, och på den tiden kallades de ofta mer anspråkslöst för arbetar- eller strejkkommittéer. I det nuvarande skedet har aktionskommittéerna till uppgift att ena Frankrikes arbetarmassor i försvarskamp och på så sätt göra dessa massor medvetna om sin egen styrka inför den kommande offensiven. Huruvida saker och ting kommer att leda till verkliga sovjeter beror på om den nuvarande kritiska situationen i Frankrike kommer att leda fram till sin definitiva revolutionära slutsats. Det beror givetvis inte bara på den revolutionära förtruppens vilja utan också på ett antal objektiva förhållanden. Hursomhelst kommer massrörelsen, som idag har stött på Folkfrontens hinder, inte att kunna gå framåt utan aktionskommittéer.

Uppgifter som att skapa en *arbetarmilis*, *beväpna arbetarna*, att förbereda en *generalstrejk*, kommer att stanna på pappret om inte de kämpande massorna, via sina styrande organ, själva tar itu med dessa uppgifter. Aktionskommittéer som uppstått i kampen är det enda som kan garantera den verkliga milisen inte bara tusentals utan tiotusentals kämpar. Bara aktionskommittéer som omfattar landets viktigaste centra kommer att kunna välja rätt ögonblick för att övergå till mer bestämda kampmetoder, som de med rätta kommer att leda.

* * * *

Från de förslag som skisserats ovan härrör ett antal slutsatser när det gäller de proletära revolutionärernas politiska verksamhet i Frankrike. Den viktigaste slutsatsen rör den så kallade ”revolutionära(?) vänstern”. Denna grupp kännetecknas av en fullständig brist på förståelse för de lagar som styr den revolutionära massrörelsen. Oavsett hur mycket dessa centrister babblar om ”massorna” så inriktar de sig mot den reformistiska apparaten. Marceau Pivert upprepar den ena eller andra revolutionära parollen, men underordnar den under en abstrakt princip om ”organisatorisk enhet” som i handling visar sig bli enhet med patrioterna mot revolutionärerna. Vid en tidpunkt då det är en fråga om liv eller död för massorna att *krossa* de socialpatriotiska apparaternas motstånd som något absolut ”gott” som står över den revolutionära kampens intressen.

Aktionskommittéer kommer bara att byggas av de som ända till slutet inser behovet att *befria massorna från de förrädiska socialpatrioternas förrädiska ledarskap*. Ändå håller Pivert fast i Zyromsky, som håller fast i Blum, som i sin tur, tillsammans med Thorez håller tag i Herriot, som håller tag i Laval. Pivert träder in i Folkfrontens system (det var inte för inte som han röstade för Blums skamliga resolution vid det nationella rådets senaste möte!) och Folkfronten ingår som en del av Lavals bonapartistiska regim. Det är oundvikligt att den bonapartistiska regimen kommer att falla. Om Folkfrontens ledarskap (Herriot-Blum-Cachin-Thorez-Zyromsky-Pivert) lyckas hålla sig på fötterna under den annalkande och avgörande perioden, då kommer den bonapartistiska regimen oundvikligen att lämna plats för fascismen. En förutsättning för att proletariatet ska segra är att det *avskaffar det nuvarande ledarskapet*. Under dessa villkor blir parollen om ”enhet” inte bara idioti utan ett brott. *Ingen enhet med den franska imperialismens och Nationernas förbunds agenter*. Mot deras svekfulla ledarskap måste vi ställa revolutionära aktionskommittéer. Det går bara att bygga dessa kommittéer genom att skoningslöst avslöja den så kallade ”revolutionära vänsterns” anti-revolutionära politik, med Marceau Pivert som ledare. Det finns inget utrymme i våra led för illusioner eller tvekan i denna fråga.

26 november 1935

Lärdomar av inträdet i SFIO (utdrag ur ett brev)

Bästa kamrater!

... Det är meningslöst att fortsätta med en analys av förhållandena som inträdet i SFIO skedde under. Inte bara p g a att vi behöver titta närmare på arbetarrörelsens verkliga levnadsvillkor i ert land, utan framför allt därför att resultatet av bolsjevik-leninisternas arbete i reformistiska-centristiska organisationer egentligen inte beror på föreskrivna regler. Resultatet beror snarare på de stämningar som påverkar våra egna kamrater, deras beslutsamhet, deras inre samordning och deras förmåga att ovevkligt stå emot centrismens demoraliserande inflytande.

Det är just utifrån den synvinkeln som den franska erfarenheten är av största betydelse. Den mest hängivna försvararen av ett inträde i SFIO var R Molinier. Redan på den tiden förespråkade han förslaget med *opportunistiska* argument ("Länge leve organisk enhet!" etc). Oavsett detta var steget inte bara nödvändigt, utan också välgörande. Den franska sektionen befann sig i ett tillstånd av fullständig stagnation innan den gick in i SFIO. Motståndarna till inträdet var just de personer som var nöjda med gruppens passiva tillvaro och som mer och mer opportunistiskt i ord började anpassa sig till enhetsfronttaktiken, utan att dra konsekvenserna av den. Splittringen och dess efterföljande effekter skadade påtagligt inträdets politiska resultat. Trots detta måste alla, även gårdagens motståndare, medge att steget var riktigt. De första sju till åtta månaderna av bolsjevik-leninisternas arbete i SFIO var den bästa perioden. För första gången kunde de presentera sin analys och sina slagord inför en större publik, pröva sin marxistiska överlägsenhet gentemot sina motståndare, och samtidigt upptäcka sina egna taktiska och organisatoriska brister och undanröja dem genom att ändra det praktiska utförandet. Höjdpunkten var Mulhouse-kongressen (juni 1935). För ungdomen varade denna "fruktbara" period mycket längre och gav mycket större resultat.

Men här uppkom en vändpunkt. Byråkratin visste exakt hur den skulle bedöma farorna med vår grupp. Redan i Mulhouse förkunnade Leon Blum att han var redo att åstadkomma "organisk enhet" utan bolsjevik-leninisterna. Denna varning skrämde dem (i R Moliniers krets) som, uppmuntrade av de inledande framgångarna, förväntade sig en lång period av ostörd aktivitet inom det reformistiska partiet. Och det var just dessa personer som, förlitande sig på sina allierade och halvt allierade till höger, började utöva ett mycket stort inflytande på vår grupps politiska linje. För en tid hade alla varningar och förmaningar (sådana saknades verkligen inte) ingen effekt.

En annan faktor av avgörande betydelse lades till detta: krigshotet. Den socialpatriotiska vågen, som förstärktes kraftigt av stalinisternas förräderi, gjorde det möjligt för SFIO:s partiapparat att utöva ett tiodubbeltryck på vänsterflygeln.

Zyromski, ledare för den traditionella vänsterflygeln, hade lyckats samarbeta med mensjevik-ledaren Dan om socialpatriotiska teser om kriget, samtidigt som han inom SFIO offentligt försvarade stalinismen. Efter att ha tvekat ett flertal gånger (han deklarerade bl a att "kamp mot trotskism är ett reaktionärt tecken") visade sig vänstercentristen Marceau Pivert vara SAP:are¹, d v s den mest oförbätterliga fiende till bolsjevik-leninisterna, och täckmantel för den ledande socialpatriotiska klickens. Via hans vänner, Radikalerna, talade borgarna om för Leon Blum att i frågor om krig och fred, så tål de inga skämt. Leon Blum såg själv till att vänstern fick detta klart för sig. På Lille-kongressen (juli 1935) påbörjades uteslutningen av bolsjevik-leninisterna.

I det ögonblicket, om inte förr, borde vår grupp ha förstått att inga magiska bedrifter kunde rädda

¹ SAP = Sozialistische Arbeiterpartei, bildat 1931 i Tyskland av dels uteslutna vänstersocialdemokrater, dels uteslutna högerstalinister. Förklarade sig först vara för bildandet av en ny international, men motarbetade senare aktivt detta.

oss ifrån den samlade attacken från borgarnas och socialpatrioternas partiapparater. Den enda parollen var: *Obeveklig revolutionär offensiv mot förräderiets partiapparater, under Fjärde Internationalens fana.*

Ifall denna enda korrekta politiska linje, konsekvent och modigt utan tveksamhet hade anammats för sex månader sedan, så skulle den franska sektionen ha befunnit sig i ett ojämförligt bättre läge än nu. Olyckligtvis var inte detta fallet. Det var just vid denna tidpunkt som den opportunistiska gruppen kring R Molinier skaffade sig sitt helt igenom skadliga inflytande. De förlitade sig på den första periodens tröghet, som redan var förbi; de förespråkade och förklarade anpassningen och eftergifterna och gled mer och mer åt höger, tills de slutligen begick helt öppet förräderi. Det var först då som majoriteten av gruppen tog sig samman.

Ungdomsgruppen hade efter Lille-kongressen instinktivt följt en mer oförsonlig och följaktligen mer korrekt linje. Men de hade systematiskt saboterats och i någon mån demoraliserats av Moliniers grupp.

Vi befinner oss nu i slutet av denna andra period. Det är fortfarande inte möjligt att göra någon slutlig utvärdering. Men en sak kan med säkerhet sägas: Trots de två splittringarna, dels vid inträdet och dels vid utträdet, såväl som stora misstag och villrådheter, slutförde gruppen kapitlet SFIO med stora och obestridliga vinster. Gruppen har ökat i storlek, den har en betydande ungdomsorganisation, den lärde sig hur man framställer en veckotidning med stor spridning. Och vad som kanske är ännu viktigare, den har fått värdefull praktisk erfarenhet.

Kamraterna kan dra viktiga lärdomar utifrån de franska erfarenheterna:

1. Inträde i ett reformistiskt eller centristiskt parti innebär i sig inte till ett långsiktigt perspektiv. Det är bara ett stadium, som under vissa omständigheter kan begränsas till en episod.
2. Krisen och krigshotet har en dubbel effekt. För det första skapar de de villkor som på ett allmänt sätt gör inträdet möjligt. Å andra sidan tvingar de den styrande byråkratin att, efter många skarpa svängningar, tillgripa uteslutning av de revolutionära elementen (på samma sätt som den styrande klassen efter lång tvekan tvingas att tillgripa fascism).
3. Att i dagens läge, ett år efter det i Frankrike – och vilket år sedan! – göra inträdet kan betyda att det inte varar särskilt länge. Men det minskar inte på något sätt betydelsen av inträdet; även under en kort tidsperiod kan stora framsteg göras. Men speciellt i ljuset av den franska erfarenheten, måste vi i tid befria oss från illusioner, i tid inse byråkratins avgörande angrepp och försvara oss mot den, inte genom att göra eftergifter, anpassa oss eller leka kurragömma, utan genom en revolutionär offensiv.
4. Det ovan sagda utesluter inte uppgiften att ”anpassa sig” till de arbetare som finns i de reformistiska partierna, genom att lära dem de nya idéerna på ett språk som de förstår. Tvärtom, denna konst måste vi lära oss så snabbt som möjligt. Men man får inte, under förevändning av att nå gräsrotterna, göra principiella eftergifter gentemot ledande centrister och vänstercentrister (såsom SAP i massornas namn prostituerar sig inför reformisterna).
5. Ägna den mesta uppmärksamheten åt ungdomen.
6. Den avgörande förutsättningen för att nå framgångar under detta nya stadium är fortfarande: sammanhållning på en fast ideologisk grund samt förmåga att klarsynt förstå alla våra internationella erfarenheter.

Leo Trotskij

30 december 1935

IV Frankrike vid vändpunkten.

(Inledning till den nya franska upplagan av *Kommunismen och terrorn*, mars 1936.)

Denna bok vill belysa de metoder som proletariatets revolutionära politik använder under vår epok. Framställningen är polemisk till sin natur, precis som den revolutionära politiken själv. När massorna har erövrats övergår polemiken vid ett visst stadium i revolutionen.

Den revolutionära politikens teoretiska grund är en klar förståelse av det moderna samhällets klasskaraktär, dess stat, lagar och ideologi. Borgarklassen använder abstraktioner ("nation", "fädernesland", "demokrati") för att dölja sitt samhälles utsugarnatur. *Le Temps*, en av världens mest korrumpierade tidningar, undervisar varje dag de franska massorna i patriotism och osjälviskhet. Samtidigt är det ingen hemlighet att *Le Temps'* osjälviskhet är till salu på marknaden till ett fast internationellt pris.

Det första en revolutionär politik ska göra är att avslöja de borgerliga påhitt som förgiftar massornas medvetande. Dessa påhitt blir särskilt elakartade när de blandas med "socialistiska" och "revolutionära" tankar. Idag mer än någonsin bestäms tonen i Frankrikes arbetarorganisationer av personer som fabricerar sådana blandningar.

Första upplagan av denna bok fyllde en viss roll när det franska kommunistpartiet uppstod. Vid den tidpunkten fick författaren många bevis på det, och det är för övrigt inte svårt att ända fram till 1924 hitta spår av det i *l'Humanité*. Efter ett antal feberartade sicksackmanövrar har det under de tolv år som har gått sedan dess skett en radikal omvärdering inom Kommunistiska internationalen. Det räcker att nämna att detta verk har placerats bland de böcker som är fördömda. Det franska kommunistpartiets (vi är tvungna att behålla detta helt verklighetsfrämmande namn) nuvarande ledare försvarar teorier och metoder som i princip inte skiljer sig från Kautskys, och mot vilka vårt verk ursprungligen riktades. De är bara oändligt mer okunniga och cyniska. Det återfall i reformism och patriotism som Cachin och company nu drabbats av räcker i och för sig för att rättfärdiga en ny upplaga av denna bok. Men det finns viktigare motiv, som rotas i den förrevolutionära kris som skakar Tredje republikens regering.

* * * *

Efter ett uppehåll på arton år har författaren till denna bok haft tillfälle att tillbringa två år i Frankrike (1933-35). Förvisso bara som observatör på landsbygden, och dessutom ständigt påpassad av polisen. Under denna tid i departementet Isère, där författaren bodde, ägde det rum en helt banal episod, som emellertid är nyckeln till hela den franska politiken. I ett sjukhus som ägdes av *Comité des Forges* tog sig en ung arbetare, som var inlagd för att genomgå en svår operation, friheten att läsa en revolutionär tidning (eller för att vara mer exakt, en tidning som han i sin oskuld antog vara revolutionär, nämligen *l'Humanité*). Sjukhuset ställde den unge arbetaren inför ett ultimatum, och riktade senare samma ultimatum till fyra andra personer som delade hans sympatier: antingen måste de sluta att ta emot de oönskade tidningarna, eller så skulle de kastas ut på gatan. Det tjänade naturligtvis inte något till att patienterna argumenterade att det helt öppet bedrevs kyrkligt reaktionär propaganda på sjukhuset. Eftersom det bara handlade om vanliga arbetare, som varken hade mandat som deputerade eller ministerportföljer att riskera, utan bara sin hälsa och sina liv, brydde de sig inte om detta ultimatum. Fem sjuka män, varav en var uppsatt för operation, kastades ut från sjukhuset. Vid denna tid hade Grenoble en socialistisk kommunstyrelse, under ledning av doktor Martin, en av de konservativa borgare som oftast bestämmer tonen i Socialist-

partiet, och vars mest fulländade representant är Leon Blum. Arbetarna som hade kastats ut sökte hjälp hos borgmästaren. Förgäves. Trots böner och brev lyckades de inte ens få till stånd ett samtal med honom. De vände sig då till den lokala vänstertidningen *Depêche*, som leddes av en odelbar kartell mellan radikaler och socialister. När tidningens ledare fick höra att saken gällde *Comité des Forges* sjuhus vägrade han blankt att ingripa: vad ni vill, bara inte det! I samband med en tidigare oförsiktighet när det gällde denna allsmäktiga organisation hade *Depêche* redan blivit av med en annonsör och förlorat 20.000 franc. I motsats till proletärerna hade ”vänster”-tidningens ledare och borgmästaren något att förlora. De vägrade därför blanda sig i den ojämna kampen, och lämnade arbetarna med sina sjuka tarmar och njurar åt sitt öde.

En gång i veckan eller var fjortonde dag återupplivar den socialistiska borgmästaren sin ungdoms vaga minnen och håller tal om socialismens överlägsenhet över kapitalismen. När det är val stöder *Depêche* borgmästaren och hans parti. Allt är i sin ordning. *Comité des Forges* har en vidsynt inställning till denna sorts socialism, som inte på något sätt skadar kapitalismens materiella intressen. Med hjälp av annonser för 20.000 franc/år (så mycket kostar dessa herrar!) kuvar den tunga industrins och bankernas feodalherrar en stor tidning. Och inte bara tidningen. Uppenbarligen har *Comité des Forges* både direkta och indirekta argument som duger för herrar borgmästare, senatorer, deputerade, inklusive de socialistiska. Hela det officiella Frankrike lyder under finanskapitalets diktatur. I Larousses uppslagsböcker kallas detta system för en ”demokratisk republik”.

För herrar vänsterdeputerade och -journalister, inte bara i Isère utan i Frankrikes samtliga departement, verkade det som deras fredliga samlevnad med den kapitalistiska reaktionen inte hade någon ände. De misstog sig. Demokratien hade sedan länge brutits ner och ruttnat, och kände plötsligt en gevärspipa mot tinningen. På samma sätt som Hitlers återupprustning, som är ett hårt materiellt faktum, innebar en verklig omvälvning av de mellanstatliga förhållandena och avslöjade hur tom och bedräglig den ”internationella lagstiftningen” är, så innebar beväpnningen av de la Rocques band att Frankrikes inrikespolitiska förhållanden skakades om. Varje parti utan undantag tvingades omgruppera sig och byta färg.

* * * *

Engels skrev en gång att staten, även den demokratiska republiken, utgörs av beväpnade grupper som försvarar privategendomen. Resten fungerar som prydnad eller camouflage av detta faktum. Vältaliga företrädare för ”Lagen”, såsom Herriot eller Blum, blir alltid upprörda över sådant cyniskt tal. Men på sina olika områden har både Hitler och de la Rocque än en gång visat att Engels hade rätt.

I början av år 1934 var Daladier premiärminister, och hade valts i allmänna, lika, direkta och hemliga val. Han hade den nationella suveräniteten i fickan tillsammans med sin näsduk. Men så fort de la Rocques, Maurras' och companys gäng visade att de vågade skjuta och slå polisens hästar på senorna, så övergav den suveräna Daladier sin post till förmån för en politisk krympling som hade utsetts av de väpnade bandens ledare. Detta faktum väger betydligt tyngre än all valstatistik, och kan inte raderas från det moderna Frankrikes historiska sidor. Det förebådar framtiden.

Ett lands politiska framtid kan förvisso inte ändras alltid och av *varje* grupp som beväpnar sig med revolverar. Bara väpnade grupper som är organ för speciella klasser kan under *vissa* förhållanden spela en avgörande roll. Överste de la Rocque och hans bödlar försöker skydda ”lag och ordning” från att omvälvas. Och i så måtto som lag och ordning i Frankrike betyder att finanskapitalet styr över mellan- och småbourgeoisin, och att hela borgarklassen härskar över proletariatet och de samhällsskikt som står nära det, så är de la Rocques grupper bara finanskapitalets väpnade band.

Denna tanke är inte ny. Man kan till och med stöta på den på *Le Populaires* och *l'Humanités* sidor, trots att det givetvis inte var de som skapade den. Men dessa tidningar talar bara halvsnarigt. Den andra och lika viktiga halvan är att Herriot och Daladier och deras följeslagare också är finanskapitalets agenter. Annars skulle inte radikalerna ha kunnat vara härskande parti i Frankrike i årtionden. Om vi inte ska leka kurragömma måste vi säga att både de la Rocque och Daladier tjänar en och samma herre. Det betyder inte att vare sig de själva eller deras metoder är identiska. Tvärtom kämpar de våldsamt mot varann, som två specialagenter med sin speciella hemlighet för frälsningen. Daladier lovar att hålla ordning med hjälp av demokratin. De la Rocque säger att den utlevade parlamentarismen måste sopas undan och ersättas med en öppen militär- och polisdiktatur. De politiska metoderna är motsatta men de tjänar samma sociala mål. Den historiska grundvalen för fiendskapen mellan de la Rocque och Daladier – vi använder dessa namn för att förenkla vår presentation – är det kapitalistiska systemets nedgång, obotliga kris och förfall. Trots teknologins ständiga framsteg och de enskilda industrigrenarnas väldiga framgångar, så är kapitalismen i sin helhet en broms på produktivkrafternas utveckling, och gör att de samhälleliga och internationella förhållandena blir oerhört instabila. Den parlamentariska demokratin är olösligt knuten till den internationella frihandelns tidsålder. Så länge produktivkrafterna utvecklades, marknaderna utvidgades, och folkmassornas välbefinnande ökade, om än bara delvis, så kunde borgarklassen acceptera strejk-, mötes- och pressfrihet, och de kapitalistiska nationerna kunde leva och låta leva. Det är annorlunda nu. Bortsett från Sovjetunionen karakteriseras den imperialistiska epoken av stagnation eller nedgång för de nationella inkomsterna, kronisk jordbrukskris och organisk arbetslöshet. På samma sätt som gikt och åderförkalkning hör till vissa åldrar hos människan är dessa fenomen en del av kapitalismens nuvarande fas. Att förklara kaoset inom världsekonomin med effekter från det senaste kriget är hopplöst ytligt, och liknar Caillaux', greve Sforzas och andras anda. Kriget var bara de kapitalistiska ländernas försök att vältra över det redan överhängande sammanbrottet på sina fiender. Försöket lyckades inte. Kriget fördjupade bara de uttryck som sammanbrottet fick, och i sin förlängning är de förberedelser för ett nytt krig.

Trots att Frankrikes ekonomiska statistik är dålig och utelämnar frågan om klassmotsättningar, så kan inte ens denna statistik dölja tecknen på direkt upplösning av samhället. Samtidigt som den nationella inkomsten generellt sett är på nedgång, bönderna har drabbats av en fruktansvärd minskning av inkomsterna, småfolket i städerna drabbas av ruin och arbetslösheten ökar, så gör storbolagen med omsättning på mer än 100-200 miljoner per år strålande affärer. I ordets verkliga mening suger finanskapitalet blodet ur det franska folket. Sådan är den samhälleliga grunden för den "nationella enhetens" ideologi och praktik.

Under nedgången är det möjligt och till och med oundvikligt med lindringar och kortvariga förbättringar. Men de förblir till sin natur bara kortvariga. Tätt i hasorna på ett antal andra länder tvingas Frankrike, på grund av vår epoks allmänna tendens, att välja: antingen störtar proletariatet det ytterst förfallna borgarsamhället, eller så kommer kapitalismen av självbevaringsdrift att ersätta demokratin med fascism. Hur länge kan fascismen bestå? Svaret på den frågan kommer vi att få av Mussolinis och Hitlers öden.

Det var på börsens, bankernas och trusternas direkta order som fascisterna avlossade sina gevär 6 februari. Samma kretsar instruerade Daladier att överlämna makten till Doumergue. Och om den radikala premiärministern kapitulerade (med en för radikalerna typisk försagdhet), så var det just på grund av att han såg sin egen herre i de la Rocques band. Med andra ord: den suveräna Daladier gav makten åt Doumergue av samma orsak som *Depêche* och Grenobles borgmästare vägrade avslöja *Comité des Forges* avskryvda grymhet.

Men övergången från demokrati till fascism innebär risker för sociala omvälvningar. Därur

härstammar de taktiska vacklingar och olikheter som finns inom borgarklassens kretsar. Alla storkapitalister är för att stärka de väpnade avdelningarna, som i farans stund kan fungera som säkerhetsreserv. Men vilken plats ska dessa avdelningar ha idag? Ska de omedelbart få gå på offensiven, eller ska de hållas i reserv som ett hot? Dessa frågor är fortfarande olösta.

Finanskapitalet tror inte längre på radikalernas förmåga att leda småbourgeoisins massor, och med hjälp av dessa massor hålla proletariatet inom den ”demokratiska” disciplinens ramar. Men finanskapitalet är också osäkert på de fascistiska organisationernas förmåga att gripa makten och upprätta en stabil samhällsordning, eftersom dessa organisationer fortfarande saknar en verklig massbas.

Ledarna som sitter bakom kulisserna har påmint om att det krävs försiktighet. Inte genom fina tal i parlamentet, utan av arbetarnas raseri, försöket till generalstrejk (trots att det ända från början kvävdes av Jouhaux' byråkrati), och senare av lokala uppror (Toulon, Brest...). Detta lade lite band på fascisterna, och radikalerna andades lite lättare. *Le Temps* hade redan i en rad artiklar rusat åstad och erbjudit hand och hjärta åt den ”unga generationen”, men upptäckte nu på nytt den liberala regimens överlägsenhet, eftersom den var mest i harmoni med Frankrikes kynne. På så sätt upprättades en instabil, oäkta övergångsregim, som inte är i harmoni med Frankrikes kynne utan med Tredje republikens nedgång. Det mest uppenbara med denna regim är dess *bonapartistiska* drag: den är självständig från partier och program, krossar den parlamentariska lagstiftningen med undantagstillstånd, och höjer sig ovan de stridande lägren, det vill säga ovanför nationen, som en regering förklädd till ”skiljedomare”. Doumergues, Flandins och Laval's ministärer utgjorde små variationer på samma tema, och i alla tre deltog de komprometterade och eländiga radikalerna. När Sarrautministären installerades slog Leon Blum (som har perspektiv med två istället för tre dimensioner) fast: ”På det parlamentariska planet har de sista spåren från 6 februari sopats undan.” (*Le Populaire*, 2 februari 1936.) Vanligtvis kallas detta att tvätta skuggan av en vagn med skuggan av en borste. Som om det överhuvudtaget är möjligt att ”på det parlamentariska planet” avskaffa pressen från finanskapitalets väpnade avdelningar! Som om Sarraut kan undvika att känna denna press och darra inför den! Faktum är att regeringen Sarraut-Flandin står för en annan variant av samma halvparlamentariska ”bonapartism”, bara lite mer till ”vänster”. I ett svar på anklagelsen att han hade vidtagit godtyckliga åtgärder, gav Sarraut själv det bästa svaret till parlamentet. Han sa: ”Om mina åtgärder är godtyckliga så beror det på att jag ska vara skiljedomare.” Dessa ord skulle inte ha låtit illa ens om de uttalats av Napoleon III. Sarraut känner sig inte som sändebud för ett visst makthavande parti, eller block av partier, utan som en skiljedomare som står ovanför klasser och partier, i enlighet med bonapartismens lagar.

* * * *

Skärpningen av klasskampen, och i synnerhet det faktum att reaktionens väpnade band uppträdde öppet, orsakade en liknande omvälvning bland arbetarorganisationerna. Socialistpartiet hade fredligt spelat rollen som Tredje republikens reservhjul, men fann sig nu tvingat att halvt om halvt avsäga sig sin tradition att bilda karteller, och till och med bryta med sin högerflygel (”förnyarna” [Neos]). Samtidigt avslutade kommunisterna en rakt motsatt utveckling, men i oändligt större skala. Under flera år hade dessa herrar febrigt yrat om barrikader, erövra gatorna och så vidare (även om deras feber främst stannade vid ord). När de efter 6 februari hade insett att situationen hade tagit en allvarlig vändning, ilade dessa specialister på barrikader snabbt åt höger. Det är en vanlig reflex-handling bland skrämde frasmakare, och den sammanföll på ett högst fördelaktigt sätt med sovjetdiplomatiens nya internationella inriktning.

Kreml pressades av hotet från Hitlertyskland och deras politik vände sig mot Frankrike. Status quo – i internationella förhållanden! Status quo – i den franska regimens inrikespolitiska förhållan-

den! Förhoppningar om revolution? Hjärnspeken! I regel hänvisar Kremls ledande kretsar med avsky till den franska kommunismen. Man måste hänga sig fast vid det som är, annars blir saker och ting bara värre. Det går inte att tänka sig en parlamentarisk demokrati i Frankrike utan radikallerna. De måste ha stöd av socialisterna. Kommunisterna måste beordras att inte förhindra ett block mellan Blum och Herriot. Om möjligt måste kommunisterna själva gå med i blocket. Inga uppskakande händelser, inga hot! Det har varit Kremls inriktning.

De franska borgerliga partierna vägrar tro på Stalin när han förnekar världsrevolutionen. Onödig försiktighet! Blind godtrogenhet är naturligtvis inte någon fördel inom politiken. Men blind misstro är inte bättre. Man måste kunna jämföra ord och handlingar, och man måste kunna känna igen en tioårig allmän utvecklingstendens. Stalins politik bestäms av den privilegierade sovjetbyråkratins intressen, och den har blivit helt igenom konservativ. Den franska borgarklassen har alla skäl att sätta sin tilltro till Stalin. Än mindre skäl för det franska proletariatet att göra det.

Under den enade fackföreningskongressen i Toulouse gav "kommunisten" Racamond en i sanning odödlig formulering av Folkfrontens politik: "Hur ska man komma över Radikalpartiets ångslan?" Hur ska man komma över borgarklassens rädsla för proletariatet? Mycket enkelt: de hemska revolutionärerna måste kasta bort kniven mellan tänderna, de måste sätta pomada i håret och lägga sig till med ett leende som hos en kurtisan. Resultat kommer att bli Vaillant-Couturier – den senaste modellen. Under attack från de pomaderade "kommunisterna", som av alla krafter föste socialister som var på väg åt vänster tillbaka åt höger, blev Blum än en gång tvungen att ändra kurs, lyckligtvis i en invand riktning. På så sätt uppstod Folkfronten – samfundet för att försäkra bankrutta radikaler på arbetarorganisationernas bekostnad.

Det går inte skilja på radikalerna och frimurarna. När vi har sagt det så har vi sagt allt. När deputeradekammaren debatterade fascistbanden mindes herr Xavier-Vallat att Trotskij en gång hade "förbjudit" de franska kommunisterna att delta i frimurarlogerna. Herr Jammy Schmidt, som vi tror är auktoritet på området, förklarade genast detta påbud med att det inte går att förena den "fria själen" med den despotiska bolsjevismen. Vi tänker inte diskutera detta med herr radikaldeputerad. Men vi anser fortfarande att en arbetarrepresentant som söker inspiration eller tröst i den fadda klassamarbetande frimurarkulten inte förtjänar det minsta förtroende. Det var ingen slump att kartellen kompletterades med att socialisterna deltog i frimurarlogernas komedi. Nu har tiden kommit då även ångerfulla kommunister ska iklä sig detta förkläde! De nyss omvända eleverna kommer apropå det att kunna tjäna kartellens gamla herrar bekvämare i förkläden.

Men, säger man till oss med viss indignation, Folkfronten är ingen kartell utan en massrörelse. Det saknas naturligtvis inte uppblåsta definitioner, men det förändrar inte sakernas tillstånd. Kartellens uppgift har alltid varit att *bromsa* massrörelsen, och leda in den i klassamarbetets kanaler. Det är precis Folkfrontens uppgift. Skillnaden mellan dem – och den är inte oviktig – är att den traditionella kartellen användes under en för den parlamentariska regimen jämförelsevis lugn och stabil period. Men nu, när massorna är otåliga och explosiva, behövs en kraftigare broms, med deltagande av "kommunisterna". Gemensamma möten, parader, eder, sammanblandning av kommunismens och Versailles' fanor, väsen, tumult, demagogi – allt tjänar det samma syfte: att kuva och demoralisera massrörelsen.

När Sarraut rättfärdigade sig inför kammarens höger, deklarerade han att hans små eftergifter till Folkfronten bara var regeringens *säkerhetsventil*. En sådan öppenhet kan förefalla oförsiktig. Men den möttes av våldsamma applåder från yttersta vänsterns bänkar. Det fanns alltså ingen anledning för Sarraut att vara blyg. Hursomhelst lyckades han, kanske inte medvetet, ge en klassisk definition av Folkfronten: en säkerhetsventil för massrörelsen. Herr Sarraut lyckas alltid med sina aforismer!

Utrikespolitiken är en fortsättning på inrikespolitiken. Efter att först helt och hållet ha förkastat proletariats ståndpunkter, så antar Blum, Cachin och company under täckmantel av ”gemensam säkerhet” och ”internationell lag”, den nationella imperialismens ståndpunkt. De förbereder precis samma stövelslickande politik som de genomförde 1914-1918, och lägger bara till frasen ”för att försvara Sovjetunionen”. Men under åren 1918-23, då sovjetdiplomatin också tvingades till kraftiga kursförändringar och slöt flera överenskommelser, vågade inte en enda av Kommunistiska internationalens sektioner ens tänka tanken att bilda ett block med sin egen borgarklass! Är det inte bevis nog på hur allvarligt det är att Stalin förkastar världsrevolutionen?

Samma motiv som fick Kominterns ledning att suga på den döende ”demokratins” spenar, fick den att upptäcka Nationernas förbunds ärorika uppenbarelse, och det vid en tidpunkt då man redan hörde dödsrosslingarna från den. Så skapades en gemensam plattform för radikalernas och Sovjetunionens utrikespolitik. Folkfrontens inrikespolitiska program är ett hopkok av allmängods, som tillåter lika liberala tolkningar som Genève-konventionen. Programmets innebörd är att lämna allt vid det gamla. Samtidigt vägrade massorna att acceptera det gamla: däri har vi kärnan till den politiska krisen.

Blum, Paul Faures, Cachin och Thorez avväpnar proletariatet politiskt främst därför att de är rädda att arbetarna ska beväpnas fysiskt. Dessa herrars agitation skiljer sig inte på något sätt från prästernas predikningar om de moraliska principernas överlägsenhet. Folkfrontens nuvarande deputerade, senatorer och borgmästare betraktar Engels (som lärde att frågan om statsmakten är frågan om de väpnade trupperna) och Marx (som såg upproret som en konst) som medeltida barbarer. *Le Populaire* har hundratals gånger tryckt en teckning på en naken arbetare som säger: ”Ni kommer att lära er att våra bara händer är kraftfullare än era batonger.” Vilket överlägset förakt för militär teknik! Till och med abessiniern Negus har i denna fråga en mer progressiv inställning. För dessa personer existerar tydligen inte omvälvningarna i Italien, Österrike och Tyskland. Kommer de att sluta sjunga de ”bara händernas” lov när de la Rocque sätter handbojor på dem? Ibland är det synd att herrarnas Ledare inte kan få göra dessa erfarenheter själva, utan att blanda in massorna!

Ur den borgerliga regimen synvinkel är Folkfronten en episod i radikalismens och fascismens kamp om storkapitalets uppmärksamhet och gunst. Med den teatraliska förbrödringen med socialister och kommunister vill radikalerna visa sin herre att det inte är så illa med regimen som högern påstår, att faran för revolution inte alls är så stor, att till och med Vaillant-Couturier har bytt ut kniven mot ett hundkoppel, att det går att hålla de arbetande massorna i schack med hjälp av de tämjda ”revolutionärerna”, och att det på så sätt går att rädda det parlamentariska systemet från skeppsbrott.

Det är inte alla radikaler som tror på denna manöver. De mest stabila och inflytelserika bland dem leds av Herriot, och väljer att inta en avvaktande hållning. Men när det kommer till kritan har de inget att föreslå. Parlamentarismens kris är framförallt en förtroendekris bland radikalismens väljare. Tills dess man upptäcker en metod att föryngra kapitalismen finns det inte, och kan det heller inte finnas, något sätt att rädda Radikalpartiet. Det kan bara väljas mellan två sorters politisk död. Inte ens relativa framgångar i de förestående valen kan undvika eller ens längre skjuta upp ett sammanbrott.

Socialistpartiets ledare är de mest sorglösa politikerna i Frankrike, och de besvärar sig inte med att studera Folkfrontens sociologi. Ingen kan lära något av Leon Blums ändlösa monologer. Kommunisterna är enormt stolta över sitt initiativ att samarbeta med borgarklassen, och ser Folkfronten

som en allians mellan proletariatet och medelklasserna. Vilken parodi på marxismen! Radikalpartiet är ingalunda småbourgeoisins parti. Inte heller är det ett ”block mellan mellan- och småbourgeoisin” som *Pravda* så idiotiskt har definierat det. Mellanbourgeoisin suger inte bara ut småbourgeoisin ekonomiskt, utan även politiskt, och den är själv finanskapitalets agent. Att ge en politisk hierarki som grundas på utsugning den neutrala benämningen ”block” är att göra verkligheten till åtlöje. En ryttare till häst är inte ett block mellan en man och en häst. Herriot-Daladier sträcker sina rötter djupt ned i småbourgeoisin, och till och med delvis i arbetarmassorna, för att i det kapitalistiska samhällets intressen lugna och lura dem. Radikalerna är den franska imperialismens demokratiska parti – varje annan definition är en lögn.

Det kapitalistiska systemets kris avväpnar radikalerna, tar ifrån dem deras traditionella medel att lugna småbourgeoisin. ”Medelklasserna” börjar känna, om än inte förstå, att det inte går att rädda situationen med futtiga reformer, att man på ett djärvt sätt måste krossa det existerande systemet. Men radikalismen och djärvhet är lika oförenliga som eld och vatten. Fascismen frodas framförallt på småbourgeoisins ökande misstro mot radikalismen. Utan att överdriva kan man säga att Frankrikes politiska öde under den kommande perioden till stor del kommer att avgöras på det sätt på vilket radikalismen krossas, och vilka som kommer att ärva dem, det vill säga få inflytandet över småbourgeoisin: fascismen eller proletariatets parti.

* * * *

En grundläggande självklar sanning inom den marxistiska strategin är att förbundet mellan proletariatet och städernas och landsbygdens småfolk bara kan komma till stånd genom oförsonlig kamp mot småbourgeoisins traditionella parlamentariska representanter. För att få bönderna att sluta upp på arbetarnas sida måste man dra dem från radikalpolitikerna, som kuvar bönderna under finanskapitalet. I motsats till detta kan Folkfronten, som är en sammanslutning mellan arbetarbyråkratin och medelklassernas värsta politiska utsugare, bara ta död på massornas tilltro till den revolutionära vägen och driva dem i armarna på den fascistiska kontrarevolutionen.

Otroligt nog försöker vissa cyniker rättfärdiga Folkfrontens politik med hjälp av citat från Lenin, som, om ni ursäktar, visade att det inte går att klara sig utan ”kompromisser” och i synnerhet inte utan överenskommelser med andra partier. Det har blivit en vana bland Kominterns nuvarande ledare att göra Lenin till åtlöje: de trampar på de lärdomar som bolsjevikpartiets byggmästare har dragit, och reser sedan till Moskva för att knäböja framför hans mausoleum.

Lenin inledde sin bana i Tsarrysland, där inte bara proletariatet, bönderna och de intellektuella stod i motsättning till den gamla regimen, utan även stora delar av borgarklassen. Om Folkfrontens politik hade något som helst berättigande, så skulle man tro att det främst skulle vara i ett land där man ännu behövde genomföra den borgerliga revolutionen. Men herrar förfalskare måste vara mycket skickliga om de kan peka på i vilket skede och under vilka förhållanden bolsjevikpartiet i Ryssland byggde något som ens liknade Folkfronten. Låt dem anstränga sin inbillningsförmåga och söka bland de historiska dokumenten!

Visserligen slöt bolsjevikerna praktiska överenskommelser med revolutionära småborgerliga organisationer, till exempel om gemensamma illegala transporter av revolutionär litteratur, och ibland för att slå tillbaka de Svarta hundradena. Under vissa förhållanden ingick de vid valen till duman valkarteller med mensjevikerna eller socialistrevolutionärerna under den andra valomgången. Men det är allt. Inga gemensamma program, inga gemensamma permanenta institutioner, och de upphörde aldrig att kritisera sina tillfälliga allierade. Sådana tillfälliga överenskommelser och kompromisser, som strikt begränsas till praktiska mål – och Lenin talade aldrig om något annat – har absolut ingenting gemensamt med Folkfronten. Den är en blandning av olika organisationer,

en långvarig allians mellan olika klasser, som för en hel period – och vilken period! - är bundna av ett gemensamt program och en gemensam politik, bestående av parader, högtidliga tal och rökridåer. Vid första bästa svårare prövning kommer Folkfrontens politik att falla i bitar, och det kommer att uppstå djupa sprickor i alla dess ingående delar. Folkfrontens politik är förräderiets politik.

Bolsjevismens regel när det handlar om block lyder: *gå var för sig, slå tillsammans!* Kominterns nuvarande ledning har som regel: *gå tillsammans för att bli krossade var för sig.* Låt dessa herrar hålla sig till Stalin och Dimitrov, men låt Lenin vara i fred!

Det är med indignation man läser de skrytsamma ledarnas deklamationer, där de påstår att Folkfronten har "räddat" Frankrike från fascismen. Med detta vill de bara säga att ömsesidig uppmuntran "räddade" de skrämde hjältarna från sin egen överdrivna skräck. För hur länge? Mellan Hitlers första uppror och hans maktövertagande förflöt ett decennium av täta upp- och nedgångar. På den tiden tillkännagav Tysklands Blum och Cachin också mer än en gång att de hade "besekrat" nationalsocialismen. Vi vägrade tro på dem, och vi misstog oss inte. Men denna erfarenhet har inte lärt Wels' och Thälmanns franska kusiner någonting. Förvisso deltog inte de tyska kommunisterna i folkfronten mellan socialdemokratin, den borgerliga vänstern och den katolska centern ("förbundet mellan proletariatet och medelklasserna"!). Under den perioden förkastade Komintern till och med kampöverenskommelser mellan arbetarorganisationerna mot fascismen. Resultatet är välbekant. Även om vi har den största sympati för Thälmann, som har fängslats av bödlarna, så kan den inte hindra oss från att säga att hans politik, det vill säga Stalins politik, gjorde mer för Hitlers seger än Hitlers egen politik. Nu har Komintern vänt ut och in på sig själv, och driver i Frankrike samma välkända politik som socialdemokratin gjorde i Tyskland. Är det verkligen så svårt att förutsäga resultatet?

Oavsett hur det går i de kommande parlamentsvalen, så kommer de inte *av sig själva* att på något dramatiskt sätt förändra situationen. När det kommer till kritan står väljarna inför valet mellan en skiljedomare av Laval's typ och en av Herriot-Daladiers typ. Men eftersom Herriot har samarbetat fredligt med Laval, och Daladier har stött båda två, så är skillnaden mätt med de historiska uppgifternas måttstock obetydlig.

Att låtsas att Herriot-Daladier klarar av att förklara krig mot de "200 familjer" som styr Frankrike är att på ett skamligt sätt lura folket. De 200 familjerna hänger inte i luften, utan är kronan på finanskapitalets system. För att klara av de 200 familjerna måste man störta den ekonomiska och politiska regim, som Herriot och Daladier är lika intresserade att behålla som Flandin och de la Rocque. Det handlar inte, som *l'Humanité* vill låta påskina, om att "nationen" kämpar mot en handfull magnater, utan om proletariatets kamp mot borgarklassen. Det rör sig om klasskamp, och den kan bara lösas med hjälp av en revolution. Folkfrontens strejkbryteri har blivit det främsta hindret på denna väg.

Det är på förhand inte möjligt att säga hur länge till de halvt parlamentariska, halvt bonapartistiska regeringarna kommer att efterträda varandra i Frankrike, och vilka stadier landet kommer att passera under den kommande perioden. Det beror på de internationella och nationella ekonomiska cyklerna, på hur stabila den italienska och tyska fascismen är, på händelseutvecklingen i Spanien, och sist men inte minst på hur medvetna och aktiva det franska proletariatets avancerade delar är. Den vacklande francen kan påskynda upplösningen. Den kan skjutas upp av ett närmare samarbete mellan Frankrike och England. Hursomhelst kan "demokratins" dödskamp dra ut mycket längre på tiden än vad Brüning-Papen-Schleiders förfascistiska period varade i Tyskland. Men trots allt är det dess dödskamp. Demokratin kommer att sopas undan. Frågan är bara: av vem?

Antingen är kampen mot de "200 familjerna", fascismen och kriget, och för fred, bröd och frihet och andra underbara saker en bluff, eller så handlar det om en kamp för att störta kapitalismen. Frankrikes arbetare står inför frågan om ett revolutionärt maktövertagande, inte som ett fjärran mål, utan som en uppgift för den kommande perioden. Samtidigt förkastar de socialistiska och kommunistiska ledarna inte bara en revolutionär mobilisering av proletariatet, utan motarbetar den också med all kraft. Alltmedan de umgås vänskapligt med borgarklassen, så förföljer och utesluter de bolsjevikerna. Så mycket hatar och fruktar de revolutionen! Under dessa förhållanden spelar pseudo-revolutionärer som Marceau Pivert den värsta av roller. De lovar att störta borgarklassen, men bara med Leon Blums tillstånd! Den franska arbetarrörelsens inriktning under de senaste tolv åren har satt skapandet av ett nytt revolutionärt parti på dagordningen.

Att spekulera i om det finns "tillräckligt" med tid för detta skapande är meningslöst. Historien har outtömliga reserver av olika varianter, historiska former, stadier, accelerationer och inbromsningar. Under inverkan av ekonomiska svårigheter kan fascismen försöka för tidigt och lida nederlag. Det skulle ge en längre andhämtningspaus. Å andra sidan kan den avvakta alltför länge och därmed öka de revolutionära organisationernas chanser. Folkfrontens motsättningar kan leda till att den faller i bitar innan fascismen har kunnat gå på offensiven. Det skulle leda till en period av omgrupperingar och splittringar av arbetarpartierna och en snabb sammanslagning av den revolutionära förtruppen. Spontana massrörelser som de i Toulon och Brest kan sprida sig och ge den revolutionära hävstången en stabil stödjepunkt. Inte ens en seger för fascismen, som teoretiskt sett inte är utesluten, innebär att den kommer att regera i tusen år som Hitler säger, och det är inte ens säkert att den kan sitta lika länge vid makten som Mussolini. Fascismens skymning skulle sänka sig över Frankrike, i Italiens och Tysklands efterföljd. Att under dessa de allra minst gynnsamma villkor bygga ett revolutionärt parti, är ett sätt att föra hämndens timme närmare. De besserwisserstyper som skyggar för de oundvikliga uppgifterna med orden "förhållandena är inte mogna ännu" avslöjar bara att de inte är situationen vuxen.

Frankrikes och hela världens marxister måste på sätt och vis börja om från början, men på en oändligt högre historisk nivå än sina föregångare. Till en början kommer det att bli mycket svårt att göra framsteg, på grund av Kommunistiska internationalens fall, som är mycket mer avskryvbart än socialdemokratins fall 1914. Nya styrkor rekryteras sakta, i hård kamp mot enhetsfronten mellan arbetarklassens reaktionära och patriotiska byråkrati. Men å andra sidan innebär dessa svårigheter, som inte drabbar proletariatet av en slump, en viktig förutsättning för att på rätt sätt välja ut och härda det nya partiets och den nya internationalens första styrkor.

Bara en mycket liten del av Kominterns kader inledde sin skolning före kriget, före oktoberrevolutionen. Nästan utan undantag står de nu alla utanför Kommunistiska internationalen. De näst äldsta medlemmarna gick med efter den segerrika oktoberrevolutionen. Det var mycket enklare. Men även av denna andra grupp är bara en liten del kvar inom Komintern. Den överväldigande delen av Kominterns nuvarande kader anslöt sig inte till det bolsjevikiska programmet och den revolutionära fanan, utan till sovjetbyråkratin. Dessa personer är inte kämpar utan fogliga funktionärer, adjutanter, springpojkar. Därför faller Tredje internationalen så ärolöst samman mitt under en historisk situation som är mycket rik på revolutionära möjligheter.

Fjärde internationalen reser sig på sina tre föregångares axlar. Den utsätts för slag framifrån, från sidorna och bakifrån. Karriärister, ynkryggar, kalkborgare har ingenting i våra led att göra. Den lilla del sekterister och äventyrspolitiker som till en början är oundvikliga, kommer allteftersom rörelsen växer att sällas bort. Låt pedanter och skeptiker skaka på huvudet över "små" organisationer som ger ut "små" tidningar och utmanar hela världen. Verkliga revolutionärer kommer föraktfullt att gå förbi pedanterna och skeptikerna. Även oktoberrevolutionen började en gång i sin linda...

De stora ryska partierna, socialistrevolutionärerna och mensjevikerna, som tillsammans med kadeterna utgjorde den ryska "Folkfronten", krossades på några månader till stoft under slagen från en "handfull fanatiska" bolsjeviker. Den tyska socialdemokratin, det tyska kommunistpartiet och den österrikiska socialdemokratin kom senare att krossas under fascismens slag. Under den epok som närmar sig för folken i Europa, kommer arbetarklassen att göra sig av med all tvetydighet och ruttighet utan att lämna kvar ett enda spår. Jouhaux, Citrine, Blum, Cachin, Vandervelde och Caballero är bara spöken. En efter en kommer Andra och Tredje internationalens sektioner att nesligt lämna scenen. Det är oundvikligt med en omgruppering inom arbetarnas led. Det går endast att segra med hjälp av bolsjevismens metoder, och det är till dessa denna bok tillägnas.

26 mars 1936

V Det avgörande skedet.

Det har skett en avsevärd ökning av händelsernas tempo i Frankrike. Hittills har vi varit tvungna att bedöma situationens *förrevolutionära* karaktär på grundval av teoretiska analyser och enskilda politiska symptom. Nu talar fakta för sig själva. Utan att vara rädda för överdrifter kan vi säga att det i Frankrike bara finns två partiledningar som inte kan se och förstå, eller vägrar att inse hur djup den revolutionära krisen är. Det är "socialisterna" och "kommunisterna". Vi borde naturligtvis lägga till de "oberoende" fackföreningsledarna. Arbetarmassorna tar till direkta handlingar och skapar på så sätt en revolutionär situation. Borgarklassen är dödligt förskräckt för händelseutvecklingen. Bakom kulisserna, mitt för näsan på regeringen, vidtar den åtgärder för att försvara och rädda sig själv, för att luras, krossa och kräva en blodig hämnd. Bara de "socialistiska" och "kommunistiska" ledarna fortsätter att babbla om Folkfronten, som om klasskampen inte redan har rivit ner deras usla korthus.

Blum säger: "Landet har givit Folkfronten sitt mandat, och vi kan inte överskrida ramarna för detta mandat." Blum lurar sitt eget parti, och tänker lura proletariatet. Stalinisterna (de kallar sig fortfarande "kommunister") hjälper honom. Faktum är att socialisterna och kommunisterna har använt valmaskinens alla knep och snaror för att våldföra sig på de arbetande massorna, till förmån för en allians med den borgerliga radikalismen. Krisens innersta politiska väsen är att *folket äcklas av radikalerna och deras Tredje republik*. Fascisterna försöker utnyttja detta. Men vad har socialisterna och kommunisterna gjort? De har inför folket ställt upp som radikalernas garant. De har framställt radikalerna som förtalade oskulder. De har försäkrat arbetarna och bönderna att räddningen ligger... hos Daladiers ministär. Det var hela valkampanjens ledmotiv. Hur svarade massorna? Med att ge kommunisterna, i egenskap av den yttersta vänstern, oerhört många fler röster och parlamentsplatser. Massorna har fortfarande inte insett de svängningar och sicksackmanövrar som sovjetdiplomatins legoknektar genomför, eftersom massorna inte har prövat dem i verkligheten. *Massorna lär sig bara genom handling, de har inte tid med teoretiska studier*. När en och en halv miljon väljare röstar på kommunisterna, så vill de säga: "Vi vill att ni gör samma sak i Frankrike som de ryska bolsjevikerna gjorde i sitt land 1917." Det är vad befolkningens mest aktiva del, de som kan kämpa och garantera Frankrikes framtid, vill. Det är valets första lärdom.

Trots den ganska stora utbrytningen av "förnyare", har socialisterna i stort sett behållit sin gamla röstsiffra. Även här gav massorna sina "ledare" en präktig läxa. "Förnyarna" ville till varje pris ha en kartell, det vill säga samarbete med den republikanska borgarklassen i namn av att rädda "republiken" och få den att blomstra. De bröt med socialisterna just på denna fråga, och ställde upp mot dem i valet. Väljarna vände "förnyarna" ryggen. För två år sedan förutsade vi att den kommande politiska utvecklingen i första hand skulle krossa de smågrupper som närmade sig radikalerna. I konflikten mellan socialisterna och "förnyarna" har massorna fördömt och förkastat de mest systematiska och beslutsamma, mest högljudda förespråkarna för en allians med borgarklassen. Det är valets andra lärdom.

Socialistpartiet är inget arbetarparti vare sig i sin politik eller till sin sociala sammansättning. Det är de nya medelklassernas (ämbetsmän, tjänstemän, etc) och delvis småbourgeoisins och arbetararistokratins parti. Utan tvekan skulle en ordentlig analys av valresultatet visa att socialisterna förlorade en betydande del arbetare och fattigbönder till kommunisterna, medan de vann stora delar av medelklasserna från radikalerna. Det betyder att småbourgeoisin går åt vänster, bort från radikalerna och mot socialisterna och kommunisterna, medan grupper av mellan- och storbourgeoisin går från radikalerna åt höger. Omgrupperingarna sker längs klasslinjerna och inte längs

”Folkfrontens” konstgjorda linjer. Krisens revolutionära karaktär visar sig i att de politiska förhållandena snabbt polariseras. Det är den tredje grundläggande lärdomen.

Väljarna har alltså uttryckt sin vilja – så långt detta nu är möjligt i den parlamentariska tvångströjan – och det är inte för Folkfrontens politik utan mot den. Visserligen förvrängde socialisterna och kommunisterna arbetarnas politiska vilja ännu mer genom att under den andra valomgången dra tillbaka sina kandidater till förmån för de borgerliga radikalerna. Trots det gick radikalerna stukade ur prövningen, och förlorade en tredjedel av sina parlamentsplatser. *Le Temps* skriver: ”Det beror på att de har gått i koalition med revolutionärer.” Daladier replikerar: ”Utan Folkfronten hade vi förlorat ännu fler röster.” Daladier har alldeles rätt. Om socialisterna och kommunisterna hade drivit en klasspolitik, det vill säga kämpat för en allians mellan arbetarna och de halvproletära elementen i staden och på landsbygden, en allians som riktades mot hela borgarklassen inklusive dess ruttna radikala flygel, så hade de fått betydligt fler röster, och radikalerna hade förvandlats till en obetydlig grupp i riksdagen.

Alla politiska fakta visar att det inte finns någon grund för Folkfronten, varken i Frankrikes samhällsförhållanden eller i massornas politiska stämningar. Politiken är påtvingad uppifrån: från den radikala borgarklassen, från socialistiska affärsmän och karriärister, från sovjetdiplomaterna och deras ”kommunistiska” lakejer. Tillsammans har de möjliggjort detta med hjälp av det mest oärliga av alla valsystem, för att lura och politiskt plundra massorna och förvränga deras verkliga vilja. Till och med under dessa förhållanden lyckades massorna ändå uttrycka sin vilja: inte en koalition med radikalerna utan stärkt arbetarna mot borgarklassen i sin helhet.

Om revolutionära kandidater hade ställt upp i den andra valomgången i alla de valdistrikt där socialisterna och kommunisterna drog sig tillbaka till förmån för radikalerna, så hade de utan tvivel fått en betydande mängd röster. Det är olyckligt att inte en enda organisation var förmögen till ett sådant initiativ. Det visar att de revolutionära grupperna inte hänger med i händelseutvecklingen utan föredrar att vända kappan efter vinden och slingra sig undan istället för att agera. Det är en sorglig situation. Men massornas allmänna inriktning är helt klar.

Socialisterna och kommunisterna gjorde allt för att bereda vägen för Herriots regering – i sämsta fall Daladiers regering. Vad gjorde massorna? De *tvångade* Blumregeringen på socialisterna och kommunisterna. Är det inte en röst direkt riktad mot Folkfrontens politik?

Eller krävs det mer bevis? Demonstrationen till minne av kommunarderna överträffade alla tidigare demonstrationer i Paris i år. Ändå hade inte och kunde inte radikalerna ha något med denna demonstration att göra. Paris' arbetarmassor har med oförliknelig politisk instinkt visat sin beredskap att komma i flerdubbelt antal när de inte är tvungna att tolerera en avskyvärd förbrödning mellan sina ledare och de borgerliga utsugarna. Den mäktiga demonstrationen 24 maj är det arbetande Paris' mest övertygande och oföränderliga förkastande av Folkfrontens politik.

”Men ett parlament utan Folkfronten, där socialister och kommunister hursomhelst inte skulle få majoriteten, skulle vara dött”, och radikalerna skulle – fasa över alla fasa! - drivas i ”armarna på reaktionen”. Detta resonemang är värdigt de feiga brackor som står i ledningen för Socialist- och Kommunistpartierna. *Att parlamentet är livlöst är en oundviklig följd av krisens revolutionära karaktär.* I viss mån går det att dölja denna livlöshet med en rad politiska bedrägerier, men så småningom kommer den att avslöjas i alla fall. För att inte driva de in i mörken reaktionära radikalerna i ”armarna på reaktionen”, måste man tillsammans med radikalerna försvara kapitalismen. Detta och endast detta är Folkfrontens uppdrag. Men arbetarna hindrar dem.

* * * *

Parlamentet är dött därför att det inte finns någon utväg längs den parlamentariska vägen. Med

den fina revolutionära instinkt som kännetecknar de franska arbetarna har de än en gång osvikligt tagit fasta på detta drag hos situationen. De första varningssignalerna kom i Toulon och Brest. Soldaternas protester mot *Rabiot* (förlängningen av tjänstgöringstiden) var den allra farligaste formen av massaktion mot den borgerliga samhällsordningen. Slutligen, samtidigt som Socialistpartiets kongress enhälligt (tillsammans med den tomma pratmakaren Marceau Pivert) antog "Folkfrontens" mandat och gav det till Leon Blum, under de dagar då Blum synade sig själv i spegeln från alla håll, gjorde regeringsgester och regeringsupprop i förväg, och kommenterade dem i artiklar som alltid hade mycket att säga om Blum men aldrig något om proletariatet – just under dessa dagar rullade en mäktig strejkvåg, en verklig vårfloed av strejker över Frankrike. Trots att de saknade ledarskap lyckades arbetarna djärvt och säkert avbryta arbetet och ockupera fabriker.

Kapitalismens nya polis, Salengro, hann knappt komma till makten innan han (precis som Herriot, Laval, Tardieu eller de la Rocque skulle ha gjort) skyndade sig att förkunna att han skulle skydda "samhällsordningen mot anarki". Denne man kallar den kapitalistiska anarkin för ordning. Han kallar kampen för ett socialistiskt samhälle för anarki. Med sina fredliga ockupationer av fabriker och fabriksanläggningar säger arbetarna: "Vi vill bli herrar i de byggnader där vi hittills bara varit slavar."

Leon Blum är dödsförskräckt och vill skrämman arbetarna. Han säger: "Jag är ingen Kerenskij, och även om så vore fallet kommer det ingen Lenin och ersätter Kerenskij, utan någon annan." Man skulle kunna tro att den ryske Kerenskij hade förstått Lenins politik, eller hade förutsett hans ankomst. Faktum är att Kerenskij, som är förvillande lik Blum, brukade försäkra arbetarna, att om han skulle förlora makten så skulle inte bolsjevismen komma till makten, utan "någon annan". Precis på den punkt där Blum försöker skilja sig från Kerenskij, där apar han slaviskt efter honom. Men det är sant att om det skulle hänga på Blum så bereder han vägen för fascismen och inte för proletariatet.

Det mest kriminella och avskyvärda i denna situation är kommunisternas agerande: de har lovat ett orubbligt stöd till Blumregeringen utan att gå med i den. "Vi är alltför hemska revolutionärer", säger Cachin och Thorez, "vi skulle kunna skrämman livet ur våra radikala kollegor. Det är bäst att vi stannar utanför regeringen." Att regera bakom kulisserna är tio gånger farligare än att göra det öppet och tydligt. Faktum är att kommunisterna vill upprätthålla sin täckmantel av självständighet utåt, för desto bättre kunna underordna massorna under Folkfronten, det vill säga under kapitalismens disciplin. Men även här står klasskampen i vägen. Utan nåd har en enkel och ärlig massstrejk krossat Folkfrontens mysterier och mystifieringar. Folkfronten har redan fått sin dödsstöt. Från och med nu kan den bara dö en långsam död.

Det finns ingen utväg längs parlamentarismens väg. Blum kommer inte att kunna uppfinna något krut, eftersom han är rädd för det. Folkfrontens intriger kan bara förlänga parlamentarismens döds-kamp och ge de la Rocque tid att förbereda nya och kraftigare slag... om inte revolutionärerna förekommer honom.

Efter 6 februari hade vissa otåliga kamrater uppfattningen att *uppgörelsen* skulle äga rum "imorgon", och att det av det skälet var nödvändigt att genomföra någon sorts mirakel. En sådan "politik" kunde bara tvinga fram äventyrliga aktioner och sicksackmanövrar, som i betydande grad har bromsat det revolutionära partiets tillväxt. Det går inte att ta tillbaka den tid som gått förlorad, för det finns inte mycket tid kvar. Det går inte ens idag att bestämma något datum. Men efter den stora strejkvågen kan händelserna bara utvecklas mot revolution eller mot fascism. Den organisation är inte värdig namnet revolutionär som inte kan hitta sig en bas i den nuvarande strejkrörelsen, som inte kan förena sig med de kämpande arbetarna. Medlemmarna i en sådan organisation borde söka sig en plats på fattighuset eller i frimurarlogerna (under Marceau Piverts

beskydd)!

I Frankrike finns massor av damer av båda könen, ex-kommunister, ex-socialister, ex-syndikalister, som lever en grupp- eller klickexistens, utbyter intryck i slutna rum, och tycker att tiden ännu inte är mogen för deras upplysta deltagande. ”Det är fortfarande för tidigt.” När de la Rocque har anlant kommer de att säga: ”Nu är det försent.” Det finns gott om sådana tänkare, speciellt inom de Upplystas Skrås vänsterflygel. Det vore brottsligt att slösa ens ett ögonblick på detta herrskap. Låt de döda begrava de döda!

Frankrikes öde avgörs idag inte i parlamentet, inte på de försonliga tidningarnas redaktioner (varken de reformistiska eller stalinistiska), och inte bland skeptiker, grinollar och frasmakare. Frankrikes öde avgörs på fabrikerna, där en väg ur kapitalismens anarki har pekats ut i handling. Revolutionärernas plats är på fabrikerna!

De eklektiska hopkokerna från Kominterns senaste kongress jämställer koalitionen med radikalerna med att skapa aktionskommittéer, det vill säga frön till sovjeter. Dimitrov och hans inspiratörer tror på allvar att det går att kombinera klassamarbete och klasskamp, ett block med borgarklassen med proletariatets kamp om makten, vänskap med Daladier med att bygga sovjeter. De franska stalinisterna har bytt namn på aktionskommittéerna och kallar dem Folkfrontskommittéer, och tror att de i och med det skulle kunna göra revolutionär kamp förenlig med att skydda den borgerliga demokratin. De pågående strejkerna krossa denna bedrövlige illusion. Radikalerna fruktar strejkerna. Socialisterna fruktar radikalernas rädsla. Kommunisterna fruktar bådars rädsla. Det enda som kan förverkliga kommittéernas paroller är en verkligt revolutionär organisation som är orubbligt hängiven massorna, deras sak och deras kamp. Ännu en gång har de franska arbetarna visat att de är värdiga sitt historiska rykte. Vi måste lita på dem. Sovjeterna har redan uppstått ur strejkerna. Massstrejken är en naturlig del av den proletära revolutionen. För närvarande kan aktionskommittéerna bara vara kommittéer för de strejkande som tar över fabrikerna. Aktionskommittéerna måste upp-
rätta band med varandra, mellan de olika industrierna, fabrikerna, arbetardistrikten, och städerna. De måste mötas i varje stad, i varje produktionsgrupp i regionen och slutligen i en kongress för alla aktionskommittéer i Frankrike. Det är den nya samhällsordning som måste ersätta den rådande anarkin.

5 juni 1936

VI Den franska revolutionen har börjat.

Aldrig har radion varit så värdefull som dessa dagar. Från en avlägsen by i Norge kan man följa den franska revolutionens pulsslag. Eller för att vara mer exakt, hur dessa pulsslag återspeglas i herrars ministrars, fackföreningssekreterares och andra livrädda ledares tankar och röster.

Att säga ”den franska revolutionen” kan verka överdrivet. Åh nej! Det är ingen överdrift. Det är precis på detta sätt en revolution uppstår. Allmänt sett kan inte en revolution uppstå på något annat sätt. Den franska revolutionen har börjat.

Förvisso fortsätter Leon Jouhaux (i Leon Blums fotspår) att försäkra borgarklassen att det rör sig om en rent ekonomisk rörelse inom lagens ramar. Visserligen tar de strejkande över fabriker och upprättar kontroll över cheferna och deras staber. Men man kan blunda för denna beklagliga ”detalj”. Generellt sett är det... ”fackliga och inte politiska strejker” upprepar herrarna Ledare. Men under inverkan från dessa ”opolitiska” strejker ändras landets politiska situation radikalt. Regeringen beslutar sig för att handla med en hastighet som var otänkbar bara kvällen innan. Enligt Blum är tålmod den verkliga styrkan! Kapitalisterna är oväntat tillmötesgående. Kontrarevolutionen bidar sin tid bakom ryggen på Blum och Jouhaux. Och detta mirakel åstadkoms av... ”fackliga” strejker. Vad hade då hänt om strejkerna hade varit politiska?

Åh nej, ledarna far med osanning. Fackföreningarna omfattar bara arbetare i en enskild yrkesgrupp och skiljer dem från andra yrkesgrupper. Tradeunionismen och den reaktionära syndikalismen gör allt för att hålla arbetarrörelsernas inom ramen för en yrkesgrupp. Det är faktiskt grundvalen till fackföreningsbyråkratins diktatur över arbetarklassen (den värsta av alla diktaturer!), och på samma gång är Jouhaux' och Racamonds klick i sin tur slaviskt beroende av den borgerliga staten. Den nuvarande rörelsens innersta väsen är just att den bryter med de fackliga, yrkes- och lokala gränserna, och höjer proletariats alla krav, förhoppningar och önskningar ovanför dem. Rörelsen sprider sig som en epidemi. Smittan sprids från fabrik till fabrik, från yrkesgrupp till yrkesgrupp, från distrikt till distrikt. Det verkar som om arbetarklassens samtliga skikt samtidigt svarar på ett upprop. Metallarbetarna börjar – de är förtruppen. Men rörelsens styrka är just det faktum att tätt bakom förtruppen följer klassens tunga reserver, inklusive de mest efterblivna yrkesgrupperna, eftertruppen, som herrarna parlamentariker och fackföreningsledare vanligtvis glömmer bort. Inte för inte erkände *Le Peuple* helt öppet att resningen bland vissa låglönegrupper i Paris kom som en fullständig ”övertaskning” för dem. Ändå finns det dolt i djupet på dessa de mest utsugna skikten outtömliga källor av entusiasm, osjälviskhet och mod. Att de vaknat är ett ofelbart tecken på tidvattensvågens styrka. Vi måste till varje pris nå dessa skikt.

I och med att strejkrörelsen har befriat sig från de lokala och yrkesbanden, så har den blivit skrämmande inte bara för det borgerliga samhället utan också för arbetarnas egna parlamentariska och fackliga representanter, som först och främst sysslar med att blunda för verkligheten. Enligt legenden fick Louis XIV på sin fråga, ”Vad är detta, myteri?”, följande svar från en av sina hovmän: ”Nej, ers majestät, det är en revolution.” Nu svarar borgarklassens hovmän på samma fråga: ”Nej, det är bara fackliga strejker.” Genom att lugna kapitalisterna, så lugnar Blum och Jouhaux sig själva. Men ord kommer inte att hjälpa. När dessa ord kommer i tryck kan förvisso den första strejkvågen ha ebbat ut. Utåt sett kan livet verka återgå i gamla banor. Men det förändrar ingenting. Det är inte fackliga strejker som har ägt rum. Det är inte bara strejker. Det är en *strejk*. Det är de förtrycktas uppmarsch mot förtryckarna. Det är en klassisk inledning av en revolution.

Under inverkan från händelserna återupplivas arbetarklassens tidigare erfarenheter, historien om dess förtryck, kamp och nederlag. De vaknar i medvetandet hos även den mest efterblivna proletär och driver in honom i de gemensamma leden. Hela klassen har satt sig i rörelse. Det går inte att stoppa denna enorma massa bara med ord. Kampen måste slutföras – antingen i den största av segrar eller i det hemskaste av nederlag.

* * * *

Le Temps har kallat strejken ”en övningsmanöver för revolutionen”. Det är oändligt mer seriöst än Blums och Jouhaux' uttalanden. Men även *Le Temps* definition är felaktig, eftersom den på sätt och vis är överdriven. Manövrar förutsätter att det finns en ledning, en generalstab, en plan. Strejken saknar det. Arbetarorganisationernas ledningar, inklusive kommunistpartiet, har blivit tagna på sängen. Framförallt oroar de sig för att strejken ska störa deras ritningar. Marcel Cachin gjorde ett märkligt uttalande i radion: ”Alla – vi och de andra – har ställts inför strejken.” Med andra ord är strejken allas gemensamma olycka. Dessa ord från den fruktansvärde senatoren ska övertyga kapitalisterna att göra eftergifter för att inte förvärpa situationen. Parlamentarikerna och fackföreningssekreterarna anpassar sig till strejken för att så snabbt som möjligt få slut på den. Men i verkligheten står de utanför strejken, de hänger i luften. De vet inte själva om de kommer att landa på huvudet eller på fötterna. De uppväckta massorna står utan revolutionär ledning.

Den härskande klassen har en verklig ledning. Den är inte alls lika med Blumregeringen, även om den utnyttjar den mycket skickligt. Den kapitalistiska reaktionen spelar ett stort och riskfyllt spel, men den spelar det skickligt. För tillfället spelar de ”förloraren vinner”. ”Låt oss för ögonblicket gå med på de obehagliga krav som stöds av Blum, Jouhaux och Daladier. Det är ett långt steg mellan att erkänna i princip och att förverkliga i handling. Parlamentet, senaten, högsta domstolen – alla dessa kan användas som verktyg för att hindra. Massorna kommer att bli otåliga och försöka pressa på. Daladier kommer att bryta med Blum. Thorez kommer att försöka gå åt vänster. Blum och Jouhaux kommer att bryta med massorna. Då kommer vi att ta igen alla eftergifter som vi gör nu, och det med ränta.” Så resonerar kontrarevolutionens verkliga ledning, de ökända ”200 familjerna” och deras köpta strateger. De agerar utifrån en plan. Det vore lättsinne att säga att deras plan saknar grund. Nej, med hjälp av Blum, Jouhaux och Cachin *kan* kontrarevolutionen uppnå sitt mål.

Att strejkvägen är av en djupt organisk och revolutionär karaktär visar sig bäst i det faktum att massrörelsen, trots att den varit improviserad, ändå har fått sådan spridning och så stort politiskt inflytande. Det garanterar att rörelsen är uthållig och envis, och oundvikligen kommer att leda till en rad allt större vågor. Utan detta är seger omöjlig. Men det är inte tillräckligt för att segra. Mot de ”200 familjernas” ledning och plan måste vi ställa den proletära revolutionens ledning och plan. Än så länge existerar ingendera. Men de kan skapas. Alla förutsättningar och element för att massorna ska ta ny form är för handen.

* * * *

Strejkens omfattning sägs bero på ”förhoppningar” på Folkfrontsregeringen. Det är bara en fjärdedel eller ens det av sanningen. Om saker och ting begränsade sig till *förhoppningar*, så skulle inte arbetarna ha tagit risken att kämpa. Framförallt uttrycker strejken arbetarnas *missstro* och *halva tillit* till, om inte regeringens goda intentioner så till dess förmåga att övervinna hindren och klara av sina problem. Proletariatet vill hjälpa regeringen på sitt sätt, det proletära sättet. De är givetvis inte fullständigt medvetna om sin egen styrka ännu. Men det är en fullständig vrågbild att framställa det som om massorna bara leddes av fromma ”förhoppningar” på Blum. Det är svårt för dem att samla tankarna så länge de är knutna till sina gamla ledare, som försöker fösa dem tillbaka i de

gamla hjulspåren av slaveri och rutiner så snabbt som möjligt. Men det franska proletariatet har varit med förr. Strejken har placerat de mest tänkande och orädda arbetarna i ledningen. De har initiativet. De agerar fortfarande försiktigt och känner sig fram. Förtruppen försöker låta bli att rusa alltför fort, så att den inte blir isolerad. Reaktionen från de bakre leden ger dem nytt blod. Appellerna från klassen har blivit ett försök att mobilisera sig själv. Proletariatet behövde denna styrkedemonstration. Oavsett hur osäkra de praktiska framgångar man har gjort må vara, så kommer de att klart öka massornas självförtroende, speciellt bland de mest efterblivna och förtryckta skikten.

Den största framgången med den första strejkvågen är att det har framträtt ledare inom industrierna och på fabrikerna. Det har skapats element till lokala och regionala ledningar. Massorna kommer till dem. De känner varandra. Verkliga revolutionärer kommer att ta kontakt med dem. Massornas första självmobilisering har alltså skapat den första grunden till ett revolutionärt ledarskap. Strejken har återuppväckt, återupplivat och återskapat hela den enorma klassorganismen. Det gamla organisatoriska skalet har på inget sätt fallit av. Tvärtom håller det envist kvar sitt grepp. Men under skalet kan vi redan skymta ett nytt skinn.

Nu talar vi inte om händelsernas tempo, som utan tvivel kommer att öka. Här kan man fortfarande bara gissa och förmoda. Längden, omfattningen och intensiteten på den andra strejkvågen kommer otvivelaktigt att tillåta en mer exakt prognos än vad som är möjligt nu. Men redan på förhand står en sak klar: den andra vågen kommer inte på långa vägar att vara lika fredlig, nästan godmodig och vårlig som den första. Den kommer att vara mognare, envisare och hårdare, eftersom den kommer att bero på att massorna har blivit besvikna på de praktiska resultaten av Folkfrontens politik och sitt eget första initiativ. Det kommer att ske en skiktning inom regeringen, liksom inom parlamentsmajoriteten. Kontrarevolutionen kommer genast att bli självsäkrare och fräckare. Vi kan inte förvänta oss fler lättköpta segrar för massorna. Inför fiendens ökande motstånd och de officiella ledarskapens förvirring och obeslutsamhet kommer massorna att känna ett brännande behov av ett program, en organisation, en plan och ett ledarskap. Det är för detta vi och de avancerade arbetarna måste förbereda oss. Massorna lär sig snabbt under en revolution, och kadreerna utses och härdas snabbt.

Den revolutionära generalstaben kan inte skapas med hjälp av sammanslagningar i toppen. Inte ens om det existerade ett revolutionärt massparti i Frankrike skulle kamporganisationen vara lika med partiet, eftersom rörelsen är ojämförligt större än partiet. Denna organisation kan inte heller vara detsamma som fackföreningarna, eftersom de bara omfattar en liten del av klassen och leds av en ärkereaktionär byråkrati. Den nya organisationen måste motsvara rörelsens egen karaktär. Den måste återspegla de kämpande massorna. Den måste uttrycka deras växande vilja. Den måste vara en direkt företrädare för den revolutionära klassen. Vi behöver inte uppfinna några nya former för den. Det finns historiska föregångare. Industrierna och fabrikerna kommer att välja representanter, som kommer att mötas för att gemensamt utarbeta kampplaner och utgöra ledarskapet. Vi behöver heller inte hitta på något namn för denna organisation: det är de *arbetardeputerades sovjet*.

Majoriteten av de revolutionära arbetarna följer nu kommunistpartiet. De har mer än en gång upprepat: "Sovjet överallt!" Utan tvekan anammade de flesta av dem denna paroll ärligt och på allvar. Det fanns en tid när vi ansåg att denna paroll var otidsenlig. Men situationen har ändrats radikalt. Den mäktiga sammandrabbningen mellan klasserna närmar sig sin höjdpunkt. Den som vacklar eller förlorar tid är en förrädare. Valet står mellan den största av segrar och det hemskaste av nederlag. Vi måste förbereda segern. "Sovjet överallt"? Vi håller med. Men det är dags att gå från ord till handling.

9 juni 1936

VII Ett revolutionärt mellanspel i Frankrike.

Vi måste återigen upprepa att den seriösa kapitalistiska pressen, som *Le Temps* i Paris eller *Times* i London, har gjort en mycket mer korrekt och genomträngande bedömning av innebörden av juni-händelserna i Frankrike och Belgien än vad Folkfrontens press har gjort. Medan de socialistiska och kommunistiska officiella organen, i hälarerna på Blum, talar om det har inletts "en fredlig omvandling av samhällsregimen i Frankrike", så hävdar den konservativa pressen bestämt att det har inletts en revolution i Frankrike, och att den under de kommande stadierna oundvikligen kommer att anta våldsamma former. Det vore ett misstag att betrakta denna prognos som endast eller huvudsakligen ämnad att skrämja egendomsinnehavarna. Storkapitalets företrädare är förmögna att mycket realistiskt följa den samhälleliga kampen. Tvärtom är småborgerliga politiker ytterst benägna att ta sina egna önsknings för verkligheten. Herrar "reformerare" står mellan de två huvudklasserna, finanskapitalet och proletariatet, och föreslår att de två opponenter accepterar den medelväg som de ansträngt sig för att utarbeta i Folkfrontens generalstab, och som de själva tolkar på olika sätt. Men inom kort kommer de att få tillfälle att övertyga sig själva om att det är mycket lättare att försona klassmotsättningar i ledarartiklar än i regeringsarbetet, i synnerhet mitt under en samhällskris.

I parlamentet slungades en ironisk anklagelse mot Blum för att han förhandlade om de strejkandes krav med representanter för de "200 familjerna". "Och vem annars fanns det för mig att förhandla med?", svarade premiärministerns slagfärdigt. Om det ska föras några förhandlingar med borgarklassen, då ska man välja de verkliga herrarna, de som kan ta egna beslut och utfärda order till andra. Men i så fall var det ingen mening med att så ljudligt ha förklarat krig mot dem! Inom ramen för den borgerliga regimen, och dess lagar och mekanismer, är var och en av de "200 familjerna" ojämförligt mycket mer mäktig än regeringen Blum. Finansmagnaterna representerar det franska borgerliga systemets krona, medan Blums regering, trots alla sina valframgångar, bara "kröner" ett kort mellanspel mellan de två stridande parterna.

För närvarande, under den första halvan av juli, kan det ytligt verka som om allting mer eller mindre har återgått till det normala. Men i själva verket pågår både i proletariatets djup och bland de härskande klassernas toppar, hart när automatiska förberedelser för en ny konflikt. Själva kontentan av situationen är att inte ens de torftiga reformer som kapitalisterna och arbetarorganisationernas ledare kom överens om i juni är genomförbara, eftersom de går utöver den nedåtgående kapitalismens förmåga i sin helhet. Finansvärldens toppar, som gjorde strålande affärer mitt under den värsta krisen, skulle givetvis kunna klara av både fyrtiotimmars-vecka, betald semester och så vidare, men de hundratusentals mellanstora och små entreprenörerna, på vilka finanskapitalet stöder sig, och på vars axlar den lastar kostnaderna för sin överenskommelse med Blum, måste antingen fogligt underkasta sig och gå i konkurs, eller i sin tur försöka lasta över kostnaderna för samhällsreformerna på arbetarna och bönderna, i deras egenskap av konsumenter.

Förvisso har Blum mer än en gång brett ut sig i riksdagen och pressen om de frestande framtidsutsikterna på en allmän ekonomisk återhämtning och snabbt ökande omsättning som kommer att göra det möjligt att betydligt minska produktionskostnaderna och därmed tillåta ökade utgifter för arbetskraften utan att behöva höja priset på varor. Dessa ekonomiska processer har observerats förr. De utgör en del av hela den framväxande kapitalismens historia. Det enda problemet är att Blum försöker planera för framtiden något som oåterkalleligen har försvunnit i det förgångna. Politiker med sådana avvikelser må kalla sig socialister och till och med kommunister, men de tittar inte framåt utan bakåt, och är därför en bromskloss på utvecklingen.

Den franska kapitalismen, med sin hyllade "balans" mellan jordbruk och industri, inledde nedgången senare än Italien och Tyskland men inte mindre obevekligt. Detta är inte en revolutionär

proklamation, utan ett oemotsägligt faktum. De franska produktivkrafterna har vuxit ur privategendomens begränsningar och det nuvarande stadiets gränser. Regeringsingripanden på grundval av den kapitalistiska regimen kan bara hjälpa till att flytta nedgångens olönsamma utgifter från en klass till en annan. Vilken klass kan det vara? När den socialistiska premiärministern tvingas förhandla om en ”mer rättvis” fördelning av nationalinkomsten kan han, som vi redan har hört, inte hitta någon mer värdig motpart än företrädare för de ”200 familjerna”. Eftersom finansmagnaterna har alla de grundläggande industriella, finansiella och handelsmedlen i sina händer, kan de flytta kostnaderna för överenskommelsen till ”medelklasserna”, och på just detta sätt tvinga dem att ta strid med arbetarna. Däri ligger situationens kärnpunkt.

Fabrikanter och köpmän visar sina kassaböcker för ministrarna och säger, ”Vi klarar det inte.” Regeringen, som påminner sig de gamla läroböckerna i politisk ekonomi, svarar, ”Ni måste minska produktionskostnaderna.” Men det är lättare sagt än gjort. Dessutom skulle, under nuvarande förhållanden, teknologiska förbättringar innebära ökad arbetslöshet, och i sista hand en fördjupad kris. Arbetarna, å sin sida, protesterar mot att de begynnande prisökningarna hotar att rasera deras erövringar. Regeringen beordrar prefekterna att inleda en kampanj mot de höga levnadskostnaderna. Men prefekterna vet av lång erfarenhet att det är mycket lättare att sänka tonläget hos en oppositionstidning än att sänka priset på kött. Vågen av prishöjningar ligger fortfarande framför oss.

Småfabrikanter, handelsmän och på sitt eget sätt även bönderna kommer att bli mer och mer desillusionerade på Folkfronten. De hade mycket mer direkt och naivt än arbetarna förväntat sig omedelbar frälsning. Folkfrontens grundläggande politiska motsättning är att den gyllene medelvägen politiker som står i ledningen för den, av rädsla för att ”skrämma” medelklasserna inte går utöver den gamla samhällsregimens begränsningar, det vill säga den historiska återvändsgränd. Samtidigt känner de så kallade medelklasserna – givetvis inte topparna utan gräsrotterna – vid varje steg att den har nått en återvändsgränd. De är på inget sätt rädda för djärva beslut, utan kräver tvärtom att man ska ta dem för att undvika snaran. ”Förvänta er inga underverk av oss!”, upprepar pedanterna vid makten. Men kontentan är just det faktum att utan ”underverk”, utan hjältemodiga beslut, utan en fullständig omvälvning av egendomsförhållandena – det vill säga om inte banksystemet, de viktigaste industrigrenarna, och utrikeshandeln samlas i statens händer – så finns det ingen räddning för städernas och landsbygdens småbourgeoisier. Om de ”medelklasser” i vilkas namn Folkfronten uttryckligen bildades inte hittar någon revolutionär djärvhet till vänster, så kommer de att söka den till höger. Småbourgeoisin har drabbats av feber och slänger sig oundvikligen från sida till sida. Under tiden väntar storkapitalet med förtröstan på en svängning som skulle möjliggöra en begynnelse för fascismen. Inte bara som en halvmilitär organisation bestående av borgarsöner med bilar och flygplan, utan som en verklig massrörelse i Frankrike.

I juni satte arbetarna de härskande klasserna under ett våldsamt tryck, men de slutförde det inte. De uppvisade sin revolutionära styrka, men också sin svaghet: avsaknaden av ett program och ett ledarskap. Det kapitalistiska samhällets alla stöttor och obotliga sår är intakta. Nu pågår en period av förberedelser av motdrag: förtryck av vänsteragitatorerna, en allt giftigare agitation från högerns sida, experiment med prishöjningar, mobilisering av fabrikanterna för masslockout. De franska fackföreningarna hade innan strejken knappt en miljon medlemmar och närmar sig nu femmiljoners strecket. Denna aldrig tidigare skådade medlemsökning visar på de känslor som besjalar arbetar-massorna. Det är inte tal om att de utan kamp tänker acceptera att kostnaderna för deras erövringar läggs på dem själva. Ministrarna och de officiella ledarna är outtröttliga i sina uppmaningar till arbetarna att ta det lugnt och inte hindra regeringen medan den utarbetar en lösning på problemet. Men det ligger i sakens natur, att i så måtto som regeringen inte kan lösa några problem överhuvudtaget, att eftergifterna i juni uppnåddes tack vare strejken och inte tålmodigt väntande, och att varje dag kommer att visa att regeringen är bankrutt inför kapitalets motoffensiv, så kommer dessa

entoniga uppmaningar snart att tappa sin styrka. Logiken i den situation som har uppstått ur segern i juni, eller rättare sagt halva skensegern, kommer att tvinga arbetarna att anta utmaningen och än en gång ta upp kampen. Regeringen skräms av dessa framtidsutsikter och går åt höger. Under direkt tryck från sina radikala allierade, och när det kommer till kritan på de ”200 familjernas” begäran, förkunnade den socialistiska inrikesministern i senaten att man inte skulle tolerera några fler ockupationer av fabriker, magasin och jordbruk från de strejkandes sida. Sådana varningar kan naturligtvis inte få slut på kampen, men de kan göra den oändligt mer bestämd och intensiv.

En helt objektiv analys, som utgår från fakta och inte önsketänkande, leder följaktligen till slutsatsen att de två sidorna förbereder en ny samhällskonflikt, och att den med nästan mekanisk oundviklighet kommer att bryta ut. Inte ens nu är det svårt att i allmänna drag skissera denna konflikts karaktär. Under alla revolutionära perioder i historien har vi kunnat se två nära sammanbundna på varandra följande skeden: först massornas ”elementära” rörelse som tar motståndaren med överraskning och utverkar betydande eftergifter, eller åtminstone löften. Och sedan förbereder de härskande klasserna, som känner att grunden för deras styre hotas, sin hämnd. De halvt segerrika massorna visar otålighet. De traditionella vänsterledarna, som precis som motståndaren överraskades av rörelsen, hoppas kunna rädda situationen med hjälp av försonlig vältalighet, men det slutar bara med att de förlorar sitt inflytande. Massorna dras in i ny kamp nästan helt utan ledare, utan ett klart program och utan att inse de svårigheter som väntar. Denna motsättning som nästan ofrånkomligt uppstår ur massornas första halva seger har ofta lett till att de drabbats av nederlag – eller halva nederlag. Det finns nästan inga undantag till denna regel i den revolutionära historien. Men (den ingalunda lilla) skillnaden ligger i att det faktum att nederlaget ibland tar karaktären av vild flykt (som till exempel junidagarna 1848 i Frankrike) som gör slut på revolutionen. Men i andra fall visar sig det halva nederlaget bara vara ett *steg mot segern*: en sådan roll spelade till exempel Petrogradarbetarnas och -soldaternas nederlag i juli 1917. Det var just nederlaget i juli som innebar att bolsjevikerna växte och gick framåt, eftersom de inte bara på rätt sätt kunde bedöma situationen utan illusioner eller förskönande beskrivningar, utan också höll kvar vid massorna även under dessa mycket svåra dagar av misslyckande, offer och förföljelser.

Ja, den konservativa pressen gör en nykter analys av situationen. Finanskapitalet med sina politiska och militära reservtrupper förbereder sig kallblodigt för hämnd. Bland Folkfrontens toppar råder bara förvirring och interna stridigheter. Vänsterpressen begravs i långtråkiga moraliska predikningar. Ledarna kvävs av fraser. Ministrarna tävlar om att visa börsen att de är mogna statsmän. Tillsammans betyder allt detta att proletariatet kommer att gå in i den kommande konflikten inte bara *utan* ledning från sina traditionella organisationer, som var fallet i juni, utan också *mot* dem. Men det existerar ännu inget nytt allmänt accepterat ledarskap. Under dessa villkor kan man knappast räkna med en omedelbar seger. Om vi ska försöka sja om framtiden skulle vi snarare komma till följande alternativ: antingen junidagarna 1848, eller julidagarna 1917. Med andra ord: antingen vild flykt under många år framåt, med oundviklig seger för den fascistiska reaktionen, eller bara en allvarlig strategisk lärdom som leder till att arbetarklassen mognar, förnyar sitt ledarskap och förbereder villkoren för den framtida segern. Det franska proletariatet är ingen nybörjare. Det har ett stort antal epokgörande strider bakom sig. Det är sant att de nya generationerna varje gång måste lära sig av egna erfarenheter – men de börjar inte från början, och inte heller lär de sig allting en gång till, utan så att säga med hjälp av en snabbkurs. De mäktiga traditionerna genomsyrar arbetarna och underlättar vägvalet. Redan i juni hade den uppvaknande klassens anonyma ledare med magnifik revolutionär känsla hittat metoder och kampformer. De grundläggande processerna i massornas medvetande avbryts inte för en enda timme. Allt detta gör det möjligt för oss att dra slutsatsen att det nya skiktet av ledare inte bara kommer att vara massorna trogna under den oundvikliga och troligen inte alltför avlägsna konflikten, utan också kommer att kunna leda den

otillräckligt förberedda armén från slaget utan att det blir vild flykt.

Det stämmer inte, som det påstås, att revolutionärerna i Frankrike påskyndar eller ”konstgjort” framprovocerar konflikten. Bara de mest trögtänkta polishjännor kan tänka så. Marxistiska revolutionärer ser det som sin plikt att se verkligheten i vitögat och kalla saker och ting vid sitt rätta namn. Att utifrån den objektiva situationen dra de lämpliga slutsatserna om perspektiven för det andra skedet är att hjälpa de avancerade arbetarna att inte överrumplas, och göra de kämpande massornas medvetande så klart som möjligt. Detta är för närvarande uppgiften för ett seriöst politiskt ledarskap.

9 juli 1936

Bilaga: Ett handlingsprogram för Frankrike¹

1. Fascism och krig hotar!

I samband med den kapitalistiska världens allmänna förfall håller Frankrike under storkapitalets ledning på att gå under. Överallt i de styrande kretsarna i samhället och i regimens alla institutioner mångdubblas skandalerna. De rikas korrumpierande inflytande tilltar.

För arbetarna betyder det här ökad arbetslöshet, för småbrukarna ekonomisk ruin. För alla utsugna ökar eländet.

Den döende kapitalismen är bankrutt. Den härskande klassen har bara en sak i sinnet för att rädda sig från denna historiska bankrutt: ännu mer elände för de arbetande massorna. Att hålla tillbaka alla reformer hur obetydliga de än är, att undertrycka det demokratiska styret.

Över hela världen blir fascismens järnhäl den sista utvägen för den desperata kapitalismen.

Imperialismen tilldelades ett dräpande slag av den ryska revolutionen i oktober 1917. Men lyckades ändå upprätthålla sitt herravälde över samhället tack vare de nederlag som arbetarpartierna led under efterkrigstiden.

På detta följde så Socialdemokratins allmänna förräderi och den Kommunistiska Internationalens urartning. Nederlagen för den tyska revolutionen 1923, för den kinesiska revolutionen 1927 och för de tyska och österrikiska arbetarna² 1933 och 1934 utgör de avgörande vändpunkterna när det gäller kapitalismens förmåga att stabilisera sig själv.

Men dessa osäkra framgångar som kapitalisterna uppnått, när samtidigt inte den tidigare härskande klassen i Sovjet kunnat återta makten, har bara lett till en skärpning av den allmänna krisen. Mer våldsamt och planlöst än någonsin har monopolens tryck på världsmarknaden kolliderat med de nationella gränserna och principen om privat ägande.

Samtidigt som borgarklassen drar fördel av proletariats motgångar på dess marsch mot socialismen använder den sig av sitt sista kort, fascismen. Med hjälp av det försöker den desperat röja undan den organiserade arbetarklassen.

Sådant är det internationella läge som driver den franska borgarklassen i riktning mot fascismen.

Men enbart fascismen är inte den sönderfallande kapitalismens sista ord. Varje imperialistmakt

¹ ”Ett handlingsprogram för Frankrike”, *La Verité*, juni 1934, *Fourth International*, oktober 1942. *La Verité* (Sanningen) var det franska Kommunistiska Förbundets tidning. KF var fransk sektion av ICL. De viktigaste idéerna i det här dokumentet kommer från Trotskij, även om de publicerades i Förbundets namn. Delar dikterades för sekreterare under de hektiska veckor när han letade efter bostad. I dess helhet redigerades det av honom. Programmet var ett svar på den förrevolutionära situation som utvecklades efter den 6 februari 1934 när fascistiska och reaktionära grupper företog en väpnad demonstration mot Daladier-regeringen vid deputeradekammaren. De franska arbetarna svarade den 12 februari med en en-dags generalstrejk och demonstrationer över hela landet. Motsättningarna i Frankrike ökade snabbt och regeringen gled åt höger. Doumergue ersatte Daladier som premiärminister och lovade att bilda en ”stark” regering. Idén om en enhetsfront mot fascismen, som under en tid varit tyngdpunkten i Kommunistiska Förbundets agitation, började nu allmänt att omfattas av de stora arbetarpartierna och fackförbunden. Avsikten med ”Handlingsprogrammet” var att plocka fram det politiska innehållet i och föremålet för den föreslagna enhetsfronten. Det kan också läsas som en tidig version av det Övergångsprogram som antogs vid Fjärde Internationalens grundningskonferens 1938. Även om det senare har en internationell inriktning och inte inskränker sig till ett enstaka land. [Denna text finns sedan tidigare publicerad i [Övergångsprogrammet](#), på marxistarkiv.se.]

² **De österrikiska arbetarna** kämpade hjältemodigt med vapen i händerna mot Dolfussregeringen i februari 1934, men besegrades.

som har nedkämpat sin inre fiende måste expandera utåt. Här ligger grunden till ett nytt *världskrig*. Femtio miljoner människor strök med under de avskyvärda lidandena under det förra världskriget och dess efterverkningar. Hundratals miljoner arbetare kommer att massakreras i det kommande kriget. Frankrike, som inte ökar befolkningsmässigt, kommer att klara sig sämre än något annat land.

Arbetarna måste med all sin styrka gå emot dessa borgarklassens kriminella planer.

2. Den franska borgarklassens planer

För att försöka klara sig ur det kaos som den orsakat i landet måste den franska borgarklassen först lösa det monetära problemet. En del av borgarklassen vill göra detta med hjälp av *inflation* dvs genom att trycka upp mer papperspengar och därmed indirekt sänka lönerna och öka levnadskostnaderna. Samtidigt som man därmed tvingar småborgarna i konkurs. Den andra delen vill göra det *deflationistiskt*. Vilket innebär att åtstramningarna ska drabba arbetarna (sänkta löner), arbetslösheten ska öka och småbönder och småborgare ska slås ut.

Bägge alternativen medför ökade umbäranden för de utsugna. Att välja mellan de här två kapitalistiska metoderna vore som att välja mellan två olika instrument med vilka utsugarna ska skära strupen av arbetarna.

Hårdhänt deflation är det första steget i de franska kapitalisternas plan. Arbetarna berövas sitt arbetslöshetsunderstöd. Socialförsäkringarna hotas. Lönerna sänks. Statligt anställda har redan drabbats. Småbrukarna står på tur.

Det här kommer dock inte att hindra borgarna från att endera dagen ta till den andra metoden inflation om den skulle visa sig användbar. Hitlertyskland är ett exempel på det. De utsugna måste med all kraft gå emot denna borgarnas plan.

I motsats till det deflationsprogram som inskränker på deras levebröd måste arbetarna ställa sitt eget program. Ett program som går ut på en grundläggande omvandling av de sociala förhållandena genom en fullständig "deflation" av alla privilegier och profiter som går till typer som Oustric¹ och Stravisky och deras gelikar som suger ut landet. Det är den enda utvägen.

3. Avskaffa "affärshemligheterna"

För att hitta en lösning som är fördelaktig för de arbetande massorna måste vi utan minsta dröjsmål göra upp ett skoningslöst bokslut över kapitalismens bankrutt och upprätta en förteckning över alla sociala klassers och samtliga grupperns intäkter och utgifter.

För proletariatet och för utsugna av alla slag är det här inget problem. Arbetarnas löner finns införda i kapitalets bokföring. Då det gäller utgifter så bokför småföretagarna dem veckovis. Bönders, hantverkarens, småföretagares och lägre tjänstemäns inkomster och utgifter känner alla till. De rovgiriga bankerna kan genom inteckningar exakt bedöma ökningstakten i utslagningen av bönderna!

Men kapitalisterna, de stora utsugarna döljer vaksamt sina hemligheter. Trusterna, monopolen och de stora företagen som äger nio tiondelar av produktionen och därigenom styr hela samhällets produktion, redovisar aldrig sina stölder.

¹ **Albert Oustric** var en fransk bankir vars spekulationer raderade ut en mängd banker och ledde till regeringen Tardieus fall 1930. **Serge Alexandre Storvisky** var en annan finansman vars skumma affärer omfattade stora Tutor till polisen och till borgerliga politiker. Hans "själv mord" i januari 1934 var så obekvämt för hans vänner i Chautemps regering att det bidrog till dess fall.

Den utsugarmaffian gömmer sig bakom ”affärshemlighetens” okränkbarhet.

Affärshemligheten är bara ett sätt att styra de utsugnas liv. Samtidigt döljer den de rikas, alla Straviskys och de Wendels bankaffärer, deras industriföretag och kommersiella göranden. De går under beteckningen ”allmän välfärd” och ”nationalbudget”.

Ned med affärshemligheten: De som kräver uppoffringar måste själva börja med att visa upp sina räkenskapsböcker. På det viset kommer deras skurkaktighet att avslöjas!

4. Arbetarnas och böndernas kontroll över bankerna, industrin och handeln

Den borgerliga demokratin har genom valurnan beviljat de arbetande massorna något som ska föreställa kontroll över de som styr dem. Så länge som detta inte gjorde någon skada, så länge tillät borgarna den sortens demokrati. Men de tillät aldrig ens skuggan av kontroll över sin ekonomiska administration, över själva grundvalen för sitt förtryck. Det förtryck som slutar i anarki, bankrutt och utarmning av massorna.

Den parasiterande aktieägaren har rätt att veta hur det företag som ökar hans förmögenhet går. Arbetaren, den förtryckta producenten, har bara att lyda och hålla mun. Han är bara en del av maskineriet.

Men arbetarna vill lära känna alla delar av maskinen. Bara de kan bedöma hur den fungerar. Låt oss i stället för det kapitalistiska styret sätta upp det arbetande folkets obevekliga kontroll.

Fabrikskommittéer bondekommittéer, kommittéer för de lägre tjänstemännen, kort sagt de anställdas kommittéer skulle lätt, med hjälp av samarbetsvilliga tekniker, ingenjörer och bokföringspersonal som lojalt stöder det arbetande folket, kunna avskaffa utsugarnas ”affärshemlighet”. Det är med hjälp av denna metod vi måste upprätta *offentlig kontroll över banker, industri och handel*.

5. För arbetarna

Under detta upprop kämpar det Kommunistiska Förbundet för följande åtgärder och krav i arbetarnas intresse.

1. *Fyrtio timmars arbetsvecka, löneökningar.* Arbetarnas kontroll kommer att göra klart för alla att produktivkrafternas nivå tillåter en förkortning av arbetsdagen. Löneökningar på bekostnad av pamparna i Comites des Forges, i Comites des Houilleres, på bekostnad av Finalys, Schneiders och Staviskys och till fördel för det arbetande folkets materiella och kulturella framåtskridande.

2. *Verklig social säkerhet* och först av allt arbetslöshetsförsäkring. En månads semester varje år. Ålderspension stor nog att tillåta ett liv efter det man fyllt femtio.

3. *Lika lön för lika arbete.* Bort med det förtryck som här drabbar kvinnor, ungdomar, invandrare och folk från kolonierna.

4. *Samma lön och samma rättigheter för de arbetande kvinnorna som för männen.* Moderskapspenning med rättighet till extra ledighet.

5. *Samma lön för ungdomar som för vuxna.* Utvidgade möjligheter till studier och praktik bekostat av det allmänna. Speciella hygieniska åtgärder.

6. *Bort med all speciallagstiftning som drabbar invandrare och arbetare från kolonierna.*

6. Nationalisera banker, nyckelindustrier, försäkringsbolag och transportväsende

För närvarande kontrollerar bankerna hela landets ekonomi. Om arbetarna tar över bankerna och med hjälp av dem börjar styra industrin, transportväsendet och handel skulle den allmänna levnadsstandarden kunna höjas med detsamma.

Nationalisering av bankerna, storföretagen, transportväsendet och försäkringsbolagen är en förutsättning för en ekonomi inriktad på de arbetande massornas och hela folkets välfärd.

Denna nationalisering måste ske utan någon ersättning till kapitalisterna som år ut och år in berikat sig genom att tappa blod ur arbetarna. De har ändå bara elände och ekonomisk anarki att bjuda på.

Nationaliseringen av de stora produktionsmedlen innebär absolut inte att man slår ut småbrukarna, handeln eller hantverket.

Tvärtom så är det de stora privilegierade monopolen som stryper de mindre företagen.

De små företagen måste lämnas orörda. De kan få hjälp av arbetarna när dessa har nationaliserat de stora företagen. En planerad ekonomi grundad på de oerhörda rikedomar som bankerna, trusterna och företagen samlat på sig skulle göra det möjligt att införa en plan för produktion och distribution som erbjuder småproducenterna direkta statliga order och råvaror och krediter på fördelaktiga villkor. I och med det skulle bönderna också kunna få jordbruksredskap och konstgödsel till fördelaktigt pris.

Nationaliseringar som genomförs av arbetarna betyder att de stora privata monopolen krossas, att de små företagen stöds, och en omfördelning av det som produceras, till förmån för det stora flertalet av producenterna.

7. Monopol på utrikeshandeln

All utrikeshandel måste handhas av staten. Därigenom kommer den inte längre att kontrolleras av privata monopol som reglerar import och export utan några som helst hänsyn till konsumenternas intressen. Ovärderliga fördelar för de stora massorna kommer att uppstå i och med detta ingrepp i ledet mellan den nationella produktionen och världsmarknaden. Det är bara den stat som styrs av arbetarna som kommer att kontrollera utrikeshandeln med strävan att främja kollektivets intressen.

8. Förbundet mellan arbetare och bönder

Bönderna utgör nästan hälften av Frankrikes befolkning. Arbetarstaten måste grundas såväl på de utsugna bönderna som på städernas och landsbygdens arbetare. Vårt program svarar mot behoven såväl hos de stora massorna på landet som hos arbetarklassen.

Vi slår fast vårt slutliga mål som en högre form av utveckling, är *kollektiviseringen* av jordbruket lika väl som av industrin. Men arbetarklassen kan inte tvinga på bönderna detta mål. Den kan bara underlätta utvecklingen i riktning mot detta mål. Arbetarklassen kan bara komma med förslag i denna riktning. Förslag som sedan måste kompletteras, ändras och utvidgas genom de gemensamma erfarenheterna hos de två klasser som lider under samma förtryck från de kapitalistiska utsugarna. Vi måste först av allt garantera bönderna verkliga möjligheter att själva bestämma över sin verksamhet. Att bestämma hur de ska använda sina krafter och sin egendom. Att bestämma vilka jordbruksmetoder de föredrar och att själva avgöra vid vilken tidpunkt de vill gå över från privat bruk till kollektivjordbruk.

Landsbygdsbefolkningen är långt ifrån enhetlig. Den härskande klassen och dess underdånigt krypande professorer döljer noggrant det faktum att en liten minoritet har monopoliserat en stor del av jordegendomarna och koncentrerat de bästa produktionsmedlen till sina händer (maskiner, traktorer, boskap mm). För att inte tala om kreditmöjligheterna.

Vi föreslår att vi ska kämpa för att omedelbart driva igenom följande åtgärder:

1. *Samma rättigheter för jordbruksarbetare som för städernas arbetare.* Allmän lagstiftning rörande anställningskontrakt, arbetsdagen, ledighet, sociala försäkringar (inklusive arbetslöshetsförsäkring). Arbetslagstiftningen måste i dess helhet tillämpas på jordbruksarbetarna.

2. *Expropriering av de stora egendomarna, godsens och modelljordbruken* till förmån för kollektivt och kooperativt bruk och till förmån för småbrukarna.

3. *Avskaffande av arrendenas slaveri.* Genomgång och revidering av alla gällande arrenden utförd av lantarbetarkommittéer valda i distrikten.

4. *Riv upp alla inteckningar.* Skuldmoratorium. Lagg ned alla processer och rättegångar. Stopp för utmätningar.

9. Social service för kollektivet

De stora statliga institutionerna (posten, tullen, undervisningsväsendet etc) som utsuger flera miljoner arbetare fungerar som stöd åt kapitalet. Skandalerna nyligen visar den korrupcion som är förhärskande bland de höge ämbetsmännen.

De lägre statstjänstemännen utnyttjas av de korrumperade och köpta funktionärer som använder sina poster till att underlätta för de härskande klasserna att ytterligare undertrycka arbetarna.

Vi måste göra rent hus. Genom att alla utsugna och utnyttjade samarbetar kan de lägre statstjänstemännens fackföreningar och kommittéer genomdriva de förändringar som är nödvändiga för att upprätta en verklig social service som drivs av och för de arbetande massorna.

10. Upplös poliskåren, politiska rättigheter åt soldaterna!

Regeringen tar ut miljarder franc av de fattiga, av de utsugna, av folk i alla olika ekonomiska omständigheter för att utveckla och förse sin polis, sina rörliga styrkor och sin armé. Med ett ord, den gör det inte bara för att utveckla *inbördeskriget* utan också för att förbereda det *imperialistiska kriget*. De hundratals unga arbetare som mobiliserats till de väpnade styrkorna till lands och till sjöss är berövade alla rättigheter.

Vi kräver att reaktionära och fascistiska officerare och underofficerare avskedas. Eftersom de är ett redskap för en statskupp. Å andra sidan ska arbetarna i vapen behålla alla politiska rättigheter och 7 representeras av soldatkommittéer valda i speciella församlingar. Därigenom kommer de att fortsätta vara nära förbundna med det stora flertalet arbetande och kan förena sina styrkor med det folk som är organiserat och beväpnat för att stå emot reaktion och fascism.

Hela poliskåren, verkställare av kapitalets vilja, borgarstatens väktare och de korrumperade politikernas beskyddare, måste upplösas. Polisens uppgifter ska handhas av en arbetarmilis. Avskaffa klassdomstolarna, val av alla domare, utvidga jurysystemet till att gälla alla brott och förseelser, folket kommer självt att skipa rättvisa.

11. Rätt till nationellt självbestämmande, inklusive separation

Rånarnas sk Versailles-fördrag är en källa till avskyvärda grymheter inte bara för det övriga Europas arbetare utan också för de i det ”segrande” landet, Frankrike. Försvaret av de internationella relationer som härrör ur detta fördrag *leder i dag till krig*. Detta gäller särskilt på det sätt vilket borgarna annekterade Alsace-Lorraine¹ utan att ens ge folk en chans att välja genom folkomröstning, som man nu kräver för Saarlandets del.²

Den franska borgarklassen förtrycker inte bara indirekt ett stort område i Europa, utan ödelägger och tillintetgör väldiga koloniala områden. För alla folk som förtrycks av det franska storkapitalet – av de Wendels och Michelins, av Parisbankerna och andra – för folket i Alsace-Lorraine såväl som folken i Indokina, Marocko och Madagaskar *kräver vi rätten till fullständigt självbestämmande och detta gäller även fullständig separation om de så önskar*.

De arbetande massorna i det här landet har inget intresse av att hjälpa de franska bankerna att upprätthålla sitt herravälde över andra folk. Tvärtom, genom att vinna allierade och sympatisörer för sin egen kamp underlättar de arbetande kampen för frigörelse.

12. Mot kriget, för ett Socialistiskt Europa Förenta Stater!

För att kunna omvandla samhället och lyfta det upp ur kaos måste vi först rädda det från det krig som borgarna är beredda att slänga ut det i.

Som motvikt mot den tyska fascismen har Frankrike upprättat ett block bestående av länder som svurit trohet mot det kriminella Versaillesfördraget. Frankrike använder sig av Nationernas Förbund, det rovgiriga borgerskapets förening, för att lägga en slöja av pacifism över sitt agerande. Samtidigt som det lägger rustningskapplöpningens tunga kostnader på det arbetande folket. Och den ”defensiva” lögnen om ”säkerhet” tillåter de chauvinistiska galenskaperna att uträtta sin uppgift, nämligen att störta landet ännu närmare branterna för morgondagens massakrer.

Arbetare, bönder, småhandlare, hantverkare och statstjänstemän kan hindra denna kommande utveckling bara genom att etablera alla former av självständig, egen kontroll, genom att avslöja den hemliga diplomatin och genom att gå emot varje anslag till krigsförberedelser. Och detta bara genom att tillkämpa sig regeringsmakten från imperialisterna.

Bara de revolutionära franska arbetarnas seger kan undanröja möjligheten till ett kommande imperialistiskt krig och få de förtryckta folken i Europa och i kolonierna att resa sig. Pakter och fördrag skulle då förvandlas till damm. Den enda lösningen är densamma som sågs 1917: *Ett Socialistiskt Europas Förenta Stater*.

Mot den politik som förs av de imperialistiska blocken, mot de pacifistiska lögnerna hos Nationernas förbund, mot den hemliga krigsdiplomatin och de vansinniga rustningarna! Över hela den åldrande Europeiska kontinenten som är splittrad, militariserad och blodbesudlad och hotas av fullständig tillintetgörande genom ett nytt krig reser vi frihetens fanor. De fanor som tillhör *Arbetarnas och böndernas Europas Förenta Stater, Sovjetstaternas vänskapliga federation!*

¹ **Alsace-Lorraine** är gränsområdet mellan Frankrike, Tyskland, Belgien och Schweiz. Tyskland lade beslag på det i fransk-preussiska kriget 1871 efter att ha besegrat Frankrike. När så Tyskland förlorade det första världskriget tilldelades Frankrike det i Versaillesfördraget. Inte vid något tillfälle fick befolkningen säga sin mening.

² **Saarlandet** som ligger i Tysklands västra del har några av Europas rikaste kolfyndigheter. Det var en del av Frankrike under 1700-talet och delades därefter upp mellan Preussen och Bayern i 1815 års Parisfördrag. Genom Versailles-fördraget berövades Tyskland området vars administration ställdes under Nationernas Förbund. Dess kolgruvor ställdes under fransk kontroll. I mars 1935 röstade en överväldigande majoritet av befolkningen i området i en allmän folkomröstning för en återförening med Tyskland. Trots att nazisterna då hade makten.

13. Till försvaret av Sovjetunionen

Det första steget i den här riktningen är för varje arbetare det *ovillkorliga försvaret av Sovjetunionen*. Där lade oktoberrevolutionen 1917 de första betydande grunderna för erfarenheter av den proletära diktaturen baserad på avskaffandet av de stora kapitalisternas egendom.

Kampen mot Sovjetunionen utgör fortfarande en grundläggande målsättning för den världsimperialistiska reaktionen.

De arbetande i Frankrike kommer att ställa upp till försvaret av Sovjetunionen genom att avslöja borgarklassens ”pacifistiska” planer för vad de är. Pakter och fördrag kan inte effektivt försvara det Sovjetiska proletariatet. Men revolutionär kamp för att störta borgarklassen i andra länder kan göra det.

De franska och ryska socialistiska republikernas förbund kommer att vidga den internationella arbetarsolidariteten. Kompromisser med Barthou, Tardieu, Herriot¹ och deras imperialistiska anhang kommer inte att göra det.

Bara omfattande åtgärder kan rädda massorna från elände och leda dem till socialism. Från och med idag måste alla arbetande med all kraft kämpa för att dessa åtgärder ska genomföras.

Dessutom ska det sägas att dessa åtgärder inte kan genomföras genom individuella aktioner eller av den ena eller andra gruppen. Det kan bara ske med hjälp av den statsmakt som styr hela landets ekonomi, politik och kultur. Vem är det som ska styra? Det är det hela frågan handlar om!

14. Ned med borgarnas ”Auktoritära stat”! – För arbetar- och bondemakt!

Borgarna förbereder sig på att genomföra sin plan att omvandla statsmakten. Att en gång för alla undanröja arbetarnas motstånd. Man minskar de valda demokratiska institutionernas (parlamentets och kommunernas) rättigheter och man går till och med så långt att man helt försöker avskaffa dem. Trycket från arbetarna känns trots allt för starkt fastän man försvagat och förvanskat deras rättigheter.

Borgarna försöker koncentrera den verkställande makten till händerna på ett fåtal. Med hjälp av en brutal, okontrollerad och kostsam administrativ militär- och polisapparat ska dessa påtvinga folk sina beslut.

Borgarnas planer på en ”auktoritativ stat” riktad mot de förtryckta måste obarmhärtigt angripas av de arbetande massorna.

Bara de arbetande massorna kan med en revolutionär kraftansträngning energiskt och med järnvilja skapa den nödvändiga kraften för att rädda samhället från det kapitalistiska fåmansvälde som undergräver det och leder till undergång. Det kan de göra bara genom att saken i egna händer.

Den kapitalistiska staten är bara till för att ge de stora utsugarna deras profit. Därför blir uppgiften den att ersätta den *kapitalistiska staten* med en arbetarnas och böndernas *proletära stat*.

¹ **Jean Louis Barthou** (1862-1934) var utrikesminister i Doumergues regering. Han och kung Alexander den förste av Jugoslavien mördades i Marseilles i oktober 1934 efter det att Barthou, en ledande fransk förespråkare för ”kollektiv säkerhet”, förhandlat fram Sovjets inträde i Nationernas Förbund. Andre Tardieu (1876-1945) var den reaktionäre politiker som hade förordnats av den franska regeringen att förbereda de tilläggsförslag till den franska författningen som skulle stärka staten. Det vill säga begränsa de demokratiska rättigheterna. Eduard Herriot (1872-1957) var den av det borgerliga Radikalpartiets ledare som mest förknippas med Socialistpartiet. Det var den tidens folkfront. Trotskij skrev en pamflett om honom, ”Eduard Herriot, den gyllene medelvägens politiker”. (Finns med i *Portraits, Political and Personal*.)

Uppgiften består i att i det här landet lägga grunden för det arbetande folkets styre. Vi måste klargöra att det inte är fråga om någon ”modifiering” i andra hand. Utan att dominansen från den lilla minoriteten förtryckare som borgarklassen utgör måste ersättas av den överväldigande majoritetens, av det arbetande folkets, makt och ledning.

För den sakens skull är arbetarnas och böndernas förbund nödvändigt. Reaktionen försöker skrämja bönderna med bilden av en proletär diktatur där bönderna är underordnade arbetarna. Medan det i verkligheten är så att den proletära staten inte kan komma till stånd så länge som arbetarna är isolerade från bönderna.

Den sovjetryska oktoberrevolutionens exempel hjälper oss. I Frankrike kan vi emellertid lyckas bättre än våra ryska bröder och undvika en del av deras misstag. Frankrikes ekonomi befinner sig på en högre nivå och vi tänker agera i överensstämmelse med de faktiska förutsättningarna i vårt land. Det är på den grundvalen, med ett klart och tydligt program och med en god förståelse mellan arbetarna och de utsugna bönderna, som proletariatets diktatur kan genomföras.

Bönderna är spridda vitt omkring. Det är en av anledningarna till deras politiska impotens trots deras antal och betydelse för produktionen. Bönderna kan bara komma till makten genom att göra gemensam sak med arbetarna.

15. Kampen för arbetar- och bondekommunen

Förbundet mellan bönderna och arbetarna kommer bara att komma till stånd om arbetarklassen visar sin styrka, sitt beslutsamma initiativ och sin förmåga att driva igenom sitt program. Framför allt måste vi därför skapa förutsättningar för enhet i handling.

Ett *förbund mellan arbetarpartierna och fackförbunden* måste organiseras. Alla det arbetande folkets styrkor utan undantag måste ingå däri.

En nationell kommitté måste organiseras inom detta förbund. Likaså regionala och lokala kommittéer. På fabriksgolvet måste arbetarna välja sina kommittéer.

Genom det förtroende de åtnjuter bland massorna kommer dessa arbetarförbundets kommittéer att stimulera landsbygdens arbetare att organisera sig i *bondekommittéer*.

I kampen mot fascism, reaktion och krig tar arbetarna emot stöd från småborgerliga grupper (pacifister, Förbundet för mänskliga rättigheter, allmänna fronten etc). Men ett sådant stöd kan bara ha sekundär betydelse. Den viktigaste uppgiften är att *trygga arbetarnas egen aktionsenhet på fabriker och i industriområdenas arbetarkvarter och bostadsområde*.

Förbundet mellan de betydande arbetarorganisationerna (Kommunistpartiet, Socialistpartiet, CGT, CGTU,¹ Kommunistiska förbundet) kommer inte att ha någon revolutionär betydelse om det inte inriktas på att skapa:

1. Massornas egna kampkommittéer (fröet till sovjet),
2. En arbetarmilis, alltid enad i handling även om den organiseras av olika partier och organisationer.

För att ytterligare stärka såväl arbetarnas som böndernas kamp för arbetarkommittéerna etablera ett nära samarbete med bondekommittéerna. Eftersom de är inrättade som folkliga försvarsorgan

¹ **CGT**, den allmänna arbetarfederationen, var den dominerande fackliga organiseringen i Frankrike. Den leddes av ett reformistiska ledarskap. En splittring 1921 ledde till uppkomsten av en radikalare, men betydligt mindre rivaliserande organisation, **CGTU**, den enhetliga allmänna arbetarfederationen. Den senare bestod fram till 1936 då de bägge återförenades.

måste dessa arbetarförbundets kommittéer och bondekommittéerna under kampens gång bli till organ som direkt väljs av massorna. Arbetarnas och böndernas maktorgan. På denna grundval kommer den proletära makten att skapas i motsatsställning till kapitalets makt. Arbetar- och bondekommunen kommer att segra.

16. För en enda församling

Vi är alltså Arbetar- och bondestatens orubbliga partisaner och vi kommer att ta makten från utsugarna. Att vinna majoriteten av arbetarklassens allierade till detta program är vårt mål.

Under tiden, så länge som majoriteten av arbetarklassen hyser tilltro till den borgerliga demokratin, är vi beredda att förvara den med alla våra resurser gentemot den bonapartistiska¹ och fascistiska borgarklassens alla attacker.

Vi kräver emellertid att de av våra klassbröder som bekänner sig till den ”demokratiska” socialismen att de blir sina idéer trogna. Men att de inte hämtat inspiration från den Tredje Republikens idéer och metoder utan från 1793 års församling.²

Ned med senaten som väljs genom begränsad rösträtt och gör de allmänna valens makt till enbart en illusion!

Ned med republikens presidentämbete. Det tjänstgör bara till att skylla undan militarismens och reaktionens koncentrerade styrkor!

De lagstiftande och verkställande befogenheterna måste förenas i en enda församling. Delegater väljs för en tid av två år genom allmänna val med rösträtt för alla över 18 år och utan någon diskriminering av kön eller nationalitet. Deputerade väljs på basis av lokala församlingar. De ska vara ständigt avsättbara av sina valkretsar och få en lön som ligger på nivå med en yrkesarbetares.

Det här är den enda åtgärd som kommer att leda massorna framåt istället för att hålla dem tillbaka. En mer frikostig demokrati kommer att underlätta kampen för arbetarmakt.

Om den ”demokratiska” socialismens parti (SFIO)³ under den obevekliga kampen mot fienden skulle vinna majoritetens förtroende är vi nu och kommer vi alltid att vara beredda att försvara en SFIO-regering gentemot borgarna. Detta fastän det mellan oss finns oförenliga skiljaktigheter då det gäller doktrin och metod.

Vi vill nå vårt mål genom verklig arbetardemokrati, genom propaganda och kamratlig kritik och genom en frivillig omgruppering inom arbetarklassen under den sanna kommunismens fana. Inte genom väpnade konflikter mellan de olika arbetarorganisationerna.

Arbetare som bekänner sig till den demokratiska socialismen måste dessutom förstå att det inte räcker med att försvara demokratin. Demokratin måste återvinnas. Att den politiska tyngdpunkten har förskjutits, från parlamentet till kabinettet, från kabinettet till finanskapitalets oligarki och till generalerna och polisen är redan ett fullbordat faktum. Varken den nuvarande riksdagen eller ett

¹ **Bonapartism** var ett centralt begrepp i Trotskijs skrifter under 1930-talet. En mer exakt förklaring till begreppet finns i hans artikel ”**Bonapartism och Fascism**”, på marxistarkiv.se. En speciell analys av den sovjetiska bonapartismen finns i artikeln ”The Workers’ State, Thermidor and Bonapartism” (i *Writings 1934-35*, s 166.).

² **Den tredje franska republiken** som varade från Louis Napoleons fall 1870 till Frankrikes nederlag mot Tyskland 1940 sågs av revolutionärerna som själva koncentratet av borgerlig korruption och hyckleri. Här ställs den mot 1793, en tid då den franska borgarklassen fortfarande var revolutionär.

³ **SFIO** står för den Franska sektionen av Arbetar- (socialist)internationalen, det officiella namnet på Socialistpartiet. Kommunistpartiets officiella namn var den Franska Sektionen av den Kommunistiska Internationalen (SFIC) men i den här texten används initialerna KP.

nyval kan ändra detta faktum. Vi kan försvara de sorgliga resterna av demokratin och vi kan framför allt utvidga det demokratiska spelrummet för massornas aktivitet. Men bara genom att utrota de väpnade fascistiska styrkor som den 6 februari 1934 började flytta på tyngdpunkten i staten.

17. Borgarklassen ger aldrig upp frivilligt!

Borgarklassen kommer aldrig godvilligt att gå med på de åtgärder som kan rädda samhället från Kaos. Den vill föreviga alla sina privilegier. För att göra detta har den börjat ta fascistiska gäng till sin hjälp.

Vår slogan är inte att finanskapitalets fascistiska gäng ska avväpnas av finanskapitalets egen polis. Vi vägrar att sprida kriminella illusioner om att den kapitalistiska regeringen själv skulle vidta en sådan åtgärd som att avväpna de kapitalistiska banden.

Beväpna arbetarklassen, beväpna fattigbönderna!

För en folkets anti-fascistiska milis!

Utsugarna, som blott utgör en liten minoritet, kommer att rygga tillbaka inför utsikterna av ett inbördeskrig. De fascistiska och reaktionära gängen kommer att förlora sin djärvhet bara om arbetarna är beväpnade och står i spetsen för massorna.

Bara om arbetarna fortsätter på den här vägen kommer större delen av soldaterna och matroserna att vinnas för arbetarnas sak och ställa sig på samma sida som de arbetande massorna mot de reaktionära och fascistiska officerarna som strävar efter att använda dem mot deras egen klass. Soldaterna och matroserna är ju också barn av det arbetande folket och har därmed skyldigheter mot sin egen klass. Något som vi aldrig får underlåta att påpeka i vår propaganda.

Uppgiften är enorm. Men den är den enda utvägen! Kommunistiska förbundet visar vägen! Samhället existerar bara tack vare vårt arbete. Bara för att den styrande borgarklassen vägrar att ge upp en enda av sina avskryvda privilegier, håller nu samhället på att ruttna bort.

Den 12 februari¹ visade ni er makt och beslutsamhet att inte underkasta er deras bruk av våld. Men samma dag förrådde era ledare er. De förde inte fram något konkret slagord och visade inget allvarligt menat kampperspektiv. För att nå er verkiga styrka, för att försvara era rättigheter till ett värdigt liv och för att inte längre arbeta för att berika en minoritet av skurkaktiga utsugare – förbered er revolution. Arbeta tillsammans med Kommunistiska förbundet!

¹ Den 12 februari 1934 var det generalstrejk som en protest mot den fascistiska demonstrationen den 6 februari.